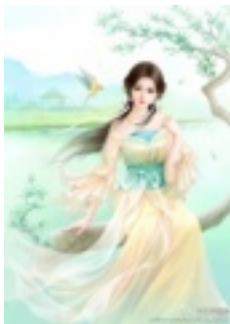

Hoa Nương Vương Phi

Contents

Hoa Nương Vương Phi	1
1. Chương 1: Hoa Nương Thanh Nhã Các	2
2. Chương 2: Vương Gia Cũng Đến Kỳ Viện	3
3. Chương 3: Mỹ Nhân Ngủ Dưới Trăng	6
4. Chương 4: Không Chỉ Là Hoa Nương	8
5. Chương 5: Giang Hồ Dậy Sóng	11
6. Chương 6: Nha Hoàn Thiếp Thân	13
7. Chương 7: Lăn Đầu Vào Cung	16
8. Chương 8: Hoàng Cung Sóng Gió	19
9. Chương 9: Người Yêu Thương Nhất	21
10. Chương 10: Mưu Kế Không Thành	23
11. Chương 11: Ghen Tuông Vì Yêu	27
12. Chương 12: Quá Khứ Của Lãnh Vương	30
13. Chương 13: Thấu Hiểu Mọi Việc	33
14. Chương 14: Gặp Mặt Tình Địch	37
15. Chương 15: Thăm Dò	40
16. Chương 16: Gặp Được Thần Y	44
17. Chương 17: Giáo Chủ Thần Bí	49
18. Chương 18: Liên Kết Cùng Thiên Ma Giáo	52
19. Chương 19: Ngoài Ý Muốn Tương Ngộ	56
20. Chương 20: Vương Phi Lăn Đầu Lộ Diện	60
21. Chương 21: Hậu Cung Không Dễ Thăm Dò	66
22. Chương 22: Hắc Y Nhân Bí Ẩn	69
23. Chương 23: Bị Người Hãm Hại	73
24. Chương 24: Gặp Nạn Ly Biệt	77
25. Chương 25: Kỳ Hạn Ba Năm	81
26. Chương 26: Đấu Trí Nam Kham	85
27. Chương 27: Chủ Mưu Phía Sau	88
28. Chương 28: Chưa Phải Tương Ngộ	91
29. Chương 29: Thẻ Nguyên Sinh Tử	94
30. Chương 30: Tình Chàng Ý Thiếp	96
31. Chương 31: Đại Kết Cục	100

Hoa Nương Vương Phi

Giới thiệu

“Người chẳng phải rất thích xuyên không sao?”. Lão giả với chòm râu dài trắng mệnh danh nguyệt là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nuong-vuong-phi>

1. Chương 1: Hoa Nương Thanh Nhã Các

Kinh thành Thần quốc về đêm vốn rất náo nhiệt, đặc biệt hơn khi đêm nay lại là đêm thất tịch. Ở Thần quốc có tục lệ, cứ mỗi năm đến ngày thất tịch các tiểu thư khuê các đều ra sông thả đèn hoa đăng, trên hoa đăng đều viết tâm nguyện của mình, hi vọng gặp được phu quân như ý. Không ít các vương tôn, công tử lợi dụng cơ hội này ngắm nhìn các mỹ nhân khuê tú, nếu vừa ý liền đến cửa cầu hôn. Nhưng nơi đông vui nhất, nhiều mỹ nhân nhất phải nói đến Thanh Nhã Các – kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành. Chỉ cần là người dân của Thần quốc đều biết đến nơi đây, nơi đây nổi tiếng không chỉ vì mỹ nhân như nước mà còn vì các nàng đều bán nghệ không bán thân. Có nàng một khúc đàn thành danh, lại có người lấy sáo làm bạn,...mỗi người một vị.

“Vị công tử này, ngài muốn thưởng thức tài nghệ của vị cô nương nào?”

“Ta muốn nghe Như Cẩm cô nương đàn.”

“Ai nha, thật là đáng tiếc, Như Cẩm cô nương đã được gọi, công tử có muốn nghe Cẩm Tú thổi tiêu không?”

“Cũng được, không thành vấn đề.”

“Mời công tử lên trên lầu, rượu hôm nay ta mời công tử.” Hoa nương của Thanh Nhã Các – Diệp Linh Uyển cười tươi gọi người dẫn khách lên lầu.

Đêm thất tịch có vẻ nhiều người bận thả hoa đăng hay hẹn hò như Ngưu Lang – Chức Nữ nên Thanh Nhã Các cũng không quá đông khách. Đến giờ đóng cửa, Dạ Linh Uyển thư thái thả mình trong bồn nước nóng ngâm hoa để thư giãn. Sau khi thả lỏng thân thể nàng liền tức giận muốn chết, nghĩ đến chuyện cách đây nửa tháng càng không nén được cơn tức trong lòng.

Nửa tháng trước đây, Dạ Linh Uyển nàng còn đang...đi học, chính xác, nàng là đang đi học, là sinh viên của thế kỉ 21. Nhớ lại ngày đó khi đang ngồi trong phòng đọc mấy bộ truyện xuyên không, còn đang nghĩ mấy loại chuyện này thật hoang đường nhưng cũng là ngưỡng mộ mấy nhân vật nữ chính trong truyện. Người ta thường bảo, nhân rồi quá thường làm ra chuyện ngu ngốc, Dạ Linh Uyển có thể chắc chắn cái lúc đưa đầu ra ngoài cửa sổ gào lên: “Ta muốn xuyên không” là hành động ngu nhất đời này của mình. Khi vừa gào xong liền nghe đến phía sau có giọng nói vọng tới làm Dạ Linh Uyển xem chút giật mình mà rút luôn ra ngoài cửa sổ.

“Ta vừa nghe người nói muốn xuyên không?”

Dạ Linh Uyển nhìn trước mắt mình là một ông cụ tóc trắng bạc mặc bộ đồ kì lạ màu đỏ, trên cây gậy ông ta cầm còn có rất nhiều sợi chỉ đỏ quấn quanh.

“Ông đang đóng phim à?” Dạ Linh Uyển ngơ ngác hỏi rồi ngó nghiêng tìm kiếm máy quay.

“Không phải đóng phim gì đó, này, ta hỏi có phải người vừa nói muốn xuyên không?” Nguyệt lão cười hớn hở nhìn tiểu cô nương trước mặt.

“Đúng, nhưng mà ông là ai, với lại tôi không tin muốn xuyên là xuyên được, mà chưa biết chừng xuyên không tốt còn làm ăn mầy, đói mà chết.” Dạ Linh Uyển nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ta là Nguyệt lão, người chẳng phải rất thích xuyên không sao?” . Lão giả với chòm râu dài trắng mệnh danh nguyệt lão ra sức dụ dỗ.

“Đúng là tôi muốn xuyên không, nhưng mà....”

“Nếu người xuyên không ta liền cho người thành nữ tử có tài có sắc, hơn nữa còn có võ công. Hơn hết, người không cần đi học cũng có thể kiếm rất nhiều tiền.”

Dạ Linh Uyển vừa nghe liền dao động. Nhìn tiểu nữ tử có vẻ đần đo nguyệt lão liền ra chiêu chí mạng.

“Hơn nữa ta liền cho người một thân phận mà ngày nào cũng có thể ngắm nam thanh nữ tú, và bọn họ tất cả đều phải nể mặt người. lấy lòng người.”

Dạ Linh Uyển phân vân suy nghĩ, tiền - tài- sắc đều có, này...thật là....thật là....quá tuyệt đi.

“Được, ta đồng ý”.

Ánh mắt nguyệt lão lóe sáng. Một cái phất tay Dạ Linh Uyển liền choáng váng đầu óc....Sau đó, khi nhận ra tình cảnh hiện tại của mình Dạ Linh Uyển liền muốn mình tức quá mà chết rồi xuyên lại về thế kỉ 21 tươi đẹp kia.

Rống...a...rống....Dạ Linh Uyển nàng nguyên rửa nguyệt lão 101 lần.

“Lão già đáng chết, dám đem ta xuyên thành ma ma của kỹ viện, ta mà gặp lại ông, ta sẽ giết đứt chòm râu đáng ghét của ông.”

Kết thúc hồi ức đau khổ, Dạ Linh Uyển khóc không ra nước mắt, nhưng nàng không có lý do để oán trách Nguyệt lão. Ông ta nói “nếu người xuyên không ta liền cho người thành nữ tử có tài có sắc”, nàng đích thực một thân cầm nghệ trác tuyệt, Dạ Linh Uyển đã từng thử qua, ở Thanh Nhã Các không cô nương nào đàn hay bằng nàng, hơn nữa nhìn vào gương, kia khuôn mặt trái xoan thanh tú, mắt phượng sắc sảo nhưng lúc nào cũng như có một tầng hơi nước như biết nói, mũi thẳng nhỏ xinh, chiếc cằm khéo léo, nhìn ở góc độ nào cũng là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Ông ta nói “hơn nữa còn có võ công”, nàng chỉ cần nhún một cái liền lên tới mái nhà, chẻ củi thành bụi không cần dùng đao. Ông ta còn nói có thể kiếm được nhiều tiền mà không cần đi học, ngày nào cũng được ngắm nam thanh nữ tú, xác thực ở nơi đây cô nương nào cũng đẹp như hoa, còn gọi nàng một tiếng “ tỷ tỷ”. Còn các vị công tử đến thưởng thức tài nghệ loại nào cũng có, từ ôn nhuận trầm ấm hay lạnh lùng khí chất, đến cả những người đào hoa đến đây cũng một bộ đứng đắn tôn trọng nàng.

Nhưng, nhưng...nhưng mà, Dạ Linh Uyển thật muốn gào lên mà khóc, nàng tài nghệ nhưng nàng là chủ nơi này, tất nhiên không cần nàng ra tay. Nàng có võ công, nhưng người ta đến đây để mua vui, nàng đánh ai? Nàng đẹp, nhưng trong đây ai chẳng đẹp, xuất thân kỹ viện nam nhân nào dám để ý nàng, ngày ngày kinh doanh, tiền thu về chất đống trong nhà nhưng nàng biết dùng làm gì?. Ngày nào cũng như ngày nào, Dạ Linh Uyển nàng thấy mình sắp chán đến mức lên, không thể chỉ dùng hai từ “ nhàm chán” để hình dung cảnh tượng lúc này của nàng. Ít nhất cũng phải có gì đó đặc sắc một chút đi chứ. Mang theo một bụng tức giận đi ngủ, ai, ngày mai nàng còn phải tiếp tục kinh doanh đây.

2. Chương 2: Vương Gia Cũng Đến Kỹ Viện

Đêm nay Thanh Nhã Các cũng có không ít khách đến nghe nhạc thưởng nguyệt, Dạ Linh Uyển cười đến độ cảm giác quai hàm của nàng sắp bị trật đến nơi. Nàng cũng chẳng phải tài giỏi hay có tài giao tiếp gì, nên mỗi khi mở cửa luôn trang điểm đậm hơn một chút, hi vọng lớp phấn sẽ khiến mình tự tin hơn.

“Dạ cô nương, hôm nay chắc Như Cầm không bận nữa chứ?”

“A, tất nhiên rồi, mời công tử vào, ta sẽ gọi Như Cầm đến ngay.”

“Dạ tỳ, mọi chuyện đã chuẩn bị xong rồi, có thể bắt đầu.” Một tiểu cô nương tuổi chừng 15 đến thông báo với Dạ Linh Uyển. Nàng gật đầu tỏ ý đã biết rồi bước lên Nhã đài.

“Các vị công tử, hôm nay là ngày Thần hoa như thường lệ của Thanh Nhã Các để tỏ ý muốn Thần quốc luôn hưng thịnh, mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình.” Dạ Linh Uyển chờ tất cả mọi người tập trung nhìn lại rồi mới nói tiếp.

“Sau đây sẽ là khúc nhạc do 9 cô nương của Thanh Nhã Các cùng hợp diễn, khác với các lần trước chỉ có tấu nhạc, lần này sẽ có Cẩm Nguyệt cô nương hiến vũ, hi vọng các vị công tử sẽ hài lòng.”

Ngày Thần hoa cũng là một trong những điểm đặc biệt của Thanh Nhã Các, Dạ Linh Uyển tự đặt ra ngày này với ý muốn tạo thêm điểm khác biệt cho nơi này. Mỗi tháng đều có một ngày, sẽ có nhiều cô nương cùng biểu diễn một khúc nhạc, lần này nàng muốn có người múa là muốn bớt đi sự nhàm chán quen thuộc. Chín thiếu nữ vận vũ y bảy màu bước ra, mang theo nhạc cụ ngồi trên đài diễn, nhạc vừa cất lên, một thiếu nữ áo tím nhẹ nhàng bay xuống. Trong khoảnh khắc, mọi người đều ngơ ngẩn, lụa bay từng dải, tay áo phấp phới, khi thì vút bay, khi thì uốn lượn, áo mỏng bay bay, tóc đen như suối, eo nhỏ nhắn như tạc, gót chân nhón nhẹ, đôi mắt sáng như sao trời, nhìn nàng nhẹ nhàng tựa áng mây, phiêu diêu tựa bông tuyết.

Khúc nhạc kết thúc khi mọi người vẫn còn ba hồn ở lại bảy hồn đi, không biết ai bắt đầu trước, tiếng vỗ tay từ đó lan ra như sấm. 10 thiếu nữ mắt cười cảm tạ rồi gót vào trong, Cẩm Nguyệt đi cuối trong lúc không để ý liền có người nắm tay nàng giữ lại rồi kéo ôm vào lòng khiến nàng hoảng hốt.

“A...”. Mọi người đều sững sờ nhìn một màn khó hiểu trước mắt nhưng không ai lên tiếng.

“Công tử, thỉnh tự trọng.” Cẩm Nguyệt chán ghét nhìn gã nam nhân mặt như heo đang nắm chặt tay nàng không buông.

“Tiểu mỹ nhân, đêm nay hầu hạ bốn thiếu gia, thế nào? Ta sẽ chiều chuộng nàng thật tốt, hahaha.”

Dạ Linh Uyển nghe có người làm càn liền tiến đến Nhã đài, vừa thấy hoa của mình bị phi lễ xem chút đã không giữ được bình tĩnh mà phi lên đánh cho tên kia một trận đẹp mặt. Cẩm Nguyệt lần đầu mình cho ra mắt, không ngờ lại bị khinh bạc.

“Vị công tử đây, xin thả cô nương của chúng tôi ra, qui định ở Thanh Nhã Các lẽ nào công tử không biết?”

Tên nam tử thấy Dạ Linh Uyển đi vào cũng không sợ hãi, vẫn không buông Cẩm Nguyệt ra, vẻ mặt dâm tà nhìn nàng rồi lại nhìn Cẩm Nguyệt.

“Bốn công tử đương nhiên biết, nhưng bốn công tử có chính là tiền, chỉ cần đêm nay tiểu mỹ nhân này hầu hạ ta, ta liền không bạc đãi nàng.”

“Hừ, Thanh Nhã Các ta cái không thiếu cũng chính là tiền.” Dạ Linh Uyển không nhịn được lên sử dụng chân khí bắn vào tay của tên nam tử trước mắt, hắn bị đau liền thả Cẩm Nguyệt ra.

“Cẩm Nguyệt, mau vào trong đi.”

“Tạ Dạ tỳ.” Cẩm Nguyệt nói xong còn không quên liếc tên nam nhân kia một lần nữa, trong mắt nàng lửa giận ngập trời.

“Nữ nhân này, ta có ý muốn chiêu cố chỗ các ngươi, thế mà ngươi lại không biết điều.” Thấy mỹ nhân đi mất, tên nam nhân mặt heo vẻ mặt giận dữ.

Dạ Linh Uyển này giờ nghe phía dưới ồn ào cũng biết tên này là con của quan tri phủ gần đây. Nàng vốn không muốn dính đến cửa quan làm gì, ở hiện đại nàng cũng luôn tuân thủ pháp luật rồi, nhưng là nàng lại chẳng muốn nhin cái tên này chút nào.

“Tôn công tử con nhà quan, lẽ nào không biết, quốc có quốc pháp, gia có gia qui. Thanh Nhã Các xưa nay đều bán tài không bán sắc, lí nào lại vì chút tiền của công tử mà phá vỡ?” Dạ Linh Uyển giọng nói không kiên ngoạ không siểm nịnh, nàng vốn không sai nhưng bớt chuyện nào hay chuyện ấy.

“Hừ, cũng biết ta là con quan tri phủ, lại dám ngăn cản, ngươi muốn làm phản có phải không?”

“Công tử nói thế là không đúng, chỗ chúng ta xưa nay qui định đã thế, không hề thay đổi, ta như thế nào ngăn cản công tử? Ta chỉ là làm đúng gia qui nhà chúng ta, các vị công tử nói có đúng không?” Phía dưới tiếng người đồng tình với Dạ Linh Uyển rất nhiều, nhưng cũng không có người dám trực tiếp ra mặt vì sợ bị ghi thù.

“Ta không cần biết, ta nhất quyết đem tiểu mỹ nhân đi.”

Dạ Linh Uyển thấy hấn xông vào phía trong liền tức giận không thôi, cái tên chết tiệt này, đúng là được một bước tiến một thước, nàng nể mặt hấn thì hấn liền muốn làm gì thì làm sao, không có cửa đâu. Nàng liền nhanh tay chặn người đang xông vào bên trong lại.

“Công tử, xin dừng bước. Đường ép chúng ta.”

“Nực cười, các ngươi chỉ là hạng nữ tử thấp kém, các ngươi dám à?”

Dạ Linh Uyển nghe bốn chữ “nữ tử thấp kém” liền đến cực hạn, dứt khoát ra tay đánh ngã tên nam tử kiêu ngạo, chân còn tiện đạp lên ngực hấn.

“Xú nam nhân, ta cho ngươi cơ hội ngươi lại không biết tận dụng, đừng trách ta không nương tay.” Dạ Linh Uyển trừng mắt nhìn người đang nằm dưới chân nàng.

“Người đâu, mau khiêng tên này ra ngoài, sau này không cho hấn bước vào Thanh Nhã Các nữa bước.” Nàng vừa dứt lời, những gia nhân trong các đã tiến đến thực hiện mệnh lệnh.

“Các vị công tử, đêm còn dài, đừng vì kẻ không biết lễ nghĩa vừa rồi mà làm hỏng nhã hứng, hôm nay Như Thi cô nương đã ra về đối mới, nếu vị công tử nào có thể đối được, Thanh Nhã Các xin tặng hai vò rượu nữ nhi hồng nghìn năm.” Dạ Linh Uyển uyển chuyển trấn an tinh thần những người khách còn lại.

“Còn nữa, rượu hôm nay do chúng ta mời, các vị công tử xin tự nhiên.”

“Ồ...” Phía dưới vang lên tràng tiếng cười thích thú, chẳng mấy chốc không khí đã trở nên vui vẻ như chưa có gì xảy ra.

Thế nhưng chỉ ba khắc sau, chuyện không hay đã tới, có vẻ như đêm nay Thanh Nhã Các đã vướng vào rắc rối.

“Hoa nương của Thanh Nhã Các là ai? Mau ra đây.”

Dạ Linh Uyển đi ra phía trước, thấy quan sai đứng đầy trước cửa, lại thấy tên xú nam nhân lúc nãy vừa bị nàng đánh đang đứng trong đó liền ảo não, xem ra lần này nàng gặp rắc rối không nhỏ.

“Là ta.” Nàng hít sâu một hơi rồi bình tĩnh lên tiếng.

“Là người? Ta vừa được Tôn công tử báo đến nơi này uống rượu thì bị chủ Thanh Nhã Các hành hung, có việc này không?”

“Các vị quan sai, nơi này của ta không như những kỹ viện thông thường, Tôn công tử muốn vậy bản cô nương trong viện, ta ngăn cản không được nên buộc lòng phải ra tay.”

“Người câm miệng, ta chỉ uống rượu rồi nói chuyện chọc ghẹo một chút, chưa hề vượt quá giới hạn, ngươi liền ra tay đánh ta, bây giờ còn vu khống ta.” Tôn công tử ung dung đóng vai người bị hại.

“Người...” Dạ Linh Uyển không tin được lại có loại người nói dối không chớp mắt như tên này.

“Nếu thế chúng ta đành phải bắt ngươi cho quan phủ xử tội.” Vị sai nha dẫn đầu bước lên một bước định bắt lấy Dạ Linh Uyển.

“Khoan đã, khi nãy mọi việc xảy ra như thế nào, tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ, không tin ông có thể hỏi họ.” Dạ Linh Uyển lùi một bước tránh đi.

“Sao, ai làm chứng cho lời nữ nhân này vừa nói thì bước lên cho bọn công tử xem mặt.”

Mọi người không ai dám lên tiếng, ai cũng không muốn bị quina phủ hồi tới, Tôn công tử này là con quan tri phủ, đến đây xét xử nói sao mà chẳng vậy, có ai mà dám đây.

Tôn Khương thấy không ai dám đứng ra làm nhân chứng thì đắc chí vô cùng.

“Quan sai, người thấy chưa, rõ ràng là không có ai...”

“Ta làm chứng.” Tôn Khương chưa nói xong đã có giọng một nam tử vang lên cắt ngang, mọi người liền tự động nhường ra lối giữa cho người vừa lên tiếng. Chỉ thấy người vừa nói là một thiếu niên lục y khoảng 18 tuổi, khuôn mặt còn có vẻ non nớt, ánh mắt sáng ngời. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều quan trọng, mà quan trọng là hai người nam tử phía sau thiếu niên này. Một nam tử mặc tử y, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt hữu thần, bạc môi khe khẽ, có vẻ hóa ái ấm áp, dễ gần. Còn lại là nam tử mặc bạch y, khuôn mặt lạnh lùng, mày như họa, mắt không tạp niệm, môi mỏng khe khẽ, khuôn mặt yêu nghiệt nhưng vẻ mặt như cự tuyệt người ra ngoài vạn dặm, người như toát ra hàn khí, khiến người khác không dám tới gần.

“Tiểu tử, người nói người làm chứng?” Tôn Khương mặt vặn vẹo lửa giận trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt, nhưng hắn vẫn có điều kị hai người phía sau.

“Phải a, quan sai, lúc này chúng ta thấy rõ ràng vị công tử này phi lễ cô nương của Thanh Nhã Các nên vị tỷ tỷ này mới phải ra tay.” Thiếu niên vừa nói vừa chỉ vào Dạ Linh Uyển.

“Hừ, người nói vậy, có phải người là người của nữ nhân này không? Người đâu, không cần nghe hắn, mau phá nơi này cho bốn công tử.”

“Dừng tay, vị công tử này, người là con của quan tri phủ, lại biết pháp phạm pháp, tự ý đập phá nhà dân là tội gì đây. Hơn nữa, công tử của ta nói, cha người chỉ là quan tri phủ, người lại có nhiều tiền như vậy, có phải cha người đã làm gì không sạch sẽ không hả?”

“Người, ngậm máu phun người.” Tôn Khương mặt biến dạng nhìn thiếu niên.

“Quan sai, chúng ta chính là nói sự thật, công tử ta đã đứng ra làm chứng cho vị tỷ tỷ này rồi, ông tốt nhất suy nghĩ cho kĩ, nếu có chuyện gì thì đến nơi này mà hầu trà cho công tử nhà ta.” Thiếu niên nói rồi vút một miếng lệnh bài vào tay quan sai đứng đầu, sau đó theo chân hai nam nhân kia đi khỏi Thanh Nhã Các.

Lão quan sai nhìn lệnh bài thì mặt không khỏi biến sắc, này....xem ra lần này hắn đến đây là sai rồi, trên lệnh bài viết bốn chữ- Thiên Quân vương gia.

3. Chương 3: Mỹ Nhân Ngủ Dưới Trăng

Dạ Linh Uyển cảm thấy hôm nay là ngày mệt mỏi nhất từ khi tới thế giới này đến nay, tuy tối nay đã được vị vương gia thần bí kia giúp nhưng dù gì quan sai kéo tới đông như vậy, cũng phải để cho họ mặt mũi. Nàng liền cấp một số tiền tìm đại phu cho Tôn Khương, cũng là cho quan sai một bậc thang đi xuống, sau này có chuyện cần cũng không bị họ làm khó. Thanh Nhã Các sau ngày Thần hoa đều nghỉ hai ngày mới hoạt động trở lại. Mà hai ngày này với Dạ Linh Uyển quả là thoải mái vô cùng, đêm khuya đều lên ngọn núi ở ngoại thành chơi, coi như nghỉ mát. Dạ Linh Uyển đứng trên núi đón gió đêm, có chút lạnh nhưng làm thần trí nàng tỉnh hơn, thật ra nàng lên đây không chỉ để tản bộ mà vì trên ngọn núi này có một hang động dẫn đến một suối nước nóng. Hang động này nằm rất khuất, lại gần đỉnh núi nên ít người biết tới, Dạ Linh Uyển biết nơi này vào ngày thứ ba nàng tới đây, lý do đơn giản vì lúc ấy nàng muốn đến nơi cao nhất để tìm được nguyệt lão đòi quay về, mà trùng hợp đây là ngọn núi cao nhất quanh đây. Dạ Linh Uyển men theo đường đi trong trí nhớ, theo nàng đây không giống hang động, mà giống như một đường hầm ở hiện đại hơn, nó rất dài, đi hết phải mất hai khắc. Nhưng tất nhiên kết quả cho quá trình đi bộ mệt mỏi ấy vô cùng mỹ mãn.

Dạ Linh Uyển không biết nơi đây là đâu, nhưng ở đây có suối nước nóng, xung quanh lại trồng rất nhiều đào, chỉ cần một làn gió nhẹ cũng làm cánh đào rơi theo, hơi nước bốc lên làm khung cảnh càng thêm mê hoặc, trăng đêm nay đặc biệt sáng khiến Dạ Linh Uyển không khỏi thốt lên.

“Đẹp quá.” Hải lòng nhìn ngắm cảnh đẹp trước mặt, Dạ Linh Uyển từ từ bỏ đi ngoại sam rồi chậm rãi bước xuống. Khi cả người ngâm trong nước nóng mới thở ra tiếng thoải mái.

Tuy rằng nơi này không có ai, nhưng Dạ Linh Uyển cũng không quen không mặc gì mà tắm lộ thiên thể này, hơn nữa tuy nơi này có vẻ kín đáo nhưng nàng biết chắc gì sẽ không có người khác cũng biết đây, hơn nữa ngâm nước nóng thôi mà, cần gì phải bỏ đi nhiều y phục chứ. Tâm trạng có vẻ tốt hơn nên Dạ Linh Uyển kéo quần áo lên một chút rồi bơi ra chỗ sâu hơn một chút, ngập đến trên phần thắt lưng của mình rồi vui vẻ nghịch nước.

Thần Thiên Quân Hoa không ngờ rằng chờ đợi hần lại là cảnh tượng đặc sắc thế này, một mỹ nhân đang đùa nghịch dưới nước. Ánh trăng sáng, hoa đào nở rộ, làn hơi nước mờ ảo, mỹ nhân đang tắm, hần thậm chí có thể nghe cả tiếng nàng cười đùa. Khung cảnh này có lẽ sẽ rất hoàn hảo nếu như, phải, nếu như nàng....không có dáng bơi lạch bạch kia. Hần nhíu mày, cái dáng bơi kia là như thế nào, sao hần chưa thấy ai bơi mà lại xấu như nàng. Khuôn mặt kia mang chút gì đó quen thuộc, dường như hần đã từng gặp nàng, nhưng là ở đâu. Thần Thiên Quân Hoa tìm kiếm trong suy nghĩ, là nàng, hoa nương Thanh Nhã Các, nàng có vẻ khá thú vị nhỉ, dám đánh cả khách đến mua vui. Híp mắt nhìn lại mỹ nhân vẫn đang hồn nhiên cười đùa dưới nước, hần không biết làm thế nào nàng vào được trong nội uyển của phủ vương gia, nhưng nàng đã tới thì hần cũng nên tiếp đãi vị khách không mời này tốt một chút. Dạ Linh Uyển hồn nhiên tập bơi mà không biết dáng bơi của mình bị người nào đó đánh giá là xấu tệ, nàng chỉ biết người ta tập bơi sẽ nằm sấp, nhưng sao nàng nằm lại cứ bị nghiêng, còn bị uống nước, thật là tức chết. Bỗng nhiên cảm giác được nước chuyển động bất thường, phía sau nàng thậm chí cảm nhận được hơi thở mãnh liệt, giật mình định quay lại phía sau chợt cảm giác eo đã bị một bàn tay to nắm chặt, áp sát vào người đứng phía sau.

Dạ Linh Uyển hốt hoảng muốn đánh trả nhưng nàng phát hiện người phía sau mạnh hơn nàng nhiều lắm, khiến nàng bị nắm chặt không cách nào thoát ra được, nàng có thể nhận ra người này mạnh hơn mình.

“Quân tử chó làm chuyện phi lễ.” Dạ Linh Uyển sảng giọng quát lên.

“Người đột nhập vào phủ vương gia, tội này nên xử thế nào đây?”

“Nói vậy, ta khi nào đột nhập vào phủ vương gia chứ, còn nữa, mau thả ta ra.”

“Ngay bây giờ ngươi đang ở trong nội uyển phủ vương gia còn dám chối?”

Giọng nam trầm ấm bên tai, hơi thở nóng bỏng khiến Dạ Linh Uyển rung mình, lẽ nào nàng mỗi lần đến đây thư giãn đều là vào nhầm phủ vương gia, đây là chuyện quỷ quái gì chứ.

“Người nói nó là phủ vương gia thì nó là phủ vương gia sao?, người, tên biến thái này mau buông ra.” Dạ Linh Uyển thừa cơ liền giơ chân lên muốn đạp người đứng phía sau. Thần Thiên Quân Hoa tiếc nuối cảm xúc tốt đẹp nhưng cũng không thể không thả người ra.

“Người...vương gia?” Dạ Linh Uyển muốn chửi rống lên cái tên biến thái dám ăn đậu hũ của nàng, nhưng là khi thấy người trước mắt, bao nhiêu lời mắng nhiếc đều tắc ở cổ họng không phát ra được. Người này nàng còn nhớ, chính là vị vương gia thần bí tối nay đã giúp nàng. Đây cũng không quan trọng, chính là vì sao hần lại ở đây.

“Như thế nào, thấy bốn vương cũng không hành lễ?” Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt lãnh khốc nhìn Dạ Linh Uyển khiến nàng thấy sợ hãi.

“Ta...”

“Người thật to gan, dám xâm nhập nội uyển của ta, có phải ngươi có ý đồ gì?”

“Ta không có, a, dân nữ không có, chỉ là dân nữ tình cờ thấy suối nước nóng này nên....nhưng dân nữ không biết nó thuộc nội uyển phủ vương gia.”

“Ở đây canh phòng nghiêm ngặt, ngươi như thế nào phát hiện suối nước nóng trong này?”

Dạ Linh Uyển cảm thấy trong tình cảnh này tra hỏi thì hình như không đúng lắm, vị vương gia này ít ra cũng nên cho cô đi lên mặc lại đầy đủ quần áo rồi mới hỏi tiếp chứ.

4. Chương 4: Không Chỉ Là Hoa Nương

Ánh mắt Thần Thiên Quân Hoa lóe sáng nhìn về mặt bối rối của nữ tử trước mặt, về mặt hần vẫn là lạnh lùng nhưng khóe miệng đã hơi nhếch lên.

“Gọi người như thế nào?” Hần vẫn có ý xấu không cho nàng đi lên.

“Ta? Dạ Linh Uyển. Đây...vương gia, ngài có thể hay không để cho ta đi lên?”

“Đi lên đi.”

Nàng đã mở miệng yêu cầu, hần cũng không nên để nàng nghĩ hần là kẻ háo sắc.

Thường thì mỗi lần đến đây ngâm nước nóng, sau đó Dạ Linh Uyển thường dùng nội công để làm khô trang phục, nhưng bây giờ có tên vương gia này đứng đây nên nàng chỉ muốn mau chóng mặc lại càng nhanh càng tốt. Thần Thiên Quân Hoa tiếc nuối nhìn Dạ Linh Uyển trang phục đầy đủ đứng trước mặt, hần lúc này cũng đã lấy áo choàng khoác lại ngoại sam bị ướt.

“Người nói người đi vô đây bằng cách nào mà không biết đây là phủ của ta?”

“Ngài xem, ta vào được đây chính là từ chỗ này, ta thật sự tuyệt đối không có ý đột nhập vào đây, ta không biết đây là phủ của ngài.” Dạ Linh Uyển chân chó chỉ đường cho Thần Thiên Quân Hoa đến chỗ hang động mà nàng hay đi lại, nàng dù sao cũng là điển hình của sâu gạo sợ chết. Đùa gì chứ, đột nhập vào phủ vương gia, nếu bị hiểu nhầm có ý hành thích hay trộm đồ, không phải chết thì cũng là đi gặp lão diêm vương, nàng mới không cần tìm chết sớm thế đâu.

“Người vào bằng cách này? Vậy nơi này dẫn đến đâu?”

“Dẫn đến ngọn núi Tam Linh ở ngoại thành, vương gia ngài không tin chúng ta có thể cùng đi ra đó, ta tuyệt không dám lừa ngài.” Dạ Linh Uyển hết sức thề thốt, chỉ thiếu không cắt máu để thề cho vị vương gia này xem, chính là tập trung giải thích cũng không nhìn đến vẻ mặt nhịn cười của người phía sau.

“Tạm thời ta tin người.” Dạ Linh Uyển nghe được lời vàng ngọc từ miệng rồng thì mừng hơn cả nhật được tiền.

“Vậy vương gia, ta có thể đi về được không?”

“Đây cũng có thể nhưng việc này vẫn còn rất nhiều nghi vấn, đợi ta chứng thực lời người nói thì ta sẽ suy xét, vì thế....người tạm thời làm nha hoàn trong phủ của ta.”

“Đi, này, vương gia, nhưng mà, nhưng mà... ta còn phải làm việc nhak, ngài biết đó, Thanh Nhã Các của ta...”

“Ta biết sau ngày thần hoa các người đều nghỉ ba ngày, hơn nữa nhiều đó thời gian cũng đủ để ta điều tra được lời người nói rồi. Hay người chê ta làm như thế quá nhẹ tay, nên đem người tống vào ngục rồi điều tra sau?”

“:A, không, không, vương gia người làm việc thần là anh minh thần võ, tiểu nữ sao dám có ý kiến chứ.”

“Vậy bây giờ người có thể về, sáng mai đến gặp ta.”

“A, vâng,vương gia, tiểu nữ xin cáo lui.”

Thần Thiên Quân Hoa nhìn nhìn dáng chạy như bị lửa bén đến nơi của Dạ Linh Uyển khuất hần mới cất tiếng cười to. Xem ra những ngày tới hần không nhàm chán nữa rồi, cũng vừa hay hần muốn tìm một người để xóa đi mối nghi ngờ của người đó.

“Xui chết ta đi, hắt xì...hơ hơ, tức chết tức chết, đã bị làm nha hoàn lại còn cảm lạnh nữa,có phải sao chổi nào đó rớt trúng đầu ta rồi không, trời ơi là trời...nguyệt lão, ta nhất định không tha cho ông đâu.” Dạ Linh Uyển nước mắt nước mũi lem nhem không có chút nào khí chất vừa đi vừa dậm chân lảo bầm trong miệng tiến về Thanh Nhã Các.

“A, người đã về, chủ nhân.”

Dạ Linh Uyển vừa bước vào nội uyển đã thấy tất cả các cô nương của Thanh Nhã Các đang chờ nàng, vừa thấy nàng tất cả đều quỳ xuống.

“Này, có chuyện gì thế, mọi người mau đứng lên đi. Ủa, Mai Nhi, Trúc Nhi, sao hai người lại ở đây? Không phải ta nói các người ở lại đó sao, còn nữa, sao lại bị thương?”

Hai người được gọi tên về mặt bất lực chịu tội tới gần Dạ Linh Uyển.

“Chủ nhân, thuộc hạ bắt tỳ Tịch Linh Các đã bị Đông Thiên Phong chiếm mất rồi, các tỳ muội đều bị bắt lại, may nhờ có Cẩm Tuyết đánh lạc hướng bọn chúng, hai người thuộc hạ mới có thể chạy tới đây báo tin.”

“Cái gì?” Dạ Linh Uyển nghe xong giận dữ không thôi.

Thật ra từ lúc được xuyên tới thời đại này, vào thân thể của Dạ Linh Uyển, nàng đã có kí ức của thân thể cũ ở nơi này, cũng như thân thể này tập luyện võ công từ nhỏ, nên dù trong vô thức cũng phản xạ ra. Dạ Linh Uyển vốn không chỉ là hoa nương Thanh Nhã Các, nàng còn có thân phận khác là các chủ Tịch Linh Các, nơi không chỉ thu thập các tin tức trên giang hồ, mà người của nơi này không biết dùng độc thì cũng y thuật inh. Nhưng dù Dạ Linh Uyển cũ hay mới, nàng cũng là một chủ trương, người không phạm ta thì ta không phạm người, người cũ thì không biết nhưng với nàng, một người hiện đại, nàng mới lười đi tìm rắc rối.

“Cái tên Đông Thiên Phong đáng chết này, ta thật muốn đập tan cái Phong Thiên Cung của hắn, đáng ghét.”

Lần này cũng không phải lần đầu tiên Dạ Linh Uyển nghe tin lầu các của nàng bị đánh chiếm. Tịch Linh Các nằm trên núi Vân Tịch, bốn phía hoa cỏ xanh tươi, có linh khí tươi mát của núi Vân Tịch nên bốn mùa đều như xuân, khung cảnh thu hút, diễm lệ. Chính đó là lí do làm cho cung chủ Phong Thiên Cung đem lòng si mê, nổi lòng tham muốn chiếm lấy, hắn nhiều lần có ý muốn mua lại nhưng Dạ Linh Uyển cự tuyệt. Nàng sao có thể vì tiền mà để bao nhiêu thuộc hạ không có nơi để ở chứ, huống hồ nàng cũng thật thích nơi đó. Những lần khác bị đánh lên đều kịp thời báo tin nên không có vấn đề gì, xem ra lần này phải giải quyết một lần cho xong rồi.

“Mọi người chuẩn bị trở lại các, Mai Nhi, Trúc Nhi, hai người bị thương thì ở lại đây, không cần theo.”

“Chủ nhân, chỉ là vết thương ngoài da, xin cho chúng tôi theo để đoạt lại các.”

“Vây cũng được, hai người cùng một nửa số người đi trước, bao vây xung quanh, chúng ta sẽ theo sau, ta cần một thứ đặc biệt dành cho tên Đông Thiên Phong.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Dạ Linh Uyển về mặt âm trầm chạy ra phía sau lục tục một hồi rồi mabg theo một lọ đan dược màu đen dẫn số tỳ muội còn lại lên núi chi viện.

“Không ngờ có ngày ta đã được ở trong Tịch Linh Các, oa, không khí mới mát mẻ làm sao, nhưng cách bài trí này là của nữ tử, có lẽ ngày mai ta nên thay lại một số thứ nhỉ.”

“Người có vẻ rất đặc ý thì phải, ở trong này rất vui sao?”

“A, người quay lại lúc nào?” Đông Thiên Phong thấy Dạ Linh Uyển trở lại thì về mặt đằng đằng sát khí.

“Xú tiểu tử, mau trả lại chỗ ở cho ta, thuộc hạ của người trúng thuốc mê hết rồi, một mình người đánh không lại chúng ta đâu.”

“Người, lại nữa.. Tại sao lần nào người cũng trở về nhanh thế hả, cho ta ở trong này mấy ngày thì chết ai nào.”

“Người dám nói, lão nương nửa đêm không được ngủ phải leo núi không phải tại vì người, cái tên tiểu tử đáng chết à?”

Các tỳ muội Tịch Linh Các lại ngồi một chỗ xem tuồng cũ, hai người thân phận lớn vừa đánh nhau vừa chửi bới.

“Không được gọi ta tiểu tử, ta đã 17 tuổi rồi, đã có thể lập thiếp.”

“Nực cười, 17 mà đòi lớn với ai, trẻ trâu.”

“Người nói gì đấy?”

“Ta nói người cũng chả hiểu, tiểu tử kia, ta hỏi người, mọi lần ta đều nương tay không chấp người, tại sao lần này dám làm thuộc hạ của ta bị thương? Người thật muốn gây chiến phải không?”

“Bị thương? Chỉ bị đứt tay một xú mà nói là bị thương,ta ,phi,này,sao người lại bằng bó nhiều như thế hả?”

“Cố ý” . Mai Nhi nhàn nhã liếc xéo lưỡi biếng mở miệng.

“Người đã nghe thấy chưa, nàng ta là cố ý.”

“Thế còn Cẩm Tuyết, phải mở đường máu cho thuộc hạ của ta chạy, người đã làm gì nàng ấy, nói máu.”

“Phi, nàng ta dùng cả thùng máu gà hắt lên thuộc hạ của ta thì không phải là mở đường máu à, khốn kiếp ,thuộc hạ của người đúng là chuyên đặt điều.”

“Chúng ta chỉ nói sự thật.” Trúc Nhi ngáp một cái rồi nói xem vào.

“Câm miệng.” Đông Thiên Phong ức muốn tắt thở hướng về phía Trúc Nhi gào lên.

“Dám đánh chiếm nơi của ta còn dám gào lên? Người cần một bài học.” Dạ Linh Uyển nói rồi ném một viên được vào miệng Đông Thiên Phong.

“Ừc, này, người vừa cho ta ăn cái gì?”

“Độc được ta mới điều chế.”

“Này này, người sao lại độc ác thế, ta...”

“Người càng chửi càng nhanh chết.”

“Người...Linh Uyển tỷ tỷ...”

“Đến rồi...” Tất cả nữ tử có mặt ở Tịch Linh Các cùng đồng thanh, mỗi khi như thế này là vở kịch sắp kết thúc.

“Linh Uyển tỷ tỷ, ta thật sự không cố ý, nhưng ai bảo chỗ của tỷ đẹp như thế, có thể chia cho ta một nửa không, hôm nay chúng ta cũng chưa làm gì quá đáng nha, nàng kia bị thương là do chúng ta xông vào đột ngột, nàng ta đang cắt rau nên mới bị thương, là sơ suất thôi mà...”

“Người cứ cách năm, ba bữa lại nửa đêm kéo lên đây, ta lần này không thể khoan nhượng.”

“Tỷ tỷ...” Đông Thiên Phong sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng- mỹ nam kế.

Dạ Linh Uyển quả thật chết không đổi tính mê mỹ nam, nhìn khuôn mặt còn ngây thơ nhưng đường nét đẹp đẽ như chạm khắc, một vẻ đẹp như thiên sứ, đôi mắt rung rung nước chăm chú nhìn nàng.

“Ta không có điều chế thuốc giải, bởi vì đây là thuốc xổ...”

“Cái gì?...người...” Đông Thiên Phong trừng lớn mắt nhìn, không thể tin được, dám cho hắn uống thuốc xổ.

“Bất quá, có thể cho người một viên ở trong Tịch Linh Các.”

“Thật sao? “

“Là thật.”

“Không nuốt lời?”

“Tuyệt không nuốt lời.”

“Tốt lắm.”

“Tiểu đệ xinh đẹp, mau cho tỷ tỷ ôm một cái nào a”

“Tránh ra tỷ tỷ, ta phải đi về thu dọn tư trang để chuyển đến đây, gấp lại sau nhé.”

Dạ Linh Uyển bưng tỉnh khỏi nam sắc, nàng thề hình như nàng nhìn thấy cái đuôi cáo phía sau tên Đông Thiên Phong kia. Ai, mọi việc cũng coi như xong đi, hôm nay nàng đã mệt mỏi lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm nha hoàn nữa. Thật chán ghét.

5. Chương 5: Giang Hồ Dậy Sóng

Trời vừa tảng sáng, Dạ Linh Uyển còn đang mệt mỏi quần chặt lấy giường, co quắp như con tôm thì bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.

“Ai vậy?” Ngáp dài hỏi trong trạng thái mơ màng.

“Chủ nhân, là Cẩm Tuyết, thuộc hạ có chuyện muốn nói.”

“Ừm...”, người nào đó mơ hồ đáp lại một tiếng rồi tiếp tục giấc mộng.

“Chủ nhân? Chủ nhân....Chủ....CHỦ NHÂN....” một tiếng gào vang vọng cả một khu biệt viện làm hoảng sợ mọi sinh vật đang mơ màng, kể cả người nào đó.

“Hả, hả? Sao, sao, ở đâu vậy?” Dạ Linh Uyển giật mình bò dậy từ trên giường, vội vã lao xuống, kết quả mắt nhắm mắt mở trượt té tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Ai nha, thật là đau.” Dạ Linh Uyển đầu óc choáng váng, cơn buồn ngủ cũng bay sạch, hồn dỗi dối người ngoài cửa lên tiếng. “Vào đi.”

Một nữ tử khuôn mặt thanh tú, thân mặc bạch y, viền váy áo là một màu tím tượng trưng cho những người tên bắt đầu bằng chữ “Cẩm” bước vào cửa. Cẩm Tuyết nén cười nhìn người nào đó trên trán xuất hiện một dấu đỏ tím khả nghi, cộng thêm tiếng vật nặng rớt xuống đất lúc này, có khả năng chủ nhân nhà mình lại tìm mặt đất làm bạn rồi.

“Không cần nhịn, cười thì cứ cười đi, hừ.” Dạ Linh Uyển nàng đang ngủ mà bị đánh thức tâm trạng sẽ rất tệ, nhất là khi nàng còn ngủ chưa đủ.

“Thuộc hạ không dám.” Cẩm Tuyết cố giữ vẻ bình thản dù trong giọng nói còn mang theo một chút ý cười.

“Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã đến gào ta như thế?” Hừ hừ, này thuộc hạ của nàng nên có một cái lý do chính đáng một chút, nếu không nàng cũng không ngại làm một chủ nhân xấu tính đâu.

Nhớ đến vấn đề quan trọng, Cẩm Tuyết liền thận trọng báo lại tình hình cho Dạ Linh Uyển biết.

“Chủ nhân, Cúc Nhi và Thủy Nhi truyền tin võ lâm minh chủ đương nhiệm Hứa Kinh đã chết.”

“Cái gì? Hứa đại hiệp là như thế nào mà chết?” Dạ Linh Uyển thật sự cảm thấy tầm quan trọng của tin tức này.

“Nghe tin từ Hứa Mãn gia trang truyền ra thì bệnh nặng mà chết, nhưng người của ta đã từng lén đến gần thi thể của Hứa đại hiệp, phát hiện môi có màu tím nhạt, phía dưới tai còn có một chấm đen rất nhỏ khả nghi, theo phán đoán có thể là bị độc chết.”

“Có biết là độc gì và do ai làm hay không?”

“Hai người đó chỉ phát hiện được như vậy, không thể tìm hiểu kỹ hơn, vì ngay sau đó di thể của Hứa đại hiệp đã được đem hỏa thiêu. Nhưng có khả năng độc đó có nguồn gốc từ Tây Vực, vì ở đây chúng thuộc hạ chưa từng thấy qua.”

“Thật kì lạ, Hứa minh chủ xưa nay công chính liêm minh, được người trong võ lâm tin cậy, võ công cũng là nhất đẳng, đối thủ của tiền bối không quá mười người, hơn nữa những người này cũng là trưởng môn các danh môn chính phái, không lí nào lại sát hại võ lâm minh chủ của họ. Ta nghĩ trong này có ẩn tình gì đó.”

“Chủ nhân, điều đáng lo bây giờ là xưa nay Hứa tiền bối là người duy trì thế cân bằng giữa hai bên chính và tà, bây giờ lại đột nhiên chết đi, thuộc hạ e lần này giang hồ khó tránh khỏi một phen sóng gió.”

“Các môn phái khác có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời chúng ta chưa có tin tức gì, bọn họ cũng chỉ đến dự tang sự của Hứa tiền bối rồi rời đi.”

“Truyền tin cho Cúc Nhi và Thủy Nhi tiếp tục quan sát chặt chẽ tình hình ở Hứa Mãn gia trang, có chuyện gì lập tức báo cho ta biết, chuyện giang hồ chúng ta không cần liên quan nhiều, biết sớm tránh sớm vẫn tốt hơn.”

“Thuộc hạ đã hiểu, lập tức sẽ đi truyền tin cho hai người kia.”

“À Cẩm Tuyết, nếu có gì thì mật báo đến Thiên Quân vương phủ cho ta. Bây giờ ta phải đi tới đó.” Dạ Linh Uyển uể oải khoác thêm xiêm y, chuẩn bị đến vương phủ.

“A, chủ nhân tới đó à? Có phải có việc quan trọng liên quan tới triều đình?” Cẩm Tuyết hỏi ra nghi hoặc của mình, Tịch Linh Các xưa nay chưa hề liên quan tới người của triều đình.

“Phải, ta có một việc vô cùng quan trọng phải tới đó, bây giờ ta phải đi, chuyện này không cần cho nhiều người biết, còn nữa, người cùng Cẩm Nguyệt đến Hứa Mãn gia trang bái phỏng, dù sao Hứa tiền bối cũng là một người được mọi người kính trọng, chúng ta không qua lại nhiều nhưng cũng nên đến.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Dạ Linh Uyển đi với tốc độ rùa bò tiến vào Thiên Quân vương phủ, vừa đến cửa nàng đã bị thủ vệ vương phủ chặn lại.

“Người đến đây có việc gì?”

“Ta là đến tìm vương gia, vị quan sai này xin thông báo giúp, ta là Dạ Linh Uyển.”

“Được rồi, người đợi một chút.”

Dạ Linh Uyển cảm thấy vị vương gia này thật nhàm chán, đã muốn nàng đến thì ít cũng phải thông báo cho thủ vệ để nàng có thể tiến vào mới đúng, bây giờ còn phải đứng đây đợi được triệu kiến. Tốt thôi, nếu hần quên chuyện hôm qua và cho nàng về thì nàng cảm tạ trời đất còn không kịp, việc mất mặt này nhất định không thể để đám người trong Tịch Linh Các biết, nhất là cái tên Đông Thiên Phong đang ăn nhờ ở đậu kia, hần nhất định sẽ cười nàng đến chết.

“Cô nương mời vào, vương gia đang ở Nhã Trúc Cư, cô nương đi thẳng, rẽ trái là tới.”

“Đa tạ thủ vệ huynh.” Dạ Linh Uyển tươi cười cảm tạ, thực chất nụ cười của nàng là... “Đáng chết, người không thể đi chậm một chút sao, tốt nhất kéo dài cả ngày không quay lại luôn đi.”

Dạ Linh Uyển theo lời chỉ dẫn của thủ vệ tiến vào Nhã Trúc Cư, bên trong mùi trầm hương tinh khiết nhẹ nhàng, nơi này cũng giống nơi nào đó trong trí nhớ của Dạ Linh Uyển, thật nhiều hoa đào. Dạ Linh Uyển bước vào phòng, nhìn nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần trên nhuyễn tháp. Quá mỹ, nam nhân này đẹp khiến người ta không thở nổi, quá yêu nghiệt, nàng còn nhớ đôi mắt đang nhắm kia có một ánh nhìn bức người, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Chỉ tùy tiện nằm đó cũng khiến người khác cảm nhận được khí chất vương giả trời sinh.

Dạ Linh Uyển lúng túng không biết nên đứng hay nên ngồi, chẳng lẽ nàng phải đợi người này ngủ dậy hay sao.

“Lại đây.” Giọng nói lạnh lạnh, có vẻ hờ hững nhưng hàm chứa vẻ ra lệnh không cho người khác cự tuyệt.

Dạ Linh Uyển như nàng dâu nhỏ đầu cúi thấp tiến lại gần người nào đó.

“Vương gia...” gãi đầu rồi lại gãi tai, nàng quả thật không biết nên làm gì.

“Đi pha trà.”

“Vâng.” Lúu rú làm theo mệnh lệnh, Dạ Linh Uyển bắt đầu chuối ngày làm nha hoàn.

6. Chương 6: Nha Hoàn Thiếp Thân

Dạ Linh Uyển cũng không phải quá giỏi mấy việc pha trà như mấy tiểu thư khuê các, chỉ biết cách làm thông thường như ở hiện đại mà thôi. Bỏ trà vào, đổ nước nóng, thế là xong rồi.

“Vương gia, mời dùng trà.”

Thần Thiên Quân Hoa nhíu mày nhìn chén trà nóng trước mặt, Bích Loa Xuân thượng hạng mà nàng lại có thể pha thành không chút mùi vị thế kia, đúng là tuyệt phẩm, hẳn nghiền ngẫm kỹ xem việc đem nàng thành nha hoàn có phải hay không là tự ngược đãi bản thân.

“Ừ.” Nhấp một ngụm trà thưởng thức, hẳn cảm thấy cũng không khác nước trắng là bao nhiêu, liền trả lại nàng, cũng không liếc lại thêm lần nữa.

“Mài mực.”

Dạ Linh Uyển rất có tổ chức người hầu, nghe lệnh làm lui đi về phía bàn sách mài mực.

“Vương gia, đã mài xong.”

Giọng nói của nàng có bao nhiêu bất mãn tất nhiên trong lòng Quân Hoa hiểu rõ. Tuy nhiên hẳn cũng không có ý định thả nàng, vì hẳn còn chưa có chơi đủ đâu.(từ giờ ta gọi tắt tên 2 a chị nhé các nàng, tên dài quá T.T đúng là tự tạo nghiệt...)

Buổi sáng ngủ không đủ nên Dạ Linh Uyển vừa đứng quạt vừa ngáp dài ngáp ngắn, nhưng chung quy cũng là có để ý xem vị vương gia anh tuấn này đang làm gì. Chỉ thấy hẳn vẽ thật nhiều cây đào, ừm, thật nhiều đào, còn có suối nước nóng, ừm, nàng rất thích được ngâm nước nóng. Trong suối nước nóng, hẳn vẽ một nữ tử đang chơi đùa, ừm, nữ tử...Nhìn đến đây Dạ Linh Uyển liền biết vị vương gia này đang vẽ cái gì, hẳn thế nhưng vẽ lại cảnh nàng tắm đêm đó, lại còn đường đường chính chính vẽ trước mặt nàng, cái tên vương gia biến thái này.

“Vương gia, người...”

“Vương gia.”

Dạ Linh Uyển vừa lên tiếng kháng nghị thì một thanh âm cùng lúc vang lên với nàng.

“Chuyện gì?” Quân Hoa vẽ mặt mờ ám nhìn vành tai đỏ ửng kì lạ của Dạ Linh Uyển, rồi ngay lập tức trở lên lạnh lùng hỏi người đứng ngoài cửa.

“Nam Thiên tướng quân cầu kiến.”

“Mời vào, sai người pha trà mang đến.”

“Tuân lệnh.”

Quân Hoa nghĩ trà Dạ Linh Uyển pha khó uống chết được, hẳn không nên ngược đãi bằng hữu tốt của mình, để mình hẳn chịu là được rồi.

“Linh Uyển, người đi chuẩn bị bữa trưa.”

“Ta?” Dạ Linh Uyển không tin được tự chỉ tay vào mặt mình hỏi lại.

“Không người thì ai?” Quân Hoa nhướn mày hỏi lại.

“Nhưng mà vương gia, không phải thông thường sẽ có ngự trù riêng sao? Với lại ta nấu cũng không ngon lắm đâu.”

“Bây giờ có người bên cạnh ta thì sẽ khác, người là nha hoàn thiếp thân của ta, việc ăn uống, nghỉ ngơi của ta đương nhiên do người phụ trách.”

“Vâng, vương gia.” Dạ Linh Uyển tuy không phục nhưng cũng chỉ có thể oán trách trong lòng, lò dò đi ra khỏi.

Quân Hoa thiết nghĩ hắn không bắt tội nàng xưng “ta” mà không xưng nô tỳ với hắn đã là rất rộng lượng rồi, nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.

“Quân Hoa.”

“Vô sự không đăng tam bảo điện, nói đi, người đến tìm ta có việc gì?”

“Thật là một con người vô tình, cũng không nghĩ đến giao tình của chúng ta bao nhiêu năm? Ta đến thăm người còn không được sao.” Nam Thiên Hạo nụ cười vẫn giữ tại bên môi.

“Nghe nói mới thu nha hoàn mới bên cạnh?”

“Tin tức của người quả nhiên nhanh nhạy, đúng thì sao?” Quân Hoa vừa trả lời tay cũng vẫn không ngừng nét vẽ.

“Là người nơi nào? Có kế hoạch gì sao?”

“Tạm thời che mắt người đó, còn về người... là chủ nhân Thanh Nhã Các đi.” Nghĩ đến ai đó, mọi của Quân Hoa không khỏi vẽ lên một độ cung vừa phải làm cho Thiên Hạo nhìn đến.

“Di, xem ra là chơi rất vui, vương gia thật có bản lĩnh, có thể đem chủ nhân của Thanh Nhã các lừa đến bên cạnh, nghe nói đó là một trang tuyệt sắc?” Thiên Hạo hứng thú nhìn tăng băng vạn năm cũng lộ ra nụ cười trước mặt hắn.

“Cũng thuận mắt.” Quân Hoa hài lòng điểm một cánh đào cuối cùng trong bức tranh.

“Mỹ nhân đồ? Có chút ý tứ, nhưng ta nhìn thế nào cũng thấy cảnh này rất quen, có vẻ giống phía sau phủ vương gia nhỉ? Người có hứng thú nhìn trộm khi nào thế, hay là gọi nha hoàn làm mẫu? Không ngờ lãnh khốc vương gia cũng có sở thích thú vị như vậy nha...”

“Người đến đây chỉ vì thế thôi à?”

Nhận được tia nhìn rét lạnh phóng tới, Thiên Hạo thu hồi vẻ bồn chồn nghiêm túc nói vào chuyện chính.

“Gần đây nhận được tin có nhiều nhóm nhỏ người ngoại quốc vào thành buôn bán. Hơn nữa, trong cung thời gian gần đây một vài phi tần bị hư thai.”

“Người kia đang muốn hành động rồi sao, như vậy chúng ta cần chuẩn bị kỹ, bên hoàng huynh của ta có chủ ý gì không?” Quân Hoa nhíu mày tựa hồ có điều suy nghĩ.

“Thế Hoa nghĩ chuyện này tuyệt đối do người kia làm, tuy nhiên người nọ làm việc quá cẩn mật, chúng ta không tìm được bằng chứng. Hơn nữa hiện giờ chúng ta chỉ mới nắm được một nửa danh sách người của phía kia nên không thể bắt dây động rừng. Còn nữa, người của ta từng thấy thuộc hạ thân tín của người kia đi vào Hứa Mãn gia trang.”

“Hứa Mãn gia trang? Xem ra thật đúng là muốn hành động, ám vệ của chúng ta cứ tiếp tục theo dõi, nhưng đừng để người đó nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ tiến cung xem tình hình cụ thể.”

“Vương gia, thiện đã chuẩn bị xong.” Dạ Linh Uyển không cảm xúc đi lên thông báo, nhưng có một thứ đã khiến nàng cảm thấy thu hút.”Chính là người đó.” Hôm đó ở Thanh Nhã Các có hai người, một người là vị vương gia này, người còn lại không ngờ lại là vị Nam Thiên tướng quân nha.

Quân Hoa phát hiện Dạ Linh Uyển nhìn chằm chằm Thiên Hạo, hắn lại còn đối nàng nở một nụ cười khiến nàng ngượng ngùng quay đi, điều này làm trong lòng hắn có một cảm giác hờn dỗi không rõ vì sao.

“Được rồi, lui xuống đi.”

“Dạ.”

“Là nàng? Nha hoàn mới đó hả?”

“Hừ.” Quân Hoa hừ mũi một tiếng xem như trả lời.

Thiên Hạo gãi gãi đầu khó hiểu, rõ ràng khi nãy còn tốt mà, sao giờ lại đưa bản mặt khó coi lên với hần chứ.

“Ta cũng cảm thấy có điểm đối, không bằng chúng ta vừa dùng thiện vừa bàn tiếp.” Thiên Hạo đề ra ý kiến mà hần cho rằng rất bình thường và hợp lý.

“Không có.”

“Sao? Không có thứ gì?”

“Ta không có bảo người chuẩn bị cho người, nên người tùy tiện tìm tửu lâu nào đó dùng bữa đi, không thì về phủ tướng quân của người.” Quân Hoa không khách khí đuổi người.

“Cái gì, phủ vương gia mà lại nói không có đồ cho ta ăn sao, ta nói, thân là vương gia, người...”

“Được rồi, mau về đi, sau đó nghĩ kế sách thích hợp rồi đến bàn với ta.” Trực tiếp cắt đứt lời của Thiên Hạo, người nào đó kiêu ngạo ung dung cất đi bức tranh vừa họa xong rồi ra khỏi Nhã Trúc Cư đi thẳng về phòng mình. Thiên Hạo không còn cách nào khác là vác cái bụng đói về nhà, tên Quân Hoa này ngày thường không có gì lạ, sao nay lại không cho hần ăn một bữa chứ.

Vừa đến gần cửa phòng Quân Hoa đã nghe tiếng Dạ Linh Uyển đang trò chuyện với một nha hoàn khác.

“Diệp Nhi, người trên kia là Nam Thiên tướng quân sao?”

“Phải a, tướng quân chinh là bằng hữu cũng lớn lên với vương gia.” Nha hoàn có tên Diệp Nhi lên tiếng trả lời.

“Nhìn thật mỹ nha.”

Nghe thấy trong miệng nàng khen ngợi người khác Quân Hoa có một cảm xúc thật không dễ chịu, dù người kia là huynh đệ từ nhỏ của hần.

“Vương gia của chúng ta còn mỹ hơn nhiều, nếu sau này ta gả đi, thật muốn gả ột người giống như vương gia, còn người thì sao? Người thích vương gia hay tướng quân?”

Câu hỏi của tiểu nha hoàn làm cho tâm Quân Hoa cũng rất tò mò, nàng thích ai hơn? Hần hay Thiên Hạo.

“Thật ra ta thích vị tướng quân kia hơn, hần có vẻ dịu dàng dễ gần, không như vương gia thật lạnh lùng, ta nhìn mà người cũng lạnh đi ấy chứ.”

Người nào đó đứng ở ngoài nghe lén rõ ràng không thích câu trả lời này cho lắm, nhìn hần khiến nàng lạnh cả người sao?

“Nhưng thật ra nếu được chọn một trong hai người để gả, ta nghĩ ta muốn gả cho vương gia hơn.” Dạ Linh Uyển lại bồi thêm một câu nữa.

“Thật sao? Vậy là hai chúng ta giống nhau rồi.”

Câu trả lời kia của Dạ Linh Uyển dĩ nhiên làm cho ai kia tâm nở hoa, rất là sáng khoái ho nhẹ ra hiệu cho người bên trong biết hần đang tới rồi thản nhiên bước vào.

“Đã xong?”

“Vâng thưa vương gia.”

“Ừm, lui xuống.” Quân Hoa phất tay ra lệnh, Dạ Linh Uyển cũng bám theo Diệp Nhi định đi ra ngoài.

“Linh Uyển ở lại.”

“Nha, tại sao ạ?” Dạ Linh Uyển khó hiểu, nàng kia được xuống sao nàng lại không nha.

“Còn hỏi? Người là nha hoàn thiếp thân của ta, phải thời thời khắc khắc ở bên cạnh ta.” Quân Hoa nói như lẽ đương nhiên, sinh ra đã là như thế.

“Nhưng mà...” nàng còn chưa có ăn cơm mà, Dạ Linh Uyển khóc ròng.

“Sao lại nhiều lời như thế, muốn chịu phạt?”

“Không có, nghe lời vương gia dạy bảo.” Dạ Linh Uyển âm ỨC quay lại đứng phía sau. Vì bụng đói phát ra tiếng kêu, đến cả Quân Hoa cũng nghe thấy làm Dạ Linh Uyển cảm thấy thật mất mặt, cũng không thể trách nài, từ sáng sớm vội đến đây cũng còn chưa có ăn qua cái gì.

“Đói sao?”

“Đói...”

“Ngồi xuống đi.”

“Thật sao vương gia.”

“Ta không thích đùa thế này.”

“Vương gia thật tốt.”

Dạ Linh Uyển cũng không khách khí ngồi vào bắt đầu ăn, trên bàn vốn dĩ đã dư một bộ chén đĩa, là vì vốn dĩ chuẩn bị cho Thiên Hạo. Nhưng hẳn thật xui xẻo đã bị đuổi về.

“Ăn no?” Quân Hoa mỉm cười nhìn Dạ Linh Uyển hạ đĩa.

“No rồi.”

“Tốt, gọi người lên dọn, còn người giúp ta thay y phục.”

“A, tại sao ạ?”

“Nha hoàn thiếp thân.”

“Nhưng mà, nhưng mà....” Dạ Linh Uyển lắp bắp không ngừng, trời ạ, ở hiện đại nàng còn chưa từng thay y phục cho nam nhân nào đâu.

7. Chương 7: Lăn Đầu Vào Cung

“Mau tiến lên” Quân Hoa ý cười đầy mặt gọi người đang ngập ngừng đứng bên ngoài bình phong.

“Vương gia...hay là ta gọi người khác tới, ta...ta không có kinh nghiệm, e là sẽ làm người tức giận.”Linh Uyển nhìn ngang nhìn ngửa, nhìn lên trời nhìn xuống đất, chính là không nhìn thẳng, sợ chính mình bất cẩn nhìn thấy cái gì đó rồi bị mê hoặc mà nhìn nhiều hơn.

“Ta sẽ không tức giận người làm không tốt, nhưng nếu người không ngay lập tức bước vào ta liền nổi giận.” Giọng nói nhẹ nhàng không cảm xúc nhưng Linh Uyển có thể cảm nhận rõ ràng, chính là uy hiếp trắng trợn.

“Được thôi, là người muốn ta tới, cũng không phải là ta chịu thiệt, hừ.”Dạ Linh Uyển tâm niệm trong lòng rồi quả quyết bước tới.

Thần Thiên Quân Hoa một bộ nhàn nhã chờ người hầu hạ, chính là ý cười chỉ chứa trong đáy mắt còn vẻ mặt vẫn là không chút gợn sóng. Hẳn cũng chẳng bận tâm động tác vụng về của Dạ Linh Uyển, mà hẳn có điều khác cần quan sát hơn. Dạ Linh Uyển chỉ cao tới cằm hắn, nhìn qua thì nhỏ bé hơn nhiều so với thân hình thon dài tuấn đạt của hắn. Từ trên nhìn xuống Thần Thiên Quân Hoa có thể quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của Dạ Linh Uyển. Hàng mi dài cong cong trên khuôn mặt nhỏ nhắn tạo nên một bóng nhỏ hình rẽ quạt bên dưới mắt. Mũi thon cao, kẻ là đôi môi nhỏ hồng nộn, nhìn kĩ thật khiến tâm hắn có điểm ngứa ngáy khó nhịn.

“Tay người đang để chỗ nào?” Thần Thiên Quân Hoa hít một ngụm khí lạnh nhìn bàn tay đang sờ loạn trên người mình.

“Vương gia, phải cởi nút áo ngoài.”Dạ Linh Uyển nghe Thần Thiên Quân Hoa nói thì mặt cũng hiện lên một rạng mây hồng.Tay của nàng đang để trên ngực trái của hắn.

“Phải tháo đai lưng trước.”Giọng của hắn trầm trầm vang trên đầu nàng.

Dạ Linh Uyển chỉ cảm thấy hơi nóng vờn xung quanh đầu nàng thật mờ ám, người này không phải luôn là bộ dáng lạnh như băng sao, hắn cũng lại có lúc tỏa ra sức nóng đến dường này ư.

Thần Thiên Quân Hoa cũng cảm thấy lạ trước phản ứng của hắn, cũng không phải chưa bao giờ chạm vào nữ nhân.Nàng cũng không phải là nữ nhân đẹp nhất, nữ tử mỹ lệ hắn thấy qua không ít nhưng cũng không xem ở trong mắt, mà nàng đây lại có thể khiến tâm hắn xao động.Có lẽ hắn nên hảo hảo xem xét nàng có gì đặc biệt.

Dạ Linh Uyển dưới cái nhìn chăm chăm, soi mói của Thần Thiên Quân Hoa cuối cùng cũng thoát được ngoại sam của hắn. Tuy nhiên, vấn đề lại xảy ra ở bước tiếp theo. Cách lớp trung y, Dạ linh Uyển có thể thấp thoáng thấy được vòm ngực săn chắc của hắn.‘Oa, tên này thân hình không tồi nha.’

Thần Thiên Quân Hoa thấy nàng nhìn chăm chăm thì nảy ra ý xấu nói : “Người ta nhìn tốt lắm sao?”.

“Ân...” Dạ Linh Uyển vẫn không nhận ra tình huống trước mặt có bao nhiêu mờ ám, nàng bị quây trong người hắn.

“Muốn sờ thử sao?”.Giọng nói trầm thấp đầy từ tính tiếp tục vang lên.

“Ân...”

“Lau nước miếng đi.”

“Nga...” Dạ Linh Uyển vô thức đưa tay lên lau miệng.

Lúc này mới nhận ra mình đang bị đùa giỡn liền ầm ỨC không thôi.

“Hahaha...” Thần Thiên Quân Hoa hài lòng nhìn vẻ mặt đỏ hồng vừa giận vừa xấu hổ nhưng không biết làm sao của Dạ Linh Uyển.Trêu chọc nàng có vẻ rất thú vị đi.

Sau một lúc, không khí mờ ám cũng lui dần đi, Thần Thiên quân hoa mặc, bạch y, đứng trước mặt Dạ Linh Uyển đầy ngạo khí khiến nàng thiếu chút muốn vỗ tay khen hắn. Tên này đúng là yêu nghiệt trời sinh, đôi mắt hoa đào cong cong tuy rất đẹp nhưng nàng cũng không dám nhìn lâu đâu.

“Vương gia, người không mặc quan phục sao?” Dạ Linh Uyển thắc mắc hỏi lại, hắn là tiến cung, sao lại mặc bạch y được nhỉ.

“Ta nghĩ người thích nhìn ta mặc thể này hơn là bộ quan phục cứng nhắc kia?” Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại nàng.

“Đúng là đẹp hơn...” Dạ Linh Uyển chỉ lẩm bẩm trong miệng, cũng không nói lớn cho Thần Thiên Quân Hoa nghe, nàng cũng không muốn nhìn hắn tự đắc. Nhưng người nào đó nội công thâm hậu nên nỗ lực cũng hơn người thường, nghe được câu ấy thì trong lòng cũng đã nở hoa rồi.

“Người cũng thay y phục này vào,cũng không cần trang điểm đậm như thế.” Hắn biết nàng cố ý trang điểm đậm, không biết vì cái gì nhưng hắn cảm thấy làm như thế giảm bớt khí chất của nàng.

“Vương gia, cái này thật cho ta sao?” Dạ Linh Uyển khó tin hỏi lại, không ngờ đến cả nàng cũng có, bộ y phục này chất liệu rất tốt. Chẳng lẽ làm nha hoàn thiếp thân của hắn thì khác người thường sao.

“Mau đi.” Thần Thiên Quân Hoa lại trở về bộ dáng tiết kiệm chữ như vàng.

Khi Dạ Linh Uyển và Thần Thiên Quân Hoa vào cung thì giờ thiết triều cũng đã xong, hai người liền theo tiểu thái giám đến Ngự thư phòng tìm hoàng đế. Trên đường đi Dạ Linh Uyển không ngừng cảm thán trong lòng sự xa hoa của hoàng cung này, các cột trụ đều đường dát vàng, mái ngói cũng vậy.Bên đường đi đều là các hòn giả sơn và nhiều loại hoa đầy màu sắc rực rỡ khác nhau kéo dài tưởng như vô tận, thật không biết Ngự hoa viên thì sẽ đặc sắc hơn đến mức nào đây.

“Vương gia...” Dạ Linh Uyển gọi nhỏ không thấy tiếng trả lời nhưng nàng biết hắn nghe thấy, im lặng chứng tỏ nàng có thể tiếp tục nói. Cái dạng người như hắn nàng chính là chưa từng thấy nhưng nghe thì nhàm rồi, không biết có phải hắn nói nhiều mấy câu thì sẽ chết không nhỉ.

“Vương gia, hình như y phục của ta với của người cùng một loại vải.”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Người là vương gia không nói, nhưng ta chỉ là nha hoàn, mặc bạch y sẽ không chết chứ...” Nàng cũng không phải không biết trong cung chỉ khi có quốc tang mới mặc bạch y. Tuy rằng bộ y phục này không phải chỉ là bạch y thông thường, hai bên ống tay áo đều thêu hoa đào rất tinh xảo, nhưng....cũng vẫn là bạch y cơ mà.

“Vương gia, hay là ta đi về thay y phục khác, thật sự thì ta cũng không muốn chết nhanh như thế, người nghĩ có phải không?”

“Linh Uyển...” Thần Thiên Quân Hoa thở dài.

“Vâng?”

“Trời sắp cũng vẫn còn có ta đỡ.”

“Vương gia...nhỡ ngài đỡ không nổi thì sao...” Dạ Linh Uyển chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Người có thấy ai trước khi đem cá đi nướng còn cho nó ăn không?”

“Tất nhiên là không.”

“Người chính là con cá đấy, không cần lo.”

“Vương gia...” Dạ Linh Uyển vẻ mặt tấm tối nhìn lên.

“Được rồi, người thật nhiều chuyện, một lát nữa có chuyện gì cứ để ta ứng phó là được. Người càng ít nói thì sẽ càng sống lâu, hiểu chưa?”

“Vậy ta sẽ giả vờ câm được không? Vương gia, ngài thấy thế nào?”

“.....”

“Hoàng thượng đang ở bên trong, vương gia xin chờ một lát để nô tài thông báo.” Tiểu thái giám cung kính cúi đầu.

“Ừ.”

“Vương gia, ta rất sợ, là gặp hoàng thượng đấy.” Dạ Linh Uyển mặt méo nhìn lại. Trời ạ, nàng sắp được gặp hoàng thượng, không biết có phải giống như trong phim, lỡ làm sai cái gì là bị chém hay không.

“Ngoan, không cần sợ, được không? Có ta ở đây.” Thần Thiên Quân Hoa chịu thua đưa tay áp vào má nàng rồi cúi xuống nhìn nàng an ủi.

Nhìn vào đôi mắt như chứa ma lực của hắn, Dạ Linh Uyển ngơ ngác gật đầu. Thần Thiên Quân Hoa hài lòng đứng lên, xem ra hắn đã có cách để nàng phải đồng ý.

“Vương gia, hoàng thượng cho truyền.”

“Được rồi, mau vào thôi.”

Dạ Linh Uyển ngoan ngoãn theo sau hắn bước vào Ngự thư phòng.

“Thần đệ tham kiến hoàng thượng.”

“Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

“Hoàng đệ mau bình thân, có phải nên giới thiệu một chút về vị cô nương kia hay không?” Tiếng nói ôn tồn ầm ập làm Dạ Linh Uyển thở phào, xem ra không phải là bạo quân, hơi ngẩng đầu nhìn lên nàng phát hiện hoàng đế này cũng còn rất trẻ. Chắc tuổi chỉ khoảng 28 hay 29 đi, hơi có điểm giống với Thần Thiên Quân Hoa, chỉ khác ở hoàng đế toát ra khí thế vương giả và sự thâm trầm, ôn hòa. Còn Thần Thiên Quân Hoa là sự yêu mị, lạnh lẽo. Hoàng đế còn trẻ mà đã cai quản cả một đất nước, nên có lẽ khí tức cũng là khác người thường đi.

“Nàng là vương phi tương lai của đệ, đợi lúc thích hợp mong hoàng huynh tứ hôn.” Thần Thiên Quân Hoa chậm rãi đáp lại.

“Hoàng thượng, không...” Dạ Linh Uyển còn chưa kịp lên tiếng phủ nhận đã nhận được cái liếc mắt đầy ý vị của ai kia, làm lời của nàng còn chưa kịp nói hết.

“Người không làm sao?”

“Dạ, dân nữ không...không cần vội. Hoàng thượng không cần vội tứ hôn, người chính sự bừa bộn.” Dạ Linh Uyển trong cái khó ló cái khôn vội chữa lại câu.

“Hahaha, trầm nghĩ hiện giờ không có gì quan trọng hơn việc vị lãnh khốc vương gia của Thần quốc lập vương phi đâu. Trẫm nghe nói ở Thần quốc lưu truyền một câu nói về hoàng đế như sau: “Lãnh khốc vương gia mà cười, gà trống cũng đẻ được trứng.” Hoàng đế thú vị nhìn nhận vật chính không có bất kỳ phản ứng gì. Thật ra có rất nhiều người từng nhìn thấy Thần Thiên Quân Hoa cười, nhưng là nụ cười thị huyết, ma mị trên chiến trường, và những người đó cũng không còn ai sống sót.

Dạ Linh Uyển nghĩ nghĩ, hắc đầu phải không cười, rõ ràng nàng thấy hắc cười rồi, nhưng điệu cười ấy, nghĩ thế nào cũng là đang có âm mưu.

“Hoàng thượng, chắc không đến nỗi như thế chứ?” Dạ Linh Uyển có thể đoán là hoàng đế đang đùa nàng hay không đây, nàng ở Thanh Nhã Các cũng chưa từng nghe đến lời đồn này.

“Người có thể hỏi lại Quân Hoa.”

“Hoàng huynh cho truyền chỉ để tán gẫu?” Thần Thiên Quân Hoa không nóng không lạnh nói ra một câu.

“A, hahaha, đương nhiên không phải. Chúng ta bây giờ liền nói việc chính.”

Thần Thiên Thế Hoa khóe môi có chút co rút, người này tuy là hoàng đế cùng một mẫu thân với hắc đầu, nhưng thế nào đối với hắc đầu cũng là vẻ mặt như người chết thế kia.

“Uyển nhi, ta cùng hoàng huynh có chút chuyện cần nói, nàng ra ngoài Ngự hoa viên dạo chơi, bảo Tiểu hân tử đưa nàng đi.”

Thần Thiên Quân Hoa dịu dàng gọi Dạ Linh Uyển cản dận, vẻ mặt còn tỏ ra sủng nịnh vô ngần làm cảm của Thế Hoa như muốn rớt ra.

“A...vương gia...” Dạ Linh Uyển không thích ứng kịp với yêu chiều của Thần Thiên Quân Hoa liền có chút không biết làm sao, nhưng nhớ lại khi này liền hiểu đây có lẽ chỉ là một vở kịch cũng liền làm theo, dù không biết ý tứ của hắc đầu là gì.

“Vâng, ta ra ngự hoa viên đợi chàng.” Mỉm cười như hoa với hắc đầu rồi thi lễ với hoàng đế rồi đi. Nàng chỉ là thể hiện nụ cười chuyên nghiệp khi làm ở Thanh Nhã Các, nhưng không biết rằng nụ cười vừa rồi đã làm tâm Thần Thiên Quân Hoa xao động.

8. Chương 8: Hoàng Cung Sóng Gió

“Hoàng đế có phát hiện gì sao?” Thần Thiên Thế Hoa thu hồi vẻ ôn hòa vừa rồi, khí chất thâm trầm bây giờ là của một vị đế vương.

“Có liên quan tới những phi tần gần đây trong cung.”

Dạ Linh Uyển vốn muốn ra Ngự hoa viên xem thử một chút, nhưng chỉ vừa bước ra khỏi Ngự thư phòng đã nghe tiếng la hét từ phía xa.

“Mau bắt con mèo lại giúp ta.” Tiếng la hét từ xa vọng tới.

Dạ Linh Uyển quay sang phải chỉ thấy một con mèo ba tư đang chạy nhanh về phía nàng, còn phía sau là một cung nữ đang đuổi theo. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì con mèo đã phi nhanh qua còn người nha hoàn thì vẻ mặt giận dữ quát nàng từ xa.

“Còn đứng ngậy ra đó làm gì, con mèo đó là của hoàng hậu nuôi, người còn không mau giúp đuổi theo.”

Dạ Linh Uyển tuy phản cảm với giọng điệu của cung nữ kia nhưng cũng giúp đuổi theo. Dù sao nàng cũng là lần đầu vào cung, mọi việc còn chưa biết rõ nên tránh đắc tội người khác vẫn hơn.

Vốn có võ công nên Dạ Linh Uyển dễ dàng đuổi theo bắt lại mèo, đứng nhìn xung quanh một lát cũng không biết là mình đã chạy tới nơi nào.

“Mau trả lại mèo cho ta.” Người cung nữ đuổi theo khi này cũng đã tới nơi, vội giằng lại con mèo từ tay Dạ Linh Uyển. Phía sau còn có một vài tiểu cung nữ cùng thái giám khác.

“Hạnh Đào tỷ, đã bắt được rồi sao?” Những tiểu cung nữ cùng các tiểu thái giám đều hỏi, vẻ mặt thở dài nhẹ nhõm.

“Người là người cung nào, không biết phép tắc hay sao mà dám mặc bạch y trong cung.” Nha hoàn được gọi Hạnh Đào về mặt kiêu ngạo hỏi Dạ Linh Uyển.

Dạ Linh Uyển vốn chẳng muốn gây thêm chuyện gì trong hoàng cung luôn đầy rẫy những thị phi, thế nhưng nàng chẳng muốn cúi đầu trước những kiểu người như Hạnh Đào.

“Ta không phải người trong cung.” Lãnh đạm trả lời, nàng cũng không tỏ vẻ lo lắng về chuyện bạch y. Dù sao khi này cũng đã gặp hoàng thượng, nếu bị trách tội thì đã làm rồi. Hơn nữa Thần Thiên Quân Hoa đã nói, trời có sập cũng còn có hần đỡ kia mà.

“Không phải người trong cung? Người tên gì?” Nghe nói nàng không phải người trong cung Hạnh Đào liền có chút e ngại, sợ nàng là thiên kim tiểu thư của vị quan nào đó vào hoàng cung thăm thú.

“Dạ Linh Uyển.”

Hạnh Đào suy nghĩ mãi cũng không thấy có vị quan to nào trong triều họ Dạ liền to gan hơn áp chế Dạ Linh Uyển.

“Hừ, không phải người trong cung nhưng cũng không biết phép tắc. Khi này còn dợ ta nói mới chịu giúp bắt mèo, người có biết con mèo này quý lắm không, hoàng hậu nương nương rất yêu quý nó.”

“Muốn giúp hay không là quyền của ta, hơn nữa giọng điệu người lúc đó cũng không giống cầu người.” Dạ Linh Uyển thờ ơ đáp lại, nàng cũng không đến mức có thể để nha hoàn trong cung khinh bạc. Dù nàng cũng là nha hoàn của Thần Thiên Quân Hoa đi chăng nữa, thì cũng là nha hoàn cao cấp, với lại cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

“Người...Hừ, thật không biết phép tắc, hôm nay ta phải dạy dỗ người một trận. Riêng việc người dám mặc bạch y chạy loạn trong cung cũng đã đủ cho người chịu giáo huấn ở Mộc Hình Các rồi.” Hạnh Đào vừa nói vừa vung tay lên hướng về mặt Dạ Linh Uyển.

Vốn không nghĩ nàng sẽ dám ra tay, Dạ Linh Uyển không đề phòng nên bị đánh, hơn nữa còn bị móng tay làm trầy da. Trên mặt truyền đến cảm giác đau rất khiến Dạ Linh Uyển không thể tin được, nàng ta cư nhiên dám động thủ.

“Cái tát này cho người biết rõ nội quy trong cung. Hừ, trừng cái gì? Người đâu, mang nàng ta tới Mộc Hình Các cho Lý ma ma dạy dỗ.” Hạnh Đào đắc ý nhìn Dạ Linh Uyển. Nhưng chưa được bao lâu hai má nàng ta liền có cảm giác nóng rát, thì ra Dạ Linh Uyển đã ra tay, nhanh đến làm cho nàng ta không kịp nhận ra mình vừa bị đánh.

“Người...người dám đánh ta? Người có biết ta là ai không hả? Ta là tỷ nữ thân cận bên cạnh hoàng hậu nương nương, người cư nhiên dám đánh ta.”

“Tưởng người là hoàng hậu thì còn có tư cách nói chuyện với ta, tỷ nữ thân cận của hoàng hậu à? Thì cũng chỉ là nha hoàn thôi, dám điều vô gương oai ở đây sao?” Dạ Linh Uyển ánh mắt lạnh lùng trừng lại nàng ta.

“Người...” Hạnh Đào á khẩu, tức giận trừng mắt nhìn Dạ Linh Uyển. Trong hậu cung này mọi người đều biết, trừ hoàng thượng là lớn nhất ra thì các phi tần của hoàng thượng, người càng được hoàng thượng sủng ái thì càng có quyền thế. Mà nàng ta là nha hoàn bên cạnh hoàng hậu nương nương đã lâu, trong cung ai

cũng kiêng nể, lấy lòng. Thế mà hôm nay Dạ Linh Uyển khiến nàng ta mắt mặt trước bao nhiêu là cung nữ và thái giám.

“Hoàng hậu nương nương giá đáo...” Từ xa truyền đến tiếng the the của một thái giám.

Dạ Linh Uyển liền thầm kêu không ổn, xem ra nàng gặp rắc rối rất lớn rồi đây.

“Nương nương, người phải làm chủ cho nô tỳ.” Hạnh Đào thấy hoàng hậu tới liền mừng thầm trong lòng, lệ rơi đầy mặt chạy tới trước mặt hoàng hậu quỳ xuống.

“Có chuyện gì, bần cung nghe tiểu Tuyết nói người bị người ta đánh nên tới đây xem sao, là ai động thủ.” Giọng nữ nghe dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên thu hút sự chú ý của Dạ Linh Uyển.

“Chính là nàng ta.”

“Dân nữ thỉnh an hoàng hậu nương nương.” Dạ Linh Uyển theo đúng lễ nghi hành lễ với hoàng hậu. Dù sao nàng là cây ngay không sợ chết đứng, cũng không phải là nàng sai.

“Nương nương, nô tỳ chỉ là thấy nàng ta mặc bạch y đi lại trong cung liền nhắc nhở một chút, nào ngờ nàng ta lại ra tay đánh nô tỳ, người xem.” Hạnh Đào đổi trắng thay đen kể tội Dạ Linh Uyển, còn đưa hai má lên cho hoàng hậu xem dấu tay trên mặt. Dạ Linh Uyển lực đánh không mạnh nên trên má Hạnh Đào cũng chỉ còn những dấu hồng mờ, nhìn qua không có gì lạ.

“Hoàng hậu, nàng ấy nói không đúng, ta giúp nàng bắt mèo, nàng chưa cảm tạ mà vừa tới đã nói lời đả kích rồi động thủ đánh ta trước.”

Hoàng Hậu Vương Tiểu Lệ nhìn má Dạ Linh Uyển đúng là có mấy đường trầy da còn rơm rớm máu.

“Người không hiểu phép tắc trong cung, còn ra tay đả thương người. còn nữa, bần cung chưa hỏi người lấy tư cách gì lên tiếng? Người đâu, vả miệng cho ta.”

Dạ Linh Uyển khó tin được những gì nàng vừa nghe thấy, đúng là thượng bất chính hạ tất loạn, hoàng hậu này ăn nói ngang ngược, hành động không phân rõ thực hư, khó trách tỳ nữ Hạnh Đào kia lại kiêu ngạo như thế.

“Vương phi của bốn vương làm gì sai khiến hoàng hậu phải tức giận muốn đánh nàng như thế?” Thần Thiên Quân Hoa không nhanh không chậm xuất hiện phía sau Dạ Linh Uyển.

9. Chương 9: Người Yêu Thương Nhất

“Vương phi? Thiên Quân vương gia khi nào thì mọc ra một vương phi, sao bần cung chưa từng nghe nói đến.” Hoàng hậu vẻ mặt cao ngạo không xem Dạ Linh Uyển vào mắt.

“Ta nói phải chính là phải, chẳng lẽ bốn vương cưới vương phi còn phải mang đến trước mặt hoàng hậu hành lễ sao?” Thần Thiên Quân Hoa xưa nay chưa cúi đầu trước ai bao giờ. Đừng nói hấn lãnh ngạo ra sao, đến hoàng đế cũng phải nể mặt hấn, huống chi lại là một hoàng hậu, hấn tự xưng bốn vương vì hấn không xem Vương Tiểu Lệ là hoàng tẩu.

“Vậy bần cung có thể hay không được biết quý danh của vương phi đây? Không biết nàng là tiểu thư của vị quan nào?” Vương Tiểu Lệ nhìn qua đã biết Dạ Linh Uyển không phải tiểu thư khuê các của vị quan nào trong triều cả, cái nàng ta muốn chính là hạ nhục Dạ Linh Uyển.

“Là người được hoàng thượng sắc phong Dạ Uyển công chúa.” Thần Thiên Quân Hoa chậm rãi nói ra, khi này hấn cũng đã xin hoàng thượng sắc phong ngôi vị công chúa cho Dạ Linh Uyển. Càng khiến nàng trở nên quan trọng thì kế hoạch càng thuận lợi.

“Vương gia nói là thật sao? Bần cung không hề biết trong cung đã có thêm một công chúa. Vương gia nên biết giả khẩu dụ của hoàng thượng cũng không phải tội nhẹ. Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân.”

“Bổn vương có thể đợi hoàng hậu đi hỏi hoàng thượng rồi quay lại nói tiếp những lời này.”

Dạ Linh Uyển ngơ ngác đứng phía sau Thần Thiên Quân Hoa, cố gắng tiếp thu những lời nói khi này. Nàng không những đột nhiên thành vương phi, mà bây giờ còn trở thành công chúa nữa. Đây không phải là mơ đấy chứ, Dạ Linh Uyển khó tin lắc lắc đầu rồi đưa hai tay lên vỗ mặt mà quên mất vết thương còn đang đỏ ửng.

“A, đau...” Dạ Linh Uyển khê kêu nhưng cũng khiến Thần Thiên Quân Hoa chú ý.

“Uyển nhi, làm sao thế?” Quay sang nhìn lại người phía sau, khi nhìn đến những vết xước còn rướm máu trên má nàng ánh mắt Thần Thiên Quân Hoa trở nên tối sầm.

“Đây là làm sao? Nàng mau kể cho ta nghe.”

“A...đây là vết thương nhẹ thôi mà, không sao...” Dạ Linh Uyển không muốn vết thương nhỏ mà làm hấn cuống lên.

“Còn nói, là ai làm nàng bị thương? Nàng không nói ta sẽ đau lòng.”

“Nha...là khi này ta giúp nàng ta bắt mèo, nàng ta không cảm ơn còn trách ta, bảo ta đợi nàng mở miệng cầu mới giúp. Còn nói ta không biết phép tắc nên đánh ta, rồi định mạng ta đến cái gì...Mộc Hình Các cho Lý ma ma dạy dỗ nữa.” Dạ Linh Uyển vừa nói vừa chỉ vào Hạnh Đào, nàng tuy không phải ác độc nhưng cũng không phải tâm phạt, người ta vô cớ động nàng thì nàng phải trả lại thôi.

“Phải không?” Thần Thiên Quân Hoa vừa hỏi ánh mắt sát khí cũng đồng thời hướng tới Hạnh Đào.

Hạnh Đào không ngờ tới tình huống này, khi này vừa nghe nói Dạ Linh Uyển là vương phi nàng ta đã sợ đến hai chân run rẩy rồi. Bây giờ lại bị Thần Thiên Quân Hoa nhìn thẳng liền không chịu nổi mà sụp người xuống, tính cách lạnh lùng quyết đoán của Thần Thiên Quân Hoa trong cung không người nào không biết, chiến tích năm xưa một mình hấn huyết tẩy cả hoàng cung, giết hết những người phản bội để cứu hoàng đế khiến ai cũng run sợ. Khi ấy, hấn chỉ mới 14 tuổi.

“Vương gia tha mạng, nô tỳ quả thật không cố ý, nô tỳ chỉ là, chỉ là...” Hạnh Đào quỳ rạp xuống đất không ngừng khóc lóc, cũng không nói được rõ câu, chỉ luôn miệng cầu tha mạng.

“Vương gia, tỳ nữ của bổn cung chỉ là không biết nên có chút mạo phạm vương phi, người tha cho nàng đi.” Vương Tiểu Lệ cũng không muốn người tâm phúc của mình bị mất đi.

“Nga, ở đây sao lại đông người như vậy?” một giọng nói mềm mại uyển chuyển từ phía sau đoán người của hoàng hậu vọng tới.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương, vương gia.”

Thần Thiên Quân Hoa nhìn người vừa tới cũng không có chút cảm xúc nào.

“Ngọc quý phi hôm nay thật có nhã hứng, lại đi dạo sao.” Vương Tiểu Lệ ánh mắt ác độc liếc nhìn người được gọi Ngọc quý phi – Lâm Phương Ngọc.

“Hoàng hậu chê cười, thần thiếp mang long thai trong người, ngự y nói phải chăm chỉ đi dạo, như vậy mới tốt cho bảo bảo.” Ngọc phi nhìn hoàng hậu cười dịu dàng, giống như không nhìn thấy ánh mắt ghen ghét đố kỵ của hoàng hậu.

“A, không biết ở đây đang có chuyện gì, vương gia, người cũng ở đây sao? Chẳng lẽ là hàn huyên với hoàng hậu?”

“Ngọc phi, kia là vương phi của Thiên Quân vương gia, chắc Ngọc phi cũng nên biết để tránh sau này gặp những tình huống khó xử.” Vương Tiểu Lệ như vui sướng khi người gặp họa. Khi câu nói vừa ra trong mắt Lâm Phương Ngọc hiện lên sát khí, nhưng rất nhanh rồi biến mất. Tuy chỉ thoáng qua nhưng Thần Thiên Quân Hoa đã trông thấy rõ ràng.

“Ai nha, Thiên Quân vương gia đã có vương phi rồi sao, thế mà bổn không nghe ai nói gì cả nên cũng không có quà mừng. Thật là thất lễ quá, hi vọng vương gia bỏ qua cho.” Lâm Phương Ngọc điềm đạm nói chuyện khiến Dạ Linh Uyển cảm thấy có hảo cảm hơn nhiều so với hoàng hậu.

“Bốn vương vẫn còn chuyện chưa xử lý xong, Ngọc phi không phiền để bốn vương tiếp tục chứ?” Thần Thiên Quân Hoa vẫn là một bộ lạnh nhạt, không để ý đến biểu cảm nhói đau thoáng qua trên gương mặt Lâm Phương Ngọc.

“Hoàng hậu, phiền giao Hạnh Đào cho bốn vương xử lý.”

“Vương gia, bốn cung đã hạ mình cầu người bỏ qua chẳng lẽ còn không được hay sao? Người còn xem ta là hoàng hậu hay không? Hơn nữa đây là chuyện trong hậu cung, vốn nên để hoàng hậu như ta xử lý. ”

“Hoàng hậu không cần mang quyền hạn của người ra nói với ta. Thứ nhất, vương phi của bốn vương không thuộc hậu cung. Thứ hai, chỉ là một tỳ nữ lại dám dă thương đến một công chúa – vương phi, nếu bốn vương bỏ qua dễ dàng không phải sau này vương phi của bốn vương có thể tùy người khi dễ hay sao.”

“Vậy vương gia có thể để bốn cung trị tội Hạnh Đào, bốn cung sẽ giao người đến Mộc Hình Các.” Vương Tiểu Lệ tức giận muốn bảo vệ người của mình đến cùng.

Thần Thiên Quân Hoa không nói thêm lời nào, chỉ âm thầm vận nội lực. Sau đó, chỉ nghe Hạnh Đào kêu lên một tiếng rồi ôm lấy cánh tay phải.

“Đau quá, a, đau quá, hoàng hậu nương nương, cầu người cứu nô tỳ, đau quá.” Hạnh Đào không ngừng la hét, vẻ mặt đau đớn đến trắng bệch.

“Hạnh Đào, người làm sao vậy?” Vương Tiểu Lệ không hiểu tình hình là như thế nào.

“Hoàng hậu, bây giờ có thể mang nàng ta đến Mộc Hình Các được rồi.” Thần Thiên Quân Hoa giọng nói lạnh băng.

“Vương gia, người đã làm gì? Lẽ nào lời của bốn cung người không hiểu sao?” Vương Tiểu Lệ giận dữ nhìn người đứng trước mặt mình, hấn luôn như thế, cao ngạo đến đáng giận.

“Bốn vương đã nói khi nãy rồi, hoàng hậu không cần nghe lại chứ?. Nay bốn vương chỉ phé của nàng một cánh tay làm gương cho những kẻ khác. Nếu dám đụng đến vương phi của bốn vương, dù là ai đi chăng nữa, bốn vương cũng không nương tay.” Lời của Thần Thiên Quân Hoa chính là lời tuyên báo cho cả hoàng cung, Dạ Linh Uyển chính là người quan trọng nhất đối với hấn.

10. Chương 10: Mười Kế Không Thành

“Hoàng hậu nương nương đừng giận dữ, thần thiếp nghĩ vương gia cũng là tức giận thay vương phi thôi, vì một cung nữ mà làm ầm lên thật không hay chút nào. Vương gia, vương phi bị thương như vậy nếu để lại sẹo thì không hay. Hay để vương phi theo ta về Ngọc Thố Cung được không, để mời ngự y đến xem thử.” Lâm Phương Ngọc dịu dàng đứng ra khuyên giải.

“Ngọc phi không cần lo lắng, bốn vương sẽ mang nàng về vương phủ.”

“Vương gia coi kìa, dù sao cũng là vương phi của vương gia, ta cũng nên hàn huyên với nàng một chút. Chúng ta tuổi cũng không cách nhau nhiều, coi như tỷ muội trong nhà vậy. Muội muội, muội nói có đúng không?” Lâm Phương Ngọc điềm đạm nhìn đến Dạ Linh Uyển.

“ Cái này, ta...vương gia...” Dạ Linh Uyển khó xử nhìn Thần Thiên Quân Hoa. Đối với trường hợp này nàng đúng là chẳng biết làm sao cho phải. Hậu cung vốn phức tạp, nàng cũng không muốn ở nơi này quá lâu, nhưng nếu từ chối thì có thất lễ hay không đây.

“Uyển nhi, vậy nàng ở lại đây không?” Thần Thiên một bộ dáng thâm tình, chuyện gì cũng để Dạ Linh Uyển làm chủ.

“Muội muội, muội mới vào hoàng cung, còn chưa kịp đi thăm thú, lát nữa ta sẽ dẫn muội đi được không? Ta lâu rồi cũng không có người cùng trò chuyện.”

Dạ Linh Uyển vừa nghe được đi tham quan hoàng cung thì trong lòng phần khích, lại nhìn đến vẻ mặt có ý cầu của Lâm Phương Ngọc thì xao động. Người ta đã nói như vậy nếu nàng còn từ chối thì thật không phải.

“Nếu nương nương đã nói vậy thì ta không tiện từ chối.”

Thần Thiên Quân Hoa nghe nàng nói đồng ý cũng không tỏ vẻ gì.

“Ta ở lại với nàng.” Thần Thiên Quân Hoa cầm tay Dạ Linh Uyển tình ý bắn ra bốn phía.

“A...không cần đâu. Chàng công sự bề bộn nên về vương phủ làm. Ta với Ngọc phi chỉ nói chuyện nữ tử với nhau, chàng theo nghe cùng sẽ nhàm chán.” Dạ Linh Uyển cũng uyển chuyển từ chối. Đùa gì chứ, hấn ở đây làm sao nàng tự do chơi được. Việc hấn nói nàng là vương phi của hấn tuy không hiểu được nhưng thân phận này tốt cho nàng khi ở trong cung. Lần này coi như nàng cho hấn được lợi, lần sau sẽ đem ra tính với hấn.

“Ta sẽ lo lắng.”

“Vương gia, vương phi chỉ tới Ngọc Thổ Cung của ta làm khách, có gì mà vương gia lại lo lắng.” Lâm Phương Ngọc tươi cười đi ra nắm lấy tay Dạ Linh Uyển.

“Muội muội, chúng ta mau đi.”

“Quân Hoa, chàng về trước đi.” Dạ Linh Uyển ngược nhìn nói với Thần Thiên Quân Hoa. Nói chuyện tình ý như thế làm nàng nổi hết gai ốc.

Thần Thiên Quân Hoa không nói gì chỉ hơi kéo Dạ Linh Uyển lại ôm vào lòng.

“Vậy ta về trước, sáng mai sẽ đón nàng về.” Vừa nói tay vừa lên đưa cho Dạ Linh Uyển một pháo hiệu rồi dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy nói với nàng: “Cầm lấy vật này, nếu có gì nguy hiểm thì dùng nó, ta sẽ tới cứu người, biết chưa?”

“A...ừm, ta biết rồi.” Dạ Linh Uyển ngạc nhiên nhìn vật trong tay mình rồi vội cất đi.

“Uyển nhi, ngoan. Đừng chạy loạn.” Thần Thiên Quân Hoa nói xong thì phất tay áo bỏ đi, từ đầu tới cuối cũng không nhìn đến hoàng hậu ở một bên vẻ mặt xám ngắt.

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp và vương phi đi trước, người cứ mang Hạnh Đào đến Mộc Hình Các, sau đó thì thu xếp cho nàng là được rồi. Thần thiếp cáo lui.” Lâm Phương Ngọc nhẹ nhàng nói với hoàng hậu rồi cùng Dạ Linh Uyển trở về Ngọc Thổ Cung.

“Muội muội, cũng may chỉ là vết thương nhẹ ngoài da ko để lại sẹo. Ngự y nói chỉ ba bốn ngày sẽ khỏi.” Lâm Phương Ngọc thân thiết kéo tay Dạ Linh Uyển ngồi trên nhuyễn tháp.

‘Ta đã biết ngay từ đầu là không sao rồi, ta cũng là đại phu thôi.’ Dạ Linh Uyển nghĩ thầm trong lòng. Nàng cảm thấy có gì đó rất lạ ở vị Ngọc phi này. Tuy nàng ta thân thiết tươi cười, nhưng khi gọi nàng là muội muội lại làm nàng có cảm giác bài xích, và cái vẻ ân cần lại có gì đó không thật. Trực giác của nàng xưa nay không tệ, không lẽ lần này lại sai sao, nàng với Ngọc phi vốn không quen biết, lại không thù oán.

“Nương nương quá lo rồi, chỉ là vết thương nhỏ, không cần đến ngự y cũng khỏi mà.”

“Linh Uyển muội, vương gia có vẻ rất yêu muội. Trước đây ta chưa từng thấy ngài ấy dịu dàng như thế. Hai người làm thế nào nhận biết?”

“A...chỉ là tình cờ thôi, không đáng nhắc đến.” Dạ Linh Uyển nhất thời không biết nói thế nào cho phải, không lẽ lại nói nàng và Thần Thiên Quân Hoa là tại kỹ viện gặp gỡ.

“Sao thế được chứ, vương gia là người lạnh nhạt, lại đối xử dịu dàng với muội như thế, chắc chắn hai người phải có gì đặc biệt, tỷ tỷ rất hiếu kỳ.”

“Ta cũng không nhớ rõ lắm, không bằng ngày mai nương nương hỏi vương gia đi được không? Ta bỗng nhiên có chút không khỏe, muốn nghỉ sớm một chút.” Dạ Linh Uyển tìm cớ từ chối, Thần Thiên Quân Hoa và nàng như thế nào thì vị nương nương này quan tâm như vậy không phải là hơi nhiều sao.

“A, vậy ta cũng không làm khó muội muội nữa. Ở đây ta có một bình Tuyết Ngọc thiên cao, muội muội dùng để súc vào chỗ bị thương trên mặt sẽ rất nhanh khỏi, hơn nữa da còn mịn màng hơn nữa.” Lâm Phương Ngọc uyển chuyển tươi cười rồi đưa cho Dạ Linh Uyển một bình ngọc sứ trắng.

“Đa tạ nương nương quan tâm.” Dạ Linh Uyển cũng không tiện từ chối liền nhận lấy, nàng nghĩ dù sao cũng là được tốt.

“Tâm nhi, người đưa vương phi đi nghỉ.”

“Vâng, nương nương. Vương phi, xin đi theo nô tỳ.” Cung nữ tên Tâm nhi bước lên dẫn đường cho Dạ Linh Uyển.

“Vương phi, có chuyện gì người cứ gọi, nô tỳ sẽ canh ở ngoài.”

Sau khi chuẩn bị tốt giường ngủ, cung nữ Tâm nhi lui ra ngoài để lại Dạ Linh Uyển. Nàng chăm chú nhìn xung quanh căn phòng, khá thanh nhã và yên tĩnh, Ngọc Thổ Cung này độ mỹ lệ cũng không tệ. Dạ Linh Uyển lúc này mới bình tĩnh nghĩ lại các tình huống từ lúc gặp hoàng hậu đến bây giờ. ‘Xem ra Thần Thiên Quân Hoa và vị hoàng hậu kia có vẻ không hợp nhau lắm, còn vị Ngọc phi xem ra cũng không hẳn là tốt. Hậu cung này thật rắc rối.’

“Vương phi, người đã ngủ chưa?”

Còn đang suy nghĩ thì Dạ Linh Uyển nghe có tiếng gõ cửa cùng giọng nói của Tâm nhi.

“Có chuyện gì?”

“Ngọc phi nương nương sai nô tỳ mang được thảo đến cho vương phi.”

Dạ Linh Uyển cảm thấy kì lạ, khi này đã đưa nàng Tuyết Ngọc thiên cao, bây giờ lại muốn đưa được gì nữa đây.

“Vào đi.”

“Vương phi, đây là trà pha từ Kim Diệp Thảo, nương nương sợ vương phi khó ngủ nên sai nô tỳ mang tới.”

“Vậy sao? Người chuyển lời cảm tạ đến nương nương giúp ta.”

“Vương phi khách sáo.”

Dạ Linh Uyển nhìn Tâm nhi rót một ly trà Kim Diệp thảo đưa cho nàng rồi đốt trầm hương.

“Đó là cái gì?” Dạ Linh Uyển cảm giác có gì đó không đúng.

“Đây là Yên Hà Thảo, mùi hương rất dễ chịu, giúp thân thể thả lỏng, nương nương bảo như vậy vương phi có thể ngủ ngon hơn. Vương phi, mời dùng trà đi ạ.”

“À, ta không có thói quen uống trà, với lại ta cũng không bị khó ngủ đâu, nương nương chu đáo quá rồi.” Dạ Linh Uyển cười cười từ chối uống ly trà trên bàn, có điều gì đó vừa xẹt qua trong đầu nàng nhưng chưa kịp nắm bắt.

“Vương phi, đây là lòng tốt của nương nương, xin vương phi đừng từ chối. Nếu nương nương có hỏi nô tỳ sẽ bị quở trách.” Tâm như vẽ mặt khó xử nhìn Dạ Linh Uyển.

“A, vậy được rồi, lát nữa ta sẽ uống.”

“Vương phi, trà nguội sẽ mất đi mùi vị, uống không tốt đâu ạ.” Tâm nhi thấy vậy thì sốt ruột.

Dạ Linh Uyển cảm thấy có gì đó kì lạ, tại sao Tâm nhi cứ muốn nàng uống trà này như thế. Đúng là Kim Diệp Thảo giúp an thần, ngủ ngon, cũng không có độc tính gì, nhưng có gì đó làm nàng cảm thấy bất an.

“Được rồi, ta uống là được chứ gì.” Dạ Linh Uyển nhấp một ngụm trà, nàng nhận ra Tâm nhi lén thở dài.

“Vương phi, nô tỳ lui xuống trước.”

Dạ Linh Uyển không nói gì gật đầu, sau khi Tâm nhi đi khỏi thì phun ngụm trà trong miệng ra ngoài và đi vào trong. Nhìn bài trí của giường ngủ cùng lư hương khiến Dạ Linh Uyển cảm thấy quen thuộc. Trên

giường từ sa mạn đến nệm trải giường đều là màu đỏ, Dạ Linh Uyển chợt nhớ ra điều mà này giờ luôn thoáng hiện lên trong tâm trí nàng.

Màu đỏ – kim điệp thảo – yên hà thảo – và...Tuyết Ngọc thiên cao.

Vốn còn giữ lại ý thức của thân thể cũ nên Dạ Linh Uyển đối với độc dược cũng có nhiều hiểu biết. Trong các sách ghi chép của Tịch Linh Các có viết về một cách dụng độc, không phải là trực tiếp cũng không gián tiếp, càng không phải độc phát do các loại độc trộn lẫn với nhau. Mà là dùng một màu sắc nhất định làm giới hạn, dùng nước và khí từ các dược thảo thông thường để biến một loại dược tốt thành độc dược trí mạng. Dạ Linh Uyển thầm cảm thấy may mắn vì khi này nàng không có dùng Tuyết Ngọc thiên cao. Nếu không, chỉ cần nàng vừa nhìn đến màu đỏ thì khuôn mặt nàng không những bị ăn mòn, nhẹ thì hủy dung, nặng thì còn bị ngu dốt.

“Thanh Long, Chu Tước.” Dạ Linh Uyển nhẹ giọng hô lên tức thì sau lưng nàng xuất hiện hai bóng người.

“Chủ nhân.”

“Điều tra Ngọc phi.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Cả hai đồng thanh đáp rồi lại ngay lập tức biến mất vào bóng tối.

Tịch Linh Các xưa nay chỉ có nữ nhân, tuy nhiên, vì tránh các trường hợp sức nữ nhi làm không tới, thì còn có bốn người được gọi là hộ pháp của Tịch Linh Các là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bốn người này, hai người luôn ẩn nấp trong bóng tối bảo vệ Dạ Linh Uyển, không phải trường hợp nguy cấp thì không ra mặt, hai người còn lại thủ vệ ở Tịch Linh Các.

Thủ hạ của Dạ Linh Uyển rời đi không bao lâu thì nàng nghe có tiếng ngoài cửa sổ liền ra mở thì một bóng người bay vào.

“Tham kiến vương phi.” Một nữ tử nhỏ nhắn, khuôn mặt khả ái quỳ trước mặt Dạ Linh Uyển.

“Người là...” Gọi nàng là vương phi, xem ra là người của Thần Thiên Quân Hoa.

“Thuộc hạ là Ám, vương gia lo lắng vương phi sẽ gặp điều bất trắc nên sai thuộc hạ đến bảo vệ.”

“A... vậy ta nên làm thế nào?”

“Vương phi cứ xem thuộc hạ là nha hoàn thân cận.”

“Vậy được rồi, nhưng nha hoàn mà gọi Ám thì không tốt lắm, người tên là gì?”

“Thuộc hạ là Tử Yên.”

“Nga, vậy ta sẽ gọi người là Tử Yên. Người có thể thay chỗ nệm giường này cho ta không?” Dạ Linh Uyển chỉ vào cái giường đỏ chói ở phía sau.

“Vâng, vương phi.”

Sau khi vứt bỏ hết trà và dược trong lư hương Dạ Linh Uyển thoải mái nằm trên nệm giường mới.

“Tử Yên, người theo vương gia lâu chưa?”

“Bốn năm trước thuộc hạ được vương gia cứu thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ thù, từ đó thì đi theo vương gia.”

“A, vậy người có hiểu rõ về chuyện trong hậu cung không?”

“Cũng biết một chút, có một số chuyện vương gia nói thuộc hạ kể lại cho vương phi biết, còn lại thì vương gia sẽ tự mình nói cho vương phi sau.”

“Vậy vương gia bảo người nói cho ta nghe chuyện gì?”

“Vương gia nói, người tuyệt đối không được nhận thứ gì của Ngọc phi.”

11. Chương 11: Ghen Tuông Vì Yêu

“Nga, là vậy sao?” Dạ Linh Uyển trầm nghĩ, có lẽ Thần Thiên Quân Hoa đã biết trước Ngọc phi kia sẽ gây bất lợi cho nàng, xem ra việc nàng hành động quả nhiên không sai.

“Tử Yên, người nói Ngọc phi là người như thế nào? Tại sao vương gia lại không muốn ta nhận thứ gì của nàng ấy?”

“Điều này... thưa vương phi, Ngọc phi là người Giang Nam, sáu năm trước trên đường lên kinh thành du ngoạn bị cường đạo chặn đường. Gia quyến bị giết hết cả, may nhờ có hoàng thượng và vương gia khi ấy xuất cung ngang qua cứu được. Từ lúc ấy thì được hoàng thượng mang vào cung sủng ái, phong làm Ngọc quý phi.” Tử Yên một hơi kể về xuất thân của Lâm Phương Ngọc cho Dạ Linh Uyển nghe.

“Vậy làm sao vương gia lại nói ta không được nhận đồ?”

“Điều này thuộc hạ không rõ lắm, nhưng năm đó Ngọc phi dường như có ý với vương gia nên...”

“Thì ra là ghen tuông,...nhưng ra tay như vậy thì quá ác độc rồi...”

“Sao, vương phi nói ra tay gì? Chẳng lẽ vương phi đã xảy ra chuyện gì?” Tử Yên vẻ mặt hoảng hốt nhìn Dạ Linh Uyển, nếu có chuyện vương gia trách tội thì nàng không gánh vác nổi mất.

“Không có gì, ta không sao. Vậy hoàng hậu thì sao? Hình như hoàng hậu và Ngọc phi không được hợp nhau cho lắm.”

“Hoàng hậu là con gái của Vương thừa tướng, ông ấy là nguyên lão trong triều, từ thời của tiên hoàng, năm xưa có công cứu giá với hoàng thượng nên con gái của ông ấy khi nhập cung không lâu thì được phong làm hoàng hậu. Nhi tử của hoàng hậu là tam hoàng tử, hiện giờ là hoàng tử duy nhất của hoàng thượng.”

“Ra là vậy, được rồi Tử Yên, ta mệt rồi, người cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta còn xuất cung.” Dạ Linh Uyển vươn vai gập dài, hôm nay quả là một ngày dài mệt mỏi. Nàng còn chuyện ở Tịch Linh Các chưa xử lý xong đâu.

“Nương nương, Thiên Quân vương gia đang ở ngoài chờ.” Tâm nhi nhẹ giọng nói lại với Lâm Phương Ngọc.

“Sớm như vậy?”

“Vâng ạ, nói là muốn đón vương phi...”

“Hừ...Thử xem khi nhìn thấy còn muốn ả nữa không. Người mau đi gọi vương phi đến.” Ngọc phi ánh mắt ác độc nhìn Tâm nhi ra lệnh.

“Vâng nương nương, nô tỳ đi ngay.” Tâm nhi sợ hãi rồi rít cùi đầu rồi chạy đi ngay.

“Ngọc phi, ta đến rồi, không cần đi gọi đâu, Quân Hoa đến rồi sao?” Dạ Linh Uyển ánh mắt sáng ngời bước vào. Cuối cùng thì nàng cũng được thoát khỏi nơi này.

Lâm Phương Ngọc nhìn Dạ Linh Uyển bình an vô sự không có việc gì thì trong lòng nghi hoặc.

“Muội muội, muội khỏe chứ, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Sao nương nương lại hỏi như thế? Ta chỉ bị thương nhẹ ở mặt một chút, sẽ có chuyện gì chứ?” Dạ Linh Uyển ý vị hỏi lại.

“A, không có gì, chỉ là ta sợ muội muội không quen chỗ nên khó ngủ.”

“Nương nương đa tâm, hôm qua người mang đến Kim Diệp Thảo cùng Yên Hà Thảo, ta như nào còn khó ngủ được đây.” Dạ Linh Uyển không nóng không lạnh nhìn thẳng Ngọc phi trả lời.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Haha, chúng ta là tỷ muội tốt, ta lo uội là lẽ được nhiên thôi mà.” Lâm Phương Ngọc trong mắt chợt lóe lên một tia sáng rồi biến mất.

“Cảm ơn hôm qua nương nương đã chiếu cố, ta đi trước, Quân Hoa còn đang đợi ta, Tử Yên, chúng ta đi thôi.”

“Muội muội, nàng là?” Lâm Phương Ngọc nhìn nữ tử phía sau Dạ Linh Uyển đầy nghi hoặc, nàng ta là ai, vào đây lúc nào.

“A, nàng là nha hoàn của Quân Hoa cho ta, để hầu hạ vài chuyện cần thiết, tiến cung hôm qua theo ta lúc đã muộn nên nương nường không biết cũng phải.”

Lâm Phương Ngọc nhìn dáng Dạ Linh Uyển cùng Tử Yên bước đi mà trong lòng xao động. Nha hoàn của Quân Hoa đưa cho hôm qua sao, lẽ nào kế hoạch của nàng đã bị người đó biết rồi. Thế nào thì Dạ Linh Uyển cũng không thể giữ lại, về công về tư nàng đều muốn nàng ta biến mất.

“Không sao chứ?” Thần Thiên Quân Hoa thấy Dạ Linh Uyển vẫn hoạt bát, tinh nghịch trong mắt hắc thì cảm thấy thả lỏng trong lòng. Hắc không biết đó là vì sao, nhưng đêm qua hắc chỉ sợ Âm đến không kịp, sợ nàng sẽ xảy ra chuyện gì...

“Không sao. Vương gia nhìn xem ta...” Dạ Linh Uyển còn chưa nói hết câu đã bị Thần Thiên Quân Hoa kéo lấy ôm vào trong lòng.

“Ta rất nhớ nàng.” Giọng nói nam tính trầm thấp truyền tới từ tai khiến cả người Dạ Linh Uyển cứng ngắc.

“Này...vương gia...” Dạ Linh Uyển định đẩy hắc ra, đùa sao, giờ còn muốn diễn kịch.

“Ngoan một chút, có người đang theo dõi.” Tiếng nói thầm thì cùng hơi nóng phả vào tai, Dạ Linh Uyển cả mặt đỏ bừng, động tác phản kháng cũng dừng lại.

Qua một lúc thì Thần Thiên Quân Hoa cũng thả ra, hắc nhìn người nào đó xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên thì hài lòng vô cùng.

“Đi thôi, về vương phủ.”

“Vâng.” Dạ Linh Uyển ngoan ngoãn bị dắt đi, ngơ ngác một hồi cũng về tới phủ vương gia.

“Đêm qua không có gì xảy ra chứ?” Thần Thiên Quân Hoa lạnh lùng hỏi Âm.

“Vâng vương gia, không có gì xảy ra.”

“Vương gia, ta có chuyện muốn nói, hôm qua kì thật đã có chuyện xảy ra trước khi Âm tới.” Dạ Linh Uyển sợ tỉnh nhớ lại chuyện quan trọng cần nói liền đem hết mọi việc Ngọc phi làm với nàng nói lại cho Thần Thiên Quân Hoa biết. Chỉ là chi tiết nàng biết điều này nhờ đọc được trong sách ở Tịch Linh Các thì nàng không nói.

“Không ngờ còn có cách dụng độc kì diệu như vậy, Ngọc phi chỉ là nữ tử nơi thâm cung, như thế nào lại biết đến chuyện này?” Âm nói ra suy nghĩ của mình, và cũng là điều Thần Thiên Quân Hoa đang suy ngẫm trong lòng.

“Âm, ta có chuyện cần nói với vương phi, người ra ngoài trước.” Thần Thiên Quân Hoa về mặt thâm trầm suy nghĩ.

“Vâng, vương gia.”

“Uyển nhi, nàng có muốn nghe đầu đuôi của chuyện này không?”

“Vương gia, bây giờ không còn ở trong cung rồi...” Thế nên làm ơn đừng gọi nàng như vậy được không, gai hết cả người rồi đây.

“Ta đang hỏi nàng.” Thần Thiên Quân Hoa hờn giận không để ý đến vấn đề nàng vừa hỏi.

“Này, tất nhiên ta muốn biết. Vương gia, chẳng lẽ sau này nhờ ta có chết cũng không biết tại sao, như vậy rất khó chịu.”

“Vậy ta sẽ nói cho nàng biết, nhưng trước tiên, ta biết nàng không phải chỉ là hoa nương bình thường ở Thanh Nhã Các.” Thần Thiên Quân Hoa vốn đã nhận ra nàng không bình thường khi động thủ cùng hắc ở suối nước nóng. Nàng có nội lực không tầm thường, lại thêm sự am hiểu về dụng độc như nàng vừa nói, một hoa nương ở kỹ viện làm sao có bản lĩnh như thế đây.

“Cái này...vương gia, ta không nói có được không?” Dạ Linh Uyển khó xử, vốn trước nay cũng không người nào biết nàng là chủ nhân của Tịch Linh Các, nàng biết nếu che giấu thân phận càng tốt, thì rắc rối cũng càng ít đi.

“Như vậy nàng muốn chết không minh bạch sao?” Thần Thiên Quân Hoa tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn về mặt nhảnh nhố của nàng.” Hơn nữa...nếu nàng không nói, ta cũng sẽ truy ra. Đến lúc đó, nàng bí mật bị lộ, hơn nữa ta cũng sẽ không kể cho nàng biết chuyện hoàng cung. Nàng thật không muốn biết chuyện đó sao?”

Dạ Linh Uyển cắn môi suy nghĩ, hẳn là vương gia, thế lực tất nhiên không nhỏ. Việc truy ra nàng có lẽ không khó khăn, nhưng nếu để hắn truy ra không phải nàng không nhưng không bắt được gà còn mất nắm thóc sao.

“Vậy...được rồi, vương gia, người có biết Tịch Linh Các không?” Dạ Linh Uyển nhắm mắt thở dài. Thôi đi thôi đi, dù sao nàng có lẽ cũng đã nằm trong tầm ngắm của vị Ngọc phi kia rồi. Vững bền này là Thần Thiên Quân Hoa kéo nàng xuống, vậy thì nàng sẽ dùng hắn là điểm tựa để khỏi chết đuối vậy.

“Tịch Linh Các? Nơi chuyên thu thập tin tức trong giang hồ, gồm cả được y lẫn độc y, không thuộc chính cũng không thuộc tà trong giang hồ sao?” Thần Thiên Quân Hoa ý vị thâm sâu trả lời, trong lòng hắn cũng đã có sẵn dự đoán.

“Phải, ta chính là...chủ nhân của Tịch Linh Các.” Dạ Linh Uyển mở to ánh mắt sáng ngời nhìn vào người trước mắt.

“Thì ra ta đã được gặp Độc y nương tử Dạ Ảnh trong truyền thuyết.” Lời Thần Thiên Quân Hoa mang đầy vẻ hờn dỗi.

“Ách, danh hiệu đó thật là...chê cười rồi, là giang hồ đồn lung tung thôi mà, haha.”

“Nghe nói nàng cùng Cung chủ Đông Thiên Phong của Phong Thiên Cung tình ý sâu đậm, dây dưa không rõ. Nên biệt danh Độc y trước đây được thêm vào hai chữ “nương tử”. À, nghe nói gần đây Đông Thiên Phong còn đang ở tại Tịch Linh Các.”

Dạ Linh Uyển nhìn về mặt người nào đó càng ngày càng đen, ánh mắt liếc nàng cũng càng ngày càng lạnh lẽn rừng mình không thôi. Làm sao mà nàng lại cảm thấy trước mắt mình là một khối thuốc nổ cực lớn chứ.

“Không có, chỉ là...ách...haha, tin đồn, tin đồn thôi.” Dạ Linh Uyển cười khan, không ngừng nuốt nước miếng. Biểu hiện của vị vương gia này, không phải là thích nàng đấy chứ. Oahahaha, thích nàng sao, không thể nào.

“Vương gia...” Dạ Linh Uyển rón rén lại gần kéo tay áo Thần Thiên Quân Hoa. Hứ, làm sao mà lại không chịu nhìn nàng chứ.

“Như thế nào?” Thần Thiên Quân Hoa vẫn không thèm để ý, trong lòng hắn đang có một vị chua, rất chua, đang làm tràn.

“Người như vậy, ta có thể hay không...hiểu là...người thích ta?”

“Ta...” Thần Thiên Quân Hoa sững người, nhìn đến tay nàng đang nắm áo hắn.Đúng vậy, hẳn sao lại quan tâm chuyện của nàng với Đông Thiên Phong chứ.

“A...haha, ta chỉ đùa thôi, vương gia người đừng để ý.” Dạ Linh Uyển buông tay áo hắn ra, liên tục xua tay. Hứ, biết ngay mà, soái ca cũng không đến lượt nàng hưởng.

“Được, vì nàng muốn thế nên ta thích nàng.” Thần Thiên Quân Hoa thấy nàng bỏ tay ra thì giật mình, kéo nàng ôm vào trong lòng bá đạo tuyên bố.

“Cái gì chứ, sao lại nghe miến cưỡng như thế, ta khi nào thì muốn vương gia...” Dạ Linh Uyển đang không ngừng giãy dụa, nhìn đến ánh mắt hắn đang nhìn thẳng nàng không chớp mắt thì cả người như bị niệm chú. Nàng không thể cử động, chỉ có thể nhìn khuôn mặt hắn ngày càng gần đến gần.

“Ta thích nàng... Đến giờ ta mới biết, thì ra nhất kiến chung tình là có thật.” Hắn thâm tình nhìn nàng mà thổ lộ lòng mình.

Dạ Linh Uyển vẫn còn bất ngờ không thôi liền hồi phục tinh thần đưa tay lên che môi lại. Hắn, hắn thế nhưng, thế nhưng...vừa mới hôn nàng. Oanh, khuôn mặt Dạ Linh Uyển đỏ bừng, thậm chí có thể thấy khói bay ra từ đỉnh đầu.

“Uyển nhi, Uyển nhi.” Thần Thiên Quân Hoa thấy nàng bất động không có biểu hiện gì liền lay động bả vai.

“Ừm, ừm, e hèm. Được rồi. nàng là thiếu nữ hiện đại, chuyện này cũng không có gì, nhưng mà...Hắn làm nhanh quá đi, nàng còn chưa kịp cảm nhận nữa.” Dạ Linh Uyển trong đầu không ngừng suy nghĩ.

“Uyển nhi, nàng có nghe ta nói không?” Thần Thiên Quân Hoa không hiểu nổi, thế nào mà vừa mới đây đã phát gốc rồi.

“Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển ngại ngần kéo kéo áo người nào đó.

“Làm sao thế?” Ân, ôm nhuyển ngọc ôn hương trong tay, tâm tình hắn quả thật rất thoải mái. Lại nhìn đến vẻ mặt ngại ngần, xấu hổ của nàng, thật hiển hắn động tâm đầu.

“Cái kia...lại một lần nữa được không...”

12. Chương 12: Quá Khứ Của Lãnh Vương

Lời vừa nói ra Dạ Linh Uyển chỉ muốn cắn lưỡi tự tử cho rồi, nàng vừa mới nói cái gì vậy chứ. Có thể nào Thần Thiên Quân Hoa sẽ xem nàng là sắc nữ hay không?

Thần Thiên Quân Hoa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền cười xấu xa nhìn Dạ Linh Uyển.

“Nga, không ngờ Uyển nhi lại yêu thương nhưng nhớ ta đến vậy.”

“Làm gì có, ta mới không có. Cứ coi như ta chưa nói gì đi.” Dạ Linh Uyển gương mặt đỏ ửng quay đi chỗ khác. Ai, thật là mất mặt, sao nàng lại nói ra câu kia chứ.

“Uyển nhi.” Giọng nói trầm thấp ẩn ẩn ý cười vang lên bên tai khiến gương mặt Dạ Linh Uyển càng lúc càng nóng, thật là mờ ám quá đi. Nàng còn đang được hắn ôm trong lòng đâu.

“Chuyện gì?” Bất mãn quay đầu lại trừng hắn, muốn cười nàng thì cứ cười đi.

“Ta rất sẵn lòng.”

“Hả...ừm...” Dạ Linh Uyển chưa kịp phản ứng thì môi mềm lại một lần nữa bị đoạt lấy.

Lúc đầu chỉ là môi mỏng ma sát nhau, nhưng người nào đó dường như càng lúc càng không thỏa mãn. Bàn tay để phía sau càng áp chặt đầu nàng về phía mình.

“Ừm....a...” Dạ Linh Uyển vừa được thả ra liền không ngừng hít thở không khí, cả người mềm nhũn tựa vào người Thần Thiên Quân Hoa.

“Nàng thật ngọt.” Thần Thiên Quân Hoa giọng nói có điểm khàn khàn, bất đắc dĩ lắc đầu. Chỉ mới hôn nàng một chút đã làm hắn có phản ứng, thật là hành hạ hắn.

Dạ Linh Uyển đỏ mặt vùi vào ngực Thần Thiên Quân Hoa, giọng nói lí nhí của nàng truyền đến khiến hắn không khỏi muốn cười, thật là một tiểu tinh linh hay thẹn thùng.

“Chàng còn chưa kể cho ta nghe chuyện trong hoàng cung.”

“Được, ta sẽ kể cho nàng nghe.”

Thần quốc, thời vua Thần Thiên Nhất Đế, hiệu là Thịnh Đế, dưới gối có bốn hoàng tử và hai công chúa. Theo luật lệ thì ngôi vua thường dành cho trưởng tử, nhưng đại hoàng tử hữu dũng vô mưu lại háo thắng kiêu ngạo, vì thế nên Thịnh Đế có ý truyền ngôi cho nhị hoàng tử Thần Thiên Thế Hoa. Đại hoàng tử vì không cam lòng nên âm mưu cấu kết với tể tướng đương triều Trần Lâm, cùng với sự ủng hộ của Tuyết

Băng quốc ở phía bắc muốn cướp ngôi. Ngay khi Thịnh Đế băng hà vì bệnh nặng, đội quân của Tuyết Băng quốc được đại hoàng tử dẫn vào bao vây hoàng cung suốt hai ngày.

“Nhị đệ, người mau đem thánh chỉ truyền ngôi của phụ hoàng giao ra đây, nếu không mạng khó bảo toàn.” Thần Thiên Đế Hoa ngạo mạn đối hoàng đệ của mình đòi thánh chỉ.

“Hoàng huynh, huynh đang làm gì vậy? Tại sao lại dẫn quân của Tuyết Băng bao vây hoàng cung Thần Quốc, huynh đang làm phản sao.” Tam hoàng tử Thần Thiên Nhất Hoa không kìm được hướng đại hoàng tử gào, hoàng huynh của hắn thế nhưng muốn tạo phản sao.

“Tam đệ, người thông minh thì đứng về phía ta, lấy thánh chỉ trong tay nhị đệ. Băng không, lát nữa chớ trách hoàng huynh không nể tình huynh đệ máu mủ.”

“Đại hoàng huynh, huynh...huynh như thế nào...thế nào..lại đối chúng ta như vậy, phụ hoàng vừa băng hà huynh lại...” Ngũ công chúa cùng lục công chúa không tin được những gì đang diễn ra, huynh muội máu mủ cùng nhau lớn lên, vậy mà đại hoàng huynh lại muốn giết họ. Hai nàng bất quá chỉ một người tám tuổi, một người 10 tuổi, không biết làm gì hơn chỉ có thể khóc không ngừng.

“Hai hoàng muội chớ trách huynh, chỉ cần nhị đệ chịu giao ra thánh chỉ, hoàng huynh liền phóng hai muội một con ngựa, đem hai muội sang Tuyết Băng gả cho hai hoàng tử xứng đáng.”

“Hoàng huynh đây là đang người si nói mộng sao?” Nhị hoàng tử Thần Thiên Thế Hoa này giờ vẫn bình tĩnh lúc này mới lên tiếng.

“Nhị đệ, đệ không phải là sợ quá không biết mình đang nói gì rồi đấy chứ? Hoàng cung bây giờ đều bị quân Tuyết Băng bao vây, chi viện của người có đến cũng chỉ có thể ở ngoài thành mà thôi.”

“Hoàng huynh, ý chỉ của phụ hoàng là muốn giao giang sơn lại cho đệ, bây giờ không phải chỉ có quân đội của riêng đệ mà còn có cấm vệ quân cũng thuộc quyền của đệ, huynh là thật muốn tạo phản sao?” Thần Thiên Quân Hoa sâu kín nhìn đại ca của mình. Hắn vốn không muốn tranh giành ngôi vị, nhưng hoàng huynh của hắn háo thắng lại không suy nghĩ chu toàn, lần này lại dẫn quân đội nước khác tràn vào, có khác nào muốn dâng giang sơn cho người khác. Hắn không muốn giang sơn phụ hoàng gây dựng lại biến mất như thế.

“Hoàng huynh, người...” Tam hoàng tử cũng nhìn hành động của đại hoàng tử, nhị hoàng tử cũng không thể tin những gì hắn đang thấy.

“Aaaaaaaaa, ngũ tỷ...” Lục công chúa gương mặt trắng bệch sợ hãi nhìn tỷ tỷ vừa đứng cạnh mình bây giờ cả người toàn máu, nằm bất động dưới nền.

“Nhị đệ, người không cần dài dòng, nếu người còn muốn kéo dài thời gian thì sợ là lục muội mệnh yếu rồi.” Đại hoàng tử ánh mắt thị huyết, thuận hắn thì sống, nghịch hắn thì chết, từ lúc biết phụ hoàng không muốn hắn kế vị hắn đã muốn bị bức điên rồi.

“Hoàng huynh, người thế nhưng giết cả muội muội của mình.” Thần Thiên Thế Hoa phần nộ không thôi, tuy nhiên hắn chẳng thể làm được gì, bởi bây giờ hắn đang bị trúng độc, không còn nội lực, không thể phản kháng.

“Ta có tể tướng phò trợ cùng đội quân Tuyết Băng, ai dám chống lại ta, lấy thánh chỉ là để danh chính ngôn thuận, nhị đệ, người giao hay không giao thánh chỉ?”

“Ta...không...” Thần Thiên Thế Hoa nghĩ đến cảnh con dân Thần Quốc lâm than thì khó xử, hắn phải làm gì đây.

“A...đại hoàng huynh....người...” Tam hoàng tử đôi mắt trừng thẳng đại ca hắn, hắn thế nhưng thật sự nhẩn tâm.

“Tam ca...”

“Tam đệ...”

Nhị hoàng tử cùng lục công chúa cùng lúc hét lên.

“Đại ca, huynh không phải là người.” Lục công chúa tuyệt vọng hét lên, người kế tiếp sẽ là nàng sao.

“Nhị đệ, người giao hay không giao.”

Đại hoàng tử từng bước từng bước đi về phía lục công chúa, bỗng nhiên một mũi tên hướng hất bay tới khiến hất vội vã né tránh.

“Kẻ nào?”

Chấn trước mặt nhị hoàng tử cùng lục công chúa là tứ hoàng tử của Thần Quốc – Thần Thiên Quân Hoa.

“Nhị ca, đến thế này còn không cho người thông tri đệ sao?” Tứ hoàng tử lạnh nhạt lên tiếng. Hất vốn ở dưới hầm băng không biết gì, cũng may thuộc hạ thân tín của hất thông tri kịp thời. Nếu không sự việc e rằng còn tệ hơn lúc này.

“Khụ khụ....tứ đệ, như đệ thấy huynh cũng không có cách nào thông tri.” Nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử là cùng một mẫu phi, nhị hoàng tử văn võ song toàn ở bên cạnh hoàng đế phụ giúp việc nước, còn tứ hoàng tử từ năm lên sáu tuổi được hoàng đế xây ột hầm băng, ở đó vừa luyện võ vừa luyện chữ, được bồi dưỡng như trụ cột quốc gia sau này, nếu không có chuyện quan trọng thì không ai đến tìm hất.

“Tứ đệ, người cũng muốn chết sao?” Đại hoàng tử lửa giận trong mắt càng lớn hơn.

“Tứ ca, tam ca cùng ngũ tỷ đều bị đại ca...” Lục công chúa 8 tuổi chạy lại ôm lấy tứ hoàng tử không ngừng khóc, nàng biết tứ ca có thể bảo vệ nàng.

“Tình Hoa ngoan, không khóc, ở đây với nhị ca, để tứ ca báo thù cho tam ca cùng ngũ muội, được không?” Thần Thiên Quân Hoa ôn nhu dỗ dành tiểu muội rồi đưa nàng lại gần Thần Thiên Thế Hoa. Nhìn đến thi thể của tam hoàng tử cùng ngũ công chúa khiến hất phần nộ không thôi liền cầm lấy kiếm lao về phía trước.

“Người đâu, giết hất cho ta.” Đại hoàng tử thất thế, biết mình thua kém tứ hoàng tử liền ra lệnh cho đại quân tràn vào.

Thần Thiên Quân Hoa như tu la đến từ địa ngục, trên người nhuốm toàn máu tươi, chỉ cần một quân lính bước lên hất liền giết một người, đến khi thi thể của đại hoàng tử cùng tể tướng cũng gục dưới chân hất. Khi Nam Thiên Hạo cùng Vương thừa tướng dẫn đội quân phá cửa thành xông vào cứu viện chỉ còn lại một mảnh huyết sắc. Từ đó, truyền thuyết về Thần Thiên Quân Hoa lan truyền khắp kinh thành, lúc ấy hất chỉ mới 14 tuổi.

Sau khi được giải cứu, Thần Thiên Thế Hoa cùng Nam Thiên tướng quân – cha của Nam Thiên Hạo chỉ huy cấm vệ quân cùng binh lính cứu viện đánh lui quân của Tuyết Băng Quốc. Đại hoàng tử tạo phản thất bại phải táng mạng, gia quyến của tể tướng Trần Lâm bị đày ra biên ải. Nhị hoàng tử Thần Thiên Thế Hoa kế vị ngôi vua lên làm hoàng đế, hiệu là Thiên Bình. Vương thừa tướng có công cứu giá, ái nữ nhập hậu cung không bao lâu hoài long chủng liền được phong làm hoàng hậu, ngồi trên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ. Nam Thiên tướng quân được phong làm Trấn quốc tướng quân, sau tuổi cao liền để nhi tử duy nhất tiếp tục nắm giữ sứ mệnh bảo vệ giang sơn.

“Đại ca của chàng thật độc ác, ngay cả đệ đệ cùng muội muội của mình cũng xuống tay.” Dạ Linh Uyển khó tin trừng mắt nhìn Thần Thiên Quân Hoa.

“Huynh ấy bị quyền thế che mắt lý trí.” Thần Thiên Quân Hoa lạnh nhạt trả lời, như thể hất chưa từng đứng trước trận huyết tinh năm đó.

“Còn chàng thì sao? Sau khi nhị ca của chàng lên ngôi thì chàng làm gì? Không ngờ từ nhỏ chàng đã chịu khổ như vậy, ở trong hầm băng có phải là lạnh lắm hay không?” Dạ Linh Uyển bất giác đưa tay chạm vào khuôn mặt của hất, thầm nghĩ có phải hay không vì từ nhỏ chứng kiến những việc như thế nên hất mới có tính cách âm dương quái khí như bây giờ.

“Ta trở thành Thiên Quân Vương gia, hằng ngày đều vào cung phụ giúp hoàng huynh, còn lại thời gian đều ở trong phủ. Trước đó muốn ở hầm băng là ta yêu cầu, ta cảm thấy chứng kiến việc tranh đoạt quyền thế ở hậu cung thật nhàm chán.” Thần Thiên Quân Hoa từ nhỏ vốn đã lạnh nhạt, hất cảm thấy chán ghét những việc trong cung mới muốn Thịnh Đế tạo ịnh một không gian riêng.

Dạ Linh Uyển tựa trong ngực Thần Thiên Quân Hoa cảm thấy ấm áp lại dễ chịu, bất giác ngáp một cái. Thần Thiên Quân Hoa sủng nịnh nhìn nàng chăm chú.

“Thế nào? Đêm qua trong cung ngủ không tốt sao?”

“Ân, đêm qua trong cung lạ chỗ, với lại ta sợ ngủ say chết lúc nào cũng không biết a. Tất cả là tại chàng.”

Thần Thiên Quân Hoa rất quân tử nhận lời lên án của Dạ Linh Uyển, đồng thời dùng hành động thực tế bù đắp lại lỗi lầm.

“A...chàng làm gì?” Dạ Linh Uyển thấy Thần Thiên Quân Hoa bất ngờ đổi tư thế liền vội vã ôm lấy cổ hắn, chỉ sợ mình sẽ bị rơi xuống.

“Là ta khiến nàng ngủ không ngon, bây giờ ở Nhã Trúc Cư này không có ai muốn hại nàng, có ta ở bên cạnh, nàng có thể yên tâm ngủ rồi.”

“Cũng đúng. Nhưng là....Ta lại sợ chàng.” Dạ Linh Uyển đứng lý hợp tình nhìn người trước mặt mà nói, ác tâm tất nhiên phải đề phòng, nhưng sắc tâm cũng không thể không phòng nha.

Thần Thiên Quân Hoa gương mặt đỏ khốc đỏ cười.

“Ta nếu muốn ngay bây giờ liền lập tức muốn, lẽ nào đợi nàng ngủ không biết gì mới muốn sao? Thật không có cảm xúc.”

“Nhưng nếu lát nữa chàng có cảm xúc thì sao?” Ai đó vẫn rất cứng đầu trong vấn đề “cảm xúc”

“Nàng nếu không ngủ....ngay bây giờ ta liền có cảm xúc.” Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt không có hảo ý cúi lại gần, tay đặt trên eo nàng còn cố ý tăng thêm lực đạo khiến Dạ Linh Uyển hốt hoảng cười gượng.

“Ta ngủ, ta bây giờ liền ngủ, ahaha...”

Gió thổi rơi những cánh đào trên nhuễn tháp, Thần Thiên Quân Hoa mỉm cười nhặt lấy một cánh hoa rơi trên mái tóc thiên hạ đang tựa trên chân hắn để ngủ, có lẽ hắn đã bị luân hãm dưới ánh nhìn tinh nghịch của nàng rồi.

13. Chương 13: Thấu Hiểu Mọi Việc

Khi Dạ Linh Uyển tỉnh dậy mặt trời đã xuống núi từ lúc nào, lắc lắc đầu nhớ lại mọi thứ. Hình như nàng đã mơ một giấc mơ rất dài. Nàng mơ thấy nàng vào cung bị người ta đánh, ám hại lại còn được làm vương phi rồi công chúa. Thần Thiên Quân Hoa hình như nói hắn thích nàng, còn hôn nàng nữa, Dạ Linh Uyển mặt đỏ bừng đưa tay khẽ chạm cánh môi, là mơ sao? Nàng đối với Thần Thiên Quân Hoa...

“Uyển nhi, nàng tỉnh rồi? Cảm thấy đói sao?”

Dạ Linh Uyển còn đang mơ màng trên giường thì Thần Thiên Quân Hoa đã mở cửa bước vào.

“A, vương gia...”

Người nào đó dường như bất mãn với cách xưng hô của nàng, một đường đi tới nắm lấy bàn tay đang chỉ vào hắn.

“Gọi ta Quân Hoa, không cần tái gọi vương gia.” Bàn tay ai đó rất tự nhiên đặt tại vòng eo mảnh khảnh của nàng.

“A, không phải là mơ sao?” Dạ Linh Uyển gãi gãi đầu mơ màng.

Thần Thiên Quân Hoa đỏ khốc đỏ cười, tiểu tinh linh của hắn sao vừa ngủ dậy đã phát giác cái gì rồi. Nhìn nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu bò lên khuôn mặt của hắn mà nhéo nhéo, nàng nghĩ hắn là tiểu hài tử sao chứ.

“Uyển nhi, nàng đây là đang khiêu khích ta sao?” Bàn tay đặt tại eo nàng tăng thêm lực đạo, cả người Dạ Linh Uyển gần như tựa hẳn vào hắn.

“A...” Dạ Linh Uyển lúc này mới giật mình gọi hồn trở lại. “Không có, không có...ta chỉ là...chỉ là...cảm thấy mọi chuyện rất khó tin...chàng...chàng như thế nào thích ta...ta...đối với chàng...đối với chàng...” Gương mặt tinh xảo thẹn thùng theo lời nàng càng nói càng cúi thấp, áp vào người Thần Thiên Quân Hoa.

“Như thế nào khó tin đâu? Nàng đối với ta lại là như thế nào? Uyển nhi, ta muốn nghe lời thật lòng của nàng.” Thần Thiên Quân Hoa nâng cằm thiên hạ trong lòng, hắn muốn nhìn nàng, muốn biết cảm giác của nàng đối với hắn.

“Chúng ta chỉ mới gặp nhau và tiếp xúc hơn một ngày, còn nữa...ta...ta cũng không biết có yêu chàng hay không?”

“Nàng chưa nghe cái gì gọi là nhất kiến chung tình sao? Còn nữa...nàng chán ghét ta sao?” Thần Thiên Quân Hoa nhẹ cười, tiểu tinh linh của hắn rất ngây thơ a. (Vâng...Linh Uyển tỷ rất ngây thơ...các nàng muốn thế không ạ. =.=”)

“Không có a, ta không có chán ghét chàng.” Đùa gì chứ, nàng yêu chết mỹ nam này đi, hắn là người mỹ nhất nàng gặp khi tới thế giới này.

“Khi ta ôm nàng như thế này, và khi ta...hôn nàng, nàng nghĩ chán ghét, muốn tránh ta sao?”

“Không có...thậm chí có một chút...một chút thích.” Dạ Linh Uyển vừa ngẩng đầu được một chút lại có xu hướng bắt đầu cúi trở lại.

“Như vậy được rồi, ta yêu nàng, nàng không chán ghét ta, như vậy ta sẽ cố gắng để nàng có thể tìm được câu trả lời.” Thần Thiên Quân Hoa sủng nịnh ôm bảo bối của hắn vào lòng.

“Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển cảm động nhìn nam nhân trước mặt, người này nguyện ý đợi nàng thương hắn, còn muốn cố gắng để nàng thương hắn, dù là ở hiện đại nàng cũng khó gặp được người như thế.

“Nhưng thật ra...Uyển nhi, lúc trước ta đã nghe nàng nói muốn gả cho ta.”

“A, là lúc nào?” Dạ Linh Uyển không nhớ mình đã từng nói cho hắn nghe nàng muốn gả cho hắn.

“Khi nàng nói với Diệp Nhi, ta tốt hơn Thiên Hạo sao?”

“A...cái đó, thật ra là...” Dạ Linh Uyển chợt dạ gãi đầu gãi tai, nàng không ngờ lúc đó hắn lại nghe được.

“Như thế nào?”

“Thật ra lúc đó ta nghĩ là...Nam Thiên tướng quân vẻ mặt soái như thế lại lúc nào cũng mang vẻ mặt tươi cười sau khi gả cho người như vậy sẽ đưa đến rất nhiều đóa hoa đào không mong muốn, so với chàng vẻ mặt...ừm...lạnh lùng hơn một chút thì sẽ bớt nha.Còn nữa, ta nghĩ gả cho vương gia thì...sẽ nhiều bạc hơn gả cho tướng quân. Ách, haha, là như thế.”

Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt cứng đờ, thì ra nàng chọn hắn là vì như thế, xem ra hắn còn phải cố gắng rất nhiều.

“Uyển nhi, nàng ngủ cả ngày cũng đói bụng rồi, để ta gọi người mang thức ăn lên.”

“Ân, ta muốn ăn cùng chàng.” Dạ Linh Uyển ánh mắt chờ mong, lần trước thấy hắn dùng bữa tao nhã mà vẫn rất soái, dù thức ăn trên bàn biến mất với tốc độ hơi nhanh một chút nhưng mà nàng vẫn rất muốn ngắm.

“Được, nàng tự đi hay ta ôm nàng đến bàn?”

“Không cần đâu, có mấy bước ta đi được mà.” Dạ Linh Uyển buồn cười, đề nghị như vậy mệ cho hắn còn nói với vẻ mặt lạnh lùng.

“Quân Hoa, chuyện chàng kể lúc sáng vẫn còn chưa xong.” Dạ Linh Uyển ăn no, thanh thoi lấy Thần Thiên Quân Hoa làm gối dựa.

“Ân, ta sẽ kể tiếp cho nàng nghe, ngoan một chút, đừng xoa mặt ta như thế.” Thần Thiên Quân Hoa bắt lấy hai bàn tay nghịch ngợm đang chạy loạn trên mặt hắn. Chỉ trong một ngày mà hắn đã học được thói quen ôm nàng trong lòng, dùng bữa xong liền không nói hai lời, ôm lấy Dạ Linh Uyển đi đến Nhã Trúc Cư yêu thích của hắn rồi để nàng tựa vào lòng hắn, hai người cùng ngồi trên nhụyễn tháp.

Hoàng hậu Vương Tiểu Lệ mang long chủng sinh hạ được một hoàng tử, vẫn là hoàng tử duy nhất cho đến bây giờ. Mọi việc có lẽ cũng không có gì xảy ra nếu như không phải Thần Thiên Quân Hoa phát hiện thừa tướng thời gian mấy năm gần đây càng ngày càng khuếch trương thế lực của mình. Cùng lúc đó trong cung truyền ra tin tức những phi tần của hoàng đế thường thường bị sinh non không hiểu lý do vì sao.

“Chàng nghi ngờ là hoàng hậu làm thế để bảo vệ vị thế của nhi tử mình sao?”

“Ừm, nếu tam hoàng tử được nhập đông cung thì thế lực của Vương thừa tướng sẽ càng phát đại hơn. Vì thế ta phải thu hẹp hạ theo dõi nhất cử nhất động của hoàng hậu.”

“Vậy chàng có phát hiện gì sao?”

“Đây chính là điều ta cảm thấy kì lạ, hoàng hậu không hề có hành động gì đáng ngờ, nhưng các sự việc vẫn diễn ra. Thật ra hậu cung của hoàng huynh ngoài hai nữ nhân nàng đã gặp cũng chỉ còn hai người nữa, là công chúa Tuyết Băng và Nam Hà đến hòa thân.”

“Vậy chàng có điều tra Ngọc phi hay không?”

“Ngọc phi ta đã điều tra trước khi nàng ấy nhập cung, ngoài gia quyến đã chết khi gặp cường đạo thì không còn ai tại quê nhà, không tìm được điều gì liên quan nữa.”

“Liệu việc hãm hại long chủng là Ngọc phi làm chăng, nàng ấy cũng đang hoài thai kia mà, hơn nữa chàng cũng thấy cách nàng dùng để hại ta rồi đấy.”

“Ta đã từng cho người theo dõi nàng ta nhưng không có kết quả, hơn nữa nàng ta cũng từng một lần sinh non. Vì điều đó nên nàng ta và hoàng hậu bất hòa, cũng bởi điều này mà ta nghi ngờ hoàng hậu nhưng có vẻ hoàng hậu hành động rất khôn ngoan. Hơn nữa Ngọc phi không có phe cánh, không có thế lực nên việc nhi tử của nàng nhập đông cung trở thành thái tử là không thể.”

“Phe cánh của thừa tướng gồm những quan viên trong triều sao?”

“Không chỉ quan viên trong triều, gần đây theo ta biết thì có lẽ thừa tướng đã muốn mượn sức mạnh của những người trong giang hồ và cả những người ngoại quốc.”

“Người trong giang hồ sao? Là ai chàng biết không?”

“Có lẽ là người của Hứa Mãn gia trang.”

“Hứa Mãn gia trang? Xem ra chuyện lần này nguyên nhân tựa hồ thực sâu xa.”

“Nàng muốn nói đến chuyện gì?”

“Trang chủ cũ của Hứa Mãn gia trang là Hứa Kinh tiền bối đồng thời cũng là võ lâm minh chủ, xưa nay tiền bối là người được hai phe chính tà kính trọng, cũng là người duy trì thế cân bằng giữa giang hồ và triều đình. Nhưng mấy ngày trước tiền bối đã bị độc chết mà không rõ nguyên nhân.”

“Xem ra việc Hứa minh chủ bị ám hại có liên quan tới kế hoạch của Vương thừa tướng.” Thần Thiên Quân Hoa trầm tư suy nghĩ, có lẽ nào lâu nay hắn đã đi sai hướng.

“Có lẽ Tịch Linh Các có tin tức gì đó, không bằng ta với chàng cùng trở về đó?”

“Cũng phải, nhưng lần này đi e rằng còn phải tìm hiểu kế hoạch của thừa tướng, ta với nàng đến bàn với Thiên Hạo, để hắn theo cùng nữa đi.”

Ba người Quân Hoa, Linh Uyển cùng Thiên Hạo chuẩn bị xe ngựa rồi khởi hành hướng về Tịch Linh Các ngay trong đêm.

“Linh Uyển, tay muội thật đẹp nha, nhỏ nhắn lại mềm mại. Còn nữa, tóc của muội như nào lại mượt mà như thế, ta chạm vào một chút được chứ?”

“Nam Thiên Hạo, nếu như ngươi còn nhìn chăm chăm vào tay nàng lần nữa ta sẽ không ngại xuống tay với đôi mắt của ngươi đâu. Còn nữa, thu móng vuốt của ngươi lại, thử chạm vào tóc nàng xem ta có chặt tay ngươi xuống hay không?” Thần Thiên Quân Hoa ôm Dạ Linh Uyển trong lòng nhưng mắt thì nhìn trừng trừng Nam Thiên Hạo ở đối diện.

“Ui chao, tiểu Hoa Hoa à, ta chỉ là nhìn ngắm kĩ vị cô nương đã làm cho khối băng ngàn năm biết di chuyển tan chảy thôi mà. Linh Uyển, muội nói xem vì cái gì từ lúc lên xe ngựa tiểu Hoa Hoa cứ nhìn huynh như thể huynh nợ hần rất nhiều bạc vậy.” Nam Thiên Hạo vẻ mặt vô tội chớp chớp mắt nhìn Dạ Linh Uyển.

Gương mặt Dạ Linh Uyển nổi đầy hắc tuyến, người này thể nhưng từ lúc lên xe ngựa không ngừng khen nàng. Hần khen nàng từ đầu đến chân, chỉ thiếu chưa khen móng chân của nàng bởi hần không nhìn thấy. Thêm việc hần gọi Quân Hoa của nàng là “tiểu Hoa Hoa” hại nàng này giờ cả người nổi mẩn khắp nơi, hỏi sao Thần Thiên Quân Hoa lại không nhìn hần trừng trừng đây.

“Thiên Hạo, nếu như huynh...ừm...nếu như huynh có thể gọi Quân Hoa bình thường và huynh cũng không cần khen ta thêm gì nữa thì sẽ ổn thôi.” Dạ Linh Uyển đành cười gượng trả lời, nàng sao không biết tặng băng phía sau nàng đang lộ ra sát khí kia chứ.

“Ai, muội không biết chứ tên này từ nhỏ đến lớn chỉ có một vẻ mặt duy nhất, như là mọi việc không liên quan đến hần. Bây giờ có cơ hội như thế này, muội bảo ta làm sao mà ngồi yên được.” Nam Thiên Hạo một bộ lưu manh cười hắc hắc.

“Ngươi không cần ngồi yên, nếu ngươi còn muốn thử sức nhẫn nại của ta thì cứ thử, ta có thể không cần lưu tình mà đem ngươi đá khỏi xe ngựa.” Thần Thiên Quân Hoa cười lạnh nhìn kẻ này giờ vẫn không ngừng khiêu khích hần.

“Hắc hắc, tiểu Hoa Hoa...à không, Quân Hoa, chúng ta là huynh đệ mà....À, ta cảm thấy muốn ngủ, không làm phiền hai người.” Nam Thiên Hạo nuốt nuốt nước miếng, tiểu Hoa Hoa của hần thật đáng sợ nha, hần tuy rằng còn muốn trêu chọc một chút nhưng cũng không muốn bị đá ra khỏi xe ngựa đâu. Thần Thiên Quân Hoa xưa nay luôn nói là làm.

“Uyển nhi, nàng mệt không? Nếu mệt thì ngủ một chút.”

“Không sao, hôm nay ta ngủ cả ngày rồi, chàng mới cần nghỉ ngơi. Ta cũng sẽ trông chừng, không để người nào làm hại chàng.” Dạ Linh Uyển tươi cười nhìn lại, mau mau ngủ đi nha, để nàng còn được ngắm hần kĩ hơn nữa.

“Ta không mệt, vậy nàng kể cho ta nghe chuyện của nàng ở Tịch Linh Các, thế nào?”

“Àn, chuyện của ta cũng không có gì thú vị, nhưng chàng muốn thì ta sẽ nói.”

“Chuyện của nàng ta đều muốn biết.”

Tịch Linh Các trước đây là do Dạ Linh Uyển trong một phút hưng phấn mà tạo nên. Nàng lúc trước chỉ là một đứa bé mồ côi được sư phụ thu nhận, truyền thụ võ công cùng y thuật. Sau đó sư phụ quy tiên Dạ Linh Uyển lang thang trong giang hồ dùng y thuật cứu người cũng là kiếm bạc để sống. Sau một thời gian hành tẩu cũng cứu được khá nhiều nữ tử Dạ Linh Uyển nảy ra ý tạo nên Tịch Linh Các, nàng muốn có một nơi cho tất cả nữ tử trên giang hồ dựa vào. Sau khi Tịch Linh Các dùng y thuật cứu được rất nhiều người trong giang hồ cũng đã có uy danh nhất định, Dạ Linh Uyển triệu tập tất cả nữ tử để tạo nên một Thanh Nhã Các, nàng muốn Tịch Linh Các không những nổi danh trên giang hồ về y thuật mà còn về tài phú và thu thập tin tức trên giang hồ. Mà thanh lâu chính là nơi thu tin tức tốt nhất, vì thế một nửa số nữ tử ở Tịch Linh Các theo Dạ Linh Uyển đến ở tại Thanh Nhã Các.

14. Chương 14: Gặp Mặt Tình Địch

“Uểnh nhi, nàng đã chịu không ít khổ cực rồi.” Thần Thiên Quân Hoa đau lòng ôm tiểu bảo bối của hắn, một mình nàng hành tẩu giang hồ lại lập nên thế lực mạnh như ngày hôm nay hắn đã chịu khổ không ít. Hắn lẩm sao không biết giang hồ hiểm độc kia chứ, nàng lại là thân nữ tử.

“Haha, không có, không có sao. Cũng chỉ là chút chuyện vặt thôi mà.” Dạ Linh Uyển cười không nổi, nàng chỉ là xuyên qua hưởng thụ thành quả lao động của “Dạ Linh Uyển cũ” mà thôi, làm gì có chịu xấu khổ cực nào kia chứ, nhận lời khen ngợi thế này làm nàng thấy áy náy quá.

“Vương gia, vương phi, đã tới nơi rồi.” Bên ngoài xe ngựa là hộ vệ Thần Thiên Quân Hoa phái theo bảo vệ Dạ Linh Uyển – Âm.

“Tịch Linh Các của muội phong cảnh hữu tình thật đấy Linh Uyển.” Nam Thiên Hạo từ trên xe ngựa nhảy xuống rất có phong độ thưởng thức phong cảnh xung quanh. Duy việc hắn định chạy lại gần động tay động chân với Dạ Linh Uyển là bị cái nhìn soi mói của Thần Thiên Quân Hoa chặn lại.

Thần Thiên Quân Hoa tay đưa ra đỡ bảo bối của hắn đi tới nhưng ánh mắt vẫn thẳng hướng Nam Thiên Hạo, nhìn chăm chăm, soi mói từ đầu đến chân khiến Nam Thiên Hạo cả người ớn lạnh.

“Quân Hoa, ta sai rồi.” Nam Thiên Hạo vẻ mặt mếu máo, hắn chỉ kém nước quỳ gối khóc lóc van xin huynh đệ của hắn đừng nhìn hắn nữa. Ánh mắt của Thần Thiên Quân Hoa như thể sẽ giết hắn bất cứ lúc nào vậy.

“Hừ.” Thần Thiên Quân Hoa khinh thường bước đi cùng Dạ Linh Uyển nhưng vẫn không nhìn được vừa đi vừa quay lại trừng Nam Thiên Hạo.

“Nơi này cũng tốt, huynh thích có thể ở lại thưởng thức.” Dạ Linh Uyển ra vẻ hiếu khách đồng thời kéo Thần Thiên Quân Hoa cùng đi nhằm phân tán sự chú ý của ai đó. Ít nhất nàng cũng không muốn có án mạng xảy ra ở nơi này.

“Chủ nhân, người đã trở lại, đây là...” Cẩm Tuyết cùng Cẩm Nguyệt hay tin Dạ Linh Uyển trở về liền ra nghênh đón. Ngay khi nhìn đến Thần Thiên Quân Hoa đi phía sau Dạ Linh Uyển cả hai người đều cảm thấy khó hiểu. Nam nhân này chỉ đứng đó cũng tỏa ra hơi thở lãnh tuyệt (Lãnh ngạo + tuyệt tình), vẻ ngoài yêu nghiệt tuấn mỹ nhưng cái nhìn đầy cao ngạo khiến người khác không dám nhìn thẳng hắn. Người này lại lịch không nhỏ, theo chủ nhân của họ trở về là chuyện tốt hay xấu đây.

“Những người này đều là bằng hữu của ta, Cẩm Nguyệt, sao ngươi lại ở đây, Thanh Nhã Các thế nào?” Dạ Linh Uyển nhìn ra vẻ e ngại trong mắt thuộc hạ của mình, liền mỉm cười bước lên cùng liếc nhìn người nào đó, hi vọng hắn thu lại khí tức của mình một chút.

“Chủ nhân, có việc quan trọng nên thuộc hạ cùng những tỷ muội khác đều trở về đây, Thanh Nhã Các tạm thời đóng cửa.” Cẩm Nguyệt nhanh chóng thông báo tình hình với Dạ Linh Uyển.

“Việc quan trọng?” Dạ Linh Uyển nhướn mày nhìn Cẩm Tuyết, không phải đã bảo có gì cũng phải thông báo với nàng ngay sao.

“Chủ nhân, tin tức là từ Cúc Nhi cùng Thủy Nhi mới truyền về, thuộc hạ chỉ vừa mới nhận được liên thông báo các tỷ muội trở về Tịch Linh Các rồi mới thông tri cho người, nhưng không ngờ hôm nay chủ nhân đã trở về.” Cẩm Tuyết nhìn ánh mắt ngờ vực liếc qua vội nói hết mọi việc, nàng cũng biết chủ nhân của mình không thù vật nhưng thù rất dai nha.

“Được rồi, chúng ta vào đại sảnh rồi nói chuyện.” Dạ Linh Uyển gật đầu rồi cùng Thần Thiên Quân Hoa, Nam Thiên Hạo và Âm hướng đại sảnh Tịch Linh Các mà tới.

“À, chủ nhân, đại sảnh có một chút...ừm, một chút thay đổi...” Cẩm Nguyệt chợt nhớ ra điều gì đó, ấp úng mãi cũng không nói được hết câu.

“Thay đổi? Thay đổi gì?” Dạ Linh Uyển quay phắt lại nhìn trừng trừng. đại sảnh là do nàng một tay thiết kế, là ai dám thay đổi.

“Người nhìn thấy sẽ hiểu.” Cẩm Tuyết thở dài thông cảm nhìn Cẩm Nguyệt.

Ngay khi Dạ Linh Uyển bước vào đại sảnh cả người liền cứng ngắc, vẻ mặt ảm đạm. Cẩm Nguyệt cùng Cẩm Tuyết ở phía sau âm thầm đếm : “ 1,2...3”

“Đông – Thiên – Phong, người lần ra đây cho ta!!!” Dạ Linh Uyển nghiêng rằng nghiêng lợi hét lên. Đại sảnh do nàng tự tay thiết kế, từng chậu hoa nàng lựa chọn, sắp xếp, những chiếc chuông nhỏ treo ở cửa sổ, khi gió thổi sẽ tạo ra tiếng ‘đinh đang’ dễ thương. Vậy mà bây giờ, đứng giữa một đại sảnh gió thổi thông thoáng trước thông sau, hoang tàn u ám, đại sảnh của nàng từ khi nào thì biến thành căn nhà ma.

“Uyển nhi, đừng tức giận, tức giận sẽ tổn hại thân thể, ân?” Thần Thiên Quân Hoa thấy tiểu bảo bối của hắn tức giận tới cả khuôn mặt đều đỏ bừng thì đau lòng an ủi. Hắn nghe rất rõ tên người mà nàng vừa kêu, Đông Thiên Phong – cung chủ của Phong Thiên Cung, thì ra hắn thật sự đang ở đây.

“A, Uyển Uyển, người về rồi, haha, thế nào, thấy ta trang hoàng đại sảnh của người đẹp không?” Đông Thiên Phong vẻ mặt hớn hở không biết từ đâu phi thân vào, còn rất đặc ý kể công mà không biết có hai người vẻ mặt đang càng ngày càng đen. Dạ Linh Uyển tức giận vì hắn dám phá hủy kiệt tác của nàng, Thần Thiên Quân Hoa thì thấy hai chữ “Uyển Uyển” như cái gai đâm vào người hắn vậy, cực kỳ không thoải mái.

“Tên đáng chết này, người lại dám đụng tay đụng chân đến nơi của ta, cho người ở nhờ người còn không biết điều sao.” Dạ Linh Uyển tức đến hét chói tai rồi phi thân đến công kích Đông Thiên Phong.

Hai người giao đấu thoáng chốc đã trên trăm chiêu, Dạ Linh Uyển đang giận dữ tuyệt không nương tay, không mấy chốc đã chế ngự Đông Thiên Phong, đồng thời nhếch miệng cười cho hắn uống một việc được màu đen rất đáng ngờ.

“Tiểu tử, dám hoành hành ở địa bàn của tỷ tỷ, chịu chết đi.”

“Ta làm gì?” Đông Thiên Phong bứt đầu bứt tai, khốn kiếp, hắn đã làm cái gì mà nữ la sát này vừa thấy hắn đã lao vào đánh, lại còn ép hắn uống thứ được kì quái.

“Ai cho người phá hủy chỗ của ta?” Dạ Linh Uyển vẻ mặt nguy hiểm tiến lại gần.

“Đâu có, tại nơi này lúc trước nhìn thế nào cũng rất ủy mị, làm thành như bây giờ không phải rất có khí thế giang hồ sao?” Đông Thiên Phong chớp chớp mắt, hắn chỉ bài trí lại giống với Phong Thiên Cung của hắn thôi mà.

“Im ngay!!!!!! Tiểu tử kia, ta đã nói bao nhiêu lần, Tịch Linh Các của ta không giống với cái tổ chức sát thủ Phong Thiên Cung u ám của người, chỗ này dành cho nữ tử, người hiểu không hả????” Dạ Linh Uyển chỉ hận rên sát không thành thép, cái tên óc bả đậu này nàng đã nói bao nhiêu lần rồi mà hắn còn không hiểu.

“Còn nữa, người chỉ là ở nhờ, không có địa vị, rõ chưa? Lúc này người gọi ai là ‘Uyển Uyển’? còn gọi buồn nôn như thế ta sẽ ném người xuống núi.” Dạ Linh Uyển túm áo Đông Thiên Phong không ngừng lắc.

“Ta đường đường là cung chủ Thiên Phong Cung.” Đông Thiên Phong không cam lòng yếu thế ngẩng cao đầu kiêu ngạo.

“Thì sao?”

“Ta hạ cố đến ở tại nơi này chính là vinh hạnh của nơi này, mà...” Không đợi Đông Thiên Phong nói hết câu Dạ Linh Uyển đã túm áo hắn, lôi một đường vút ra ngoài cửa đại sảnh.

“Người, cút, về, nơi, của, người, cho, ta. Còn nữa, được lúc này người uống ta chưa có chế thuốc giải.” Dạ Linh Uyển làm xong phải bụi trên người liền quay lưng đi vào trong.

“Linh Uyển tỷ tỷ.....” Đông Thiên Phong gương mặt non nớt tuần mỷ liền hồng hồng đáng yêu, hốc mắt đỏ hoe.

Cẩm Nguyệt cùng Cẩm Tuyết và những nữ tử của Tịch Linh Các đã đến từ lúc nào liền nhìn nhau thở dài. Lại nữa rồi...

“Ta lần này tuyệt không nương tay, người cút về Phong Thiên Cung của người cho ta.” Dạ Linh Uyển một bộ không thỏa hiệp, không chùng bước trước nam sắc.

Đông Thiên Phong thấy chiêu giả khóc không có hiệu quả liền đổi chiến thuật khác, giang rộng cánh tay chạy như bay lại chuẩn bị ôm chầm lấy Dạ Linh Uyển. Ngay thời khắc quan trọng thì người nào đó này giờ vẫn đứng yên coi kịch lại không biết từ khi nào xuất hiện chắn trước mặt Dạ Linh Uyển, đồng thời xách Đông Thiên Phong ném cho Nam Thiên Hạo này giờ vẫn hững hờ thú xem diễn.

“Giữ lấy hắn.” Thần Thiên Quân Hoa ít lời nhiều ý nhìn Nam Thiên Hạo. Mà Nam Thiên Hạo được giữ lấy Đông Thiên Phong thì về mặt khoái trá lạ thường.

“Này, người mau thả ta ra.” Đông Thiên Phong giãy dụa hai tay hai chân cũng không thoát được sự kiềm chế của Nam Thiên Hạo.

“Uyển nhi, đừng tức giận nữa, nơi này ngày mai ta sẽ giúp nàng làm lại. Chúng ta còn có việc cần giải quyết.” Thần Thiên Quân Hoa sủng nịnh nhìn bảo bối của hắn. Cả đám nữ tử ở hiện trường nhìn thấy cảnh này thì mắt chữ A mồm chữ O. Có người gọi chủ nhân của họ là ‘Uyển nhi’ nha, nam nhân tuyệt mỹ yêu nghiệt này là ai đây.

“Ừm, e hèm, chàng không nhắc thì ta đã quên. Cẩm Tuyết, mau nói rõ mọi chuyện.” Dạ Linh Uyển mơ màng trong ý cười của Thần Thiên Quân Hoa.

“Chủ nhân, là Cúc Nhi và Thủy Nhi truyền tin về, Hứa minh chủ sau khi chết thì nhi tử của ông ấy là Hứa Lâm chuởng quần Hứa Mãn gia trang, phát thiệp mời anh hùng đi khắp nơi, ngỏ ý muốn mọi người phò trợ ột nhân vật thần bí nào đó.”

“Phát thiệp mời đến tất cả môn phái sao?”

“Vâng, chúng ta cũng có thiệp mời, kể cả Phong Thiên Cung cũng có, xem ra là muốn tập hợp tất cả môn phái trong giang hồ.”

“Đúng thế a, ta cũng có thiệp mời, nhưng Phong Thiên Cung của ta làm sao lại vì một chút lợi nhuận mà cúi mình chứ.” Đông Thiên Phong đắc ý cắt ngang lời Cẩm Nguyệt.

Dạ Linh Uyển liếc mắt trừng hắn một chút rồi lại ngẫm nghĩ vấn đề trước mắt.

“Quân Hoa, chàng nghĩ việc này như thế nào?”

“Có lẽ là muốn mượn sức người giang hồ, nếu vậy Hứa Lâm cùng người kia chắc có quan hệ rất thâm sâu.”

“Có lẽ chúng ta nên thám thính Hứa Mãn gia trang một chút.” Nam Thiên Hạo cũng thu lại vẻ cợt nhả, trầm tĩnh suy ngẫm vấn đề. Tuy nhiên tay hắn vẫn túm chặt Đông Thiên Phong.

“Cũng đúng, bây giờ cũng muộn rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút, ngày mai sẽ lên đường.” Dạ Linh Uyển dụi dụi đôi mắt mỏi mệt, ngồi xe ngựa đúng là không dễ chịu lắm.

Sau khi mọi người đi hết, trong đại sảnh chỉ còn bốn người Dạ Linh Uyển, Thần Thiên Quân Hoa, Nam Thiên Hạo cùng Đông Thiên Phong thì Nam Thiên Hạo không nhịn được nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Linh Uyển, Tịch Linh Các của muội nhiều nữ tử như thế, lại có ở cả Thanh Nhã Các, mà các nàng ở đó đều có danh xưng khác nhau, nhiều tên như vậy làm sao muội nhớ hết?”

“A, muội đặt tên ọi người đều theo quy luật mà, bởi mọi người đều muốn quên đi quá khứ nên đều cần một danh xưng mới. Tên gọi ở Thanh Nhã Các cũng là tên gọi của họ, chứ không có tên khác.”

“Quy luật? Là quy luật gì?” Nam Thiên Hạo tò mò, đặt tên mà cũng có quy luật sao.

“À, là...” Dạ Linh Uyển còn chưa kịp nói thì đã có người chen ngang vào.

“Ngu ngốc, nữ tử ở Tịch Linh Các cứ bốn người là một quy luật, ví dụ như Như Cẩm, Như Kỳ, Như Thi, Như Họa. Trên đầu mỗi nàng đều có vật tượng trưng. Còn có Thủy Nhi, Cúc Nhi, Trúc Nhi, Mai Nhi cũng tương tự, lẽ ra là Tùng Nhi nhưng đại nương này thấy không hay nên tự ý đổi.” Đông Thiên Phong khinh bỉ liếc mắt nhìn Nam Thiên Hạo rồi nhìn đến Dạ Linh Uyển.

“Người muốn chết sớm hơn một chút sao?” Dạ Linh Uyển lạnh lùng nói thẳng sự thật. Đông Thiên Phong da đầu run rẩy, liền biết điều mà im lặng.

“Như hần vừa nói, muội đúng là dựa theo đó mà gọi mỗi người, còn có Cẩm Nguyệt, Cẩm Tuyết, Cẩm Tú và nhiều người khác thì cứ dựa vào trang phục và kí hiệu thôi, cùng hành tẩu giang hồ nhiều năm cũng đã sớm quen thuộc mọi người rồi.”

“Nga, ra là thế. Được rồi, muội nghỉ sớm đi, ta với tiểu tử này có lẽ cần hảo hảo xem xét vấn đề ai ngu ngốc.” Nam Thiên Hạo cười không có hảo ý rồi lôi kéo Đông Thiên Phong đang không ngừng la hét rời đi.

Dạ Linh Uyển ngáp dài rồi cùng Thần Thiên Quân Hoa đi về hậu viện của mình. Nàng thấy hần từ đầu đến cuối vẫn phong độ im lặng đứng bên cạnh nàng không khỏi thấy kì lạ.

“Chàng sao không nói gì?”

“Nàng với nam tử kia có vẻ rất thân thiết?”

“A, không có, ta chỉ xem hần như tiểu đệ mà thôi.”

“Thật chỉ xem như tiểu đệ?”

“Không hơn không kém.” Dạ Linh Uyển vẽ mặt chắc chắn thề thốt.

Thần Thiên Quân Hoa hài lòng mỉm cười như mùa xuân sắp đến.

“Vậy thì tốt.” Dạ Linh Uyển ngây ngẩn, người này quả nhiên là họa thủy, hần cười lên thật là mỹ nha, nếu cười nhiều một chút không phải khiến nữ tử trong thiên hạ đổ gục hết hay sao.

“Vâng, chàng ngủ ngon nhé.” Dạ Linh Uyển then thùng quay mặt đi chạy vào phòng mình, nào ngờ chân trước vừa bước vào định quay lại đóng cửa đã thấy ai kia cũng vừa bước vào.

“A...chàng còn điều gì sao?” Dạ Linh Uyển khó hiểu.

“Không có.” Người nào đó ung dung trả lời.

“Vậy chàng vào phòng ta làm gì?”

“Ngủ.”

“Nhưng phòng của chàng ở bên cạnh.”

“Ta thích phòng này hơn.” Lại một nụ cười tuần mỹ có mức sát thương cực lớn.

“Vậy ta nhường phòng này cho chàng?”

“Không, thật ra...ta thích ôm nàng ngủ hơn.” Dứt câu, không nói hai lời liền ôm lấy Dạ Linh Uyển xoay người đóng cửa.

Bên ngoài cửa sổ trắng sáng, chiếu vào phòng hiện lên hai bóng dáng một lớn một nhỏ. Dạ Linh Uyển tựa sát vào lòng Thần Thiên Quân Hoa ngủ an ổn, còn hần chỉ cần cảm nhận nhiệt độ của nàng trong lòng cũng thấy hạnh phúc.

15. Chương 15: Thăm Dò

Sáng hôm sau, Dạ Linh Uyển vì có ầm lô đặc biệt nên ngủ rất ngon, tinh thần thoải mái cùng Thần Thiên Quân Hoa đứng ở đại sảnh. Tuy cảnh tượng ở đây vẫn khiến nàng nhú mào, nhưng cũng đã phân phó những tỷ muội trong Các chuẩn bị làm lại như trước đây.

“Hôm nay chúng ta sẽ đến Xa thành tụ hợp với Thủy Nhi cùng Mai Nhi là thuộc hạ của ta để biết tình hình hiện tại ở đó, còn kế hoạch thăm dò để chàng quyết định.” Dạ Linh Uyển nhìn người đứng cạnh mình này giờ vẫn không ngừng đùa nghịch tóc nàng.

“Ừm.” Thần Thiên Quân Hoa lơ đãng đồng ý, hần bây giờ còn có thú vui khác.

“Chàng có nghe ta nói không thể.” Dạ Linh Uyển dở khóc dở cười, cái con người này, rõ ràng ngày ấy khi trong cung hay trước mặt người khác hẳn luôn bày ra bộ dáng sống chết mặc bay. Nhưng chỉ cần hai người ở riêng hẳn lại làm như tiểu hài tử bám dính lấy nàng, thật khiến nàng hoài nghi hẳn có hay không bị bệnh đa nhân cách.

“Ta đương nhiên đang nghe nàng nói nha, chỉ là đợi Thiên Hạo tỉnh dậy đã.”

“A, nhắc đến huynh ấy, hôm qua chàng giao Đông Thiên Phong cho huynh ấy không sao chứ? Tên ấy rất ngang ngược, chỉ sợ huynh ấy lại bị hắn lừa gạt.”

“Không sao, ta nghĩ hẳn cũng thích bị lừa gạt.” Thần Thiên Quân Hoa vẽ mặt gian tà cười mỉa mai. Dạ Linh Uyển nàng thế nào lại không hiểu ý cười của hắn cơ chứ, xem ra có người bị chinh không tệ rồi, còn phải xem hai người kia ai có năng lực cao hơn đây.

“Quân Hoa, hai người thức dậy sớm vậy sao?” Nam Thiên Hạo vẽ mặt như đón gió xuân hơn hử chạy tới, tinh thần hẳn bây giờ đặc biệt tốt.

“Xem ra người tâm trạng không tệ.” Thần Thiên Quân Hoa khinh thường liếc hắn một cái rồi dưới ánh nhìn kì quái của Dạ Linh Uyển khôi phục bộ dáng khôi ngô di động.

“Đông Thiên Phong, người làm sao thế?” Dạ Linh Uyển nhìn bóng người di chuyển kì dị phía sau Nam Thiên Hạo. Tiểu tử Đông Thiên Phong này ngày thường miệng lưỡi lúc nào cũng lợi hại, sao hôm nay xuất hiện lại u ám như thế, mà dáng đi của hắn có gì đó kì lạ khiến nàng nghi hoặc.

Đông Thiên Phong u ám nhìn Dạ Linh Uyển rồi lại bắn ánh mắt sát khí về phía Nam Thiên Hạo, không nói hai lời lập tức muốn xuất chiêu.

“Hỗn đản, ta giết ngươi.” Tuy lời nói chứa đựng sát khí nhưng khi hắn vừa muốn ra chiêu đánh về phía Nam Thiên Hạo thì chân liền nhũn ra, một chút sức lực cũng không có. Nam Thiên Hạo nhanh tay lẹ mắt đỡ được, tránh cho hắn có một màn té ngã mất mặt.

“Tiểu nhân nhi của ta, sáng sớm mà ngươi đã yêu thương ta đến thế ư?” Nam Thiên Hạo vẽ mặt sáng ngời không ngừng cười híp mắt.

“Ai yêu thương ngươi, ta nói cho ngươi biết, ngươi cứ đợi đấy, ta nhất định đòi lại món nợ ngày hôm qua.” Đông Thiên Phong gương mặt tức giận đến nổi đỏ bừng, hẳn sống đến bây giờ không ngờ có ngày lại rơi vào tay một tên vô lại như thế.

“Hai người có chuyện gì à?” Dạ Linh Uyển nhìn phản ứng của hai người phần nào cũng đoán được chuyện gì, chỉ là nàng cảm thấy quá kinh ngạc, không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển như thế.

“Không có gì, chúng ta bây giờ liền lên đường.” Nam Thiên Hạo mặc kệ phản ứng gào thét của Đông Thiên Phong, vẫn cứ dính lấy hắn, ôm lấy hướng về phía ngoài mà đi.

“Nàng cứ kệ hai người đấy, họ tự biết là được.” Thần Thiên Quân Hoa bất mãn kéo tay Dạ Linh Uyển, nàng chỉ nhìn một mình hắn là tốt rồi.

“Được rồi.” Dạ Linh Uyển nàng mới không cần chọc đến bình dấm chua cực lớn bên cạnh, việc này nàng sẽ tìm hiểu sau đi.

Năm người cùng lên đường, Ấm là thuộc hạ của Thần Thiên Quân Hoa tất nhiên sẽ đi theo, Đông Thiên Phong vốn không liên quan đến chuyện này. Thế nhưng hắn muốn đi theo để khi có cơ hội sẽ trả thù Nam Thiên Hạo, mà cho dù hắn không muốn đi chỉ sợ Nam Thiên Hạo cũng sẽ tìm cách mang hắn theo.

“Người tránh xa ta ra.”

“Ta sợ ngươi không khỏe.”

“Ngồi gần ngươi ta mới muốn bệnh, mau cút xa một chút, ngươi không thấy trong xe vẫn còn nhiều chỗ sao?” Đông Thiên Phong giận đỏ cả mặt, hẳn khi nào thì đắc tội cái tên khó chơi này chứ, có thể nào tha cho hắn không. Đêm qua không phải đã bị hắn ép buộc cả đêm sao, đêm qua... Nghĩ đến đêm qua mặt hắn không khỏi vừa nóng vừa hồng, đến cả vành tai cùng cổ trắng nõn cũng nhuộm một màu hồng đáng ngờ.

Nam Thiên Hạo mờ ám cầm lấy ngón tay đang chỉ vào hắn đưa lên miệng ngậm, tiến sát lại gần Đông Thiên Phong, hơi thở nóng ấm phả lên tai, lên cổ hắn.

“Phong nhi, người đang nghĩ đến cái gì mà vẻ mặt lại khả ái đến vậy, thật khiến ta muốn cắn người.”

“Người, bại hoại, mau tránh ra.”

Dạ Linh Uyển và Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt đầy hắc tuyến nhìn hai cái người đang không coi ai ra gì kia. Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt cứng ngắc đá vào tiểu thí thí của Nam Thiên Hạo khiến hắn chút nữa thì đi thân vách xe ngựa.

“Quân Hoa, người làm gì...” Nam Thiên Hạo còn đang oa oa định quay lại trách cứ, liền nhìn đến vẻ mặt đen như đáy nồi của Thần Thiên Quân Hoa cùng ánh mắt muốn giết người của Dạ Linh Uyển liền ngượng ngùng gãi gãi mũi rồi tiến lại ngồi gần Đông Thiên Phong không dám động đậy. Suýt nữa hắn đã quên trên xe ngựa không chỉ có một mình hắn và bảo bối của hắn.

Đông Thiên Phong tất nhiên cũng nhận thấy không khí bất thường, kiên quyết nhắm mắt giả vờ ngủ để tránh mất mặt như Nam Thiên Hạo.

Đi gần hai ngày đường thì cũng tới Xa thành, xe ngựa dừng tại một khách điểm sạch sẽ. Xa thành tuy cách xa kinh thành nhưng cũng phồn vinh nhộn nhịp không kém, vì thế một chiếc xe ngựa bình thường cũng không quá thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng ngay khi Nam Thiên Hạo tiên phong bước xuống xe ngựa thì mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía hắn, khuôn mặt tuấn lãng có chút mệt mỏi phong trần, nhưng nụ cười thường trực bên môi làm hắn không chút nào suy giảm khí thế.

Bàn tay duỗi vào phía trong, một người nữa bước xuống khiến hiện trường lại thêm một mảnh hít khí lạnh. Thiếu niên này cũng tuấn mỹ không thua kém gì người vừa rồi, thêm chút vẻ non trẻ khiến hắn tăng thêm phần đáng yêu.

“Ta không phải tiểu cô nương mà cần người giúp xuống xe ngựa.” Thiếu niên vẻ mặt không mấy hảo hữu với nam tử bên cạnh khiến mọi người xung quanh tò mò.

“Ta chỉ là lo lắng chân người không có sức mà thôi.” Nam Thiên Hạo không cho là đúng lắc đầu.

“Hai người các người có phải quá nhàn rồi không?” Thần Thiên Quân Hoa cười lạnh bước xuống, suốt chặng đường hắn chịu đủ hai người trước mặt rồi.

Sự xuất hiện của Thần Thiên Quân Hoa khiến xung quanh mọi thứ như ngừng lại, tất cả đều cảm thấy khó thở trước vẻ đẹp trước mắt. Khó có thể tin trên đời lại có người nam tử mỹ đến như vậy, yêu nghiệt và lãnh ngạo khó có thể cùng tồn tại, song xuất hiện nơi hắn như một điều tất yếu, dung hòa cùng nhau tạo nên vẻ đẹp tuyệt mỹ.

“Quân Hoa, chàng để ý hai con người nhàm chán đó làm gì?” Dạ Linh Uyển được Thần Thiên Quân Hoa đỡ xuống xe ngựa, vui vẻ khích bác người khác.

Mọi người không hện mà cùng đồng thời thở dài, thật là một cô nương xinh đẹp, nhìn nàng tựa như loài hoa mẫu đơn cao quý nhất, thật quyến rũ và sắc sảo. Nhưng cũng phảng phất chút gì đó ngậy thơ như trăng rằm, nàng cùng nam nhân bên cạnh thật là một đôi bích nhân.

Năm người cùng bước vào khách điểm dưới ánh mắt tiếc nuối của mọi người, bên trong thuộc hạ của Dạ Linh Uyển đã chờ sẵn. Lão bản của khách điểm không ngừng cười hớn hở, hôm nay tiệm của hắn thật may mắn, có tuấn nam mỹ nữ đến khiến không ít người muốn nhìn ngắm họ mà tiến vào làm lão thu bạc thật nhiều.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.”

“Mai Nhi, Thủy Nhi, hai người đứng lên đi, không cần thu hút sự chú ý của người khác, đây đều là bằng hữu của ta, có việc gì cứ nói.” Dạ Linh Uyển phát tay, nàng đều xem họ là tỷ muội.

“Chủ nhân, từ khi Hứa tiên bối ra đi bọn thuộc hạ vẫn không rời phạm vi Hứa Mãn gia trang một bước, phát hiện khá nhiều người lạ mặt lui tới và nhiều điều khó hiểu xung quanh việc Hứa trang chủ bệnh nặng mà chết.” Mai Nhi nói ngắn gọn mọi việc lại cho Dạ Linh Uyển.

“Các người vẫn không tra ra là độc gì?” Dạ Linh Uyển có chút trầm tư, thuộc hạ của nàng người nào đối với độc cũng có sự hiểu biết khá kĩ, nay đối với việc này lại tra không ra.

“Chỉ biết có xuất xứ từ Tây Vực.”

“Hai người nói có nhiều người lạ mặt lui tới, họ có điểm chung nào không?” Nam Thiên Hạo đặc biệt chú ý đến vấn đề này.

“Điều này...Họ đều là các nhóm nhỏ người ngoại quốc, thuộc hạ chỉ nhận ra một số người của Tuyết Băng cùng Nam Hãn, còn lại đều là từ phương Tây.”

Nam Thiên Hạo cùng Thần Thiên Quân Hoa trao đổi ánh mắt, coi như phần nào hiểu rõ kế hoạch của Vương thừa tướng. Thế trận hiện nay gồm bốn quốc gia, Tuyết Băng nằm ở phía bắc, Nam Hãn là phía nam, Thần quốc nằm ở giữa, còn phía đông là Xa Trì. Thần quốc nằm ở vị trí trung tâm nên các việc mua bán cùng các quốc gia khác đều thuận lợi, mấy năm gần đây nhờ các chính sách của Thần Thiên Thế Hoa mà ngày càng hùng mạnh. Vương thừa tướng mưu hợp cùng hai nước Tuyết Băng và Nam Hãn, xem ra là muốn cùng tấn công trước sau, không cho Thần quốc có cơ hội rút lui.

“Mai nhi, người nói có những người phương Tây nữa sao?” Dạ Linh Uyển nhíu mi, nàng biết vào thời điểm này những người phương tây hơn bọn họ ở điểm gì.

“Thuộc hạ tận mắt thấy màu mắt và màu tóc của họ không giống chúng ta.”

“Đêm nay chúng ta sẽ đi Hứa Mãn gia trang.” Thần Thiên Quân Hoa trầm ngâm, việc này xem ra không thể chậm trễ.

Đêm đến, Dạ Linh Uyển khí thế bừng bừng mặc trang phục dạ hành chuẩn bị đi theo Thần Thiên Quân Hoa khiến hần đỏ khóc đỏ cười.

“Uyển nhi, chúng ta đây là đi thăm dò, không phải đi tìm khó bấu, nàng sao lại vui vẻ như thế?”

“Chàng không cần bận tâm đến ta.” Dạ Linh Uyển nàng là lần đầu tiên làm tặc, có thể nào lại không hứng thú.

“Có cần đợi Nam Thiên Hạo không?”

“Không cần, ta đã bảo hần đi trước rồi, có hần tiếp ứng sẽ dễ dàng hơn.”

Thần Thiên Quân Hoa cùng Dạ Linh Uyển khinh công đều thuộc hàng nhất đẳng nên việc lên vào Hứa Mãn gia trang là quá dễ dàng.

“Quân Hoa, chàng xem.” Dạ Linh Uyển tự đắc giơ giơ một mảnh giấy trước mặt Thần Thiên Quân Hoa.

“Đó là cái gì?”

“Bản đồ nơi này chứ sao.”

“Làm sao nàng có?”

“Là ta bảo Mai Nhi cùng Thủy Nhi họa lại.”

“Thật thông minh.”

Hai người cùng quan sát bản đồ xác định vị trí.

“Nàng xem, chúng ta đang ở đây, những người kia đến đây làm khách chắc chắn sẽ trụ tại tiểu viện là các vị trí này. Chúng ta chia nhau ra thăm dò, thời gian một nén hương gấp lại tại đây.” Thần Thiên Quân Hoa nhanh chóng phán đoán tình huống rồi cùng Dạ Linh Uyển tách ra. Hần tin với bản lĩnh của Độc y nương tử Dạ Ảnh, người có thể bắt được nàng chắc chắn không có ở đây.

Dạ Linh Uyển phi thân đến tiểu viện phía tây rồi trốn phía sau những hòn giả sơn, nơi này quá nhiều người canh gác khiến nàng phải lùi dần về phía sau. Thế nhưng lại đụng phải một người cũng đang đi giật lùi như mình.

“Ai?” Dạ Linh Uyển nhanh chóng định ra tay.

“Là ta, là ta.”

“Tên đàn độn này, người định hù chết ta sao, người ở đây làm gì?” Dạ Linh Uyển tức muốn thổ huyết, không khách khí gõ một cái vào đầu người đứng trước mặt.

“Ta chỉ là muốn xem tên kia đang làm gì?” Đông Thiên Phong tội nghiệp nhìn nàng, hắn là đi theo để trả thù Nam Thiên Hạo, nhưng tên kia không hiểu sau đó trốn đi đâu mất, hắn biết ngay mấy người này đến Hứa Mãn gia trang nên liền chạy tới nơi này tìm.

“Vậy người tìm thấy Nam Thiên Hạo chưa?”

“Chưa thấy, ta không biết hắn đang ở đâu.”

“Ngu ngốc.” Dạ Linh Uyển hừ mũi khinh thường.

“Này, Uyển Uyển, người nhìn xem.” Đông Thiên Phong không thèm để ý bị Dạ Linh Uyển kích động không ngừng chỉ chỉ phía trước.

“Đó là...Đông Thiên Phong, người im lặng một chút.” Dạ Linh Uyển vẻ mặt liền chuyển ngưng trọng.

“Này, người hiểu họ nói gì sao?” Được một lúc, Dạ Linh Uyển bắt đầu nhàm chán.

“Đương nhiên.” Đông Thiên Phong liếc mắt khinh bỉ.

“Vậy họ đang nói gì?”

“Họ đương nhiên là đang nói tiếng anh, người chưa bao giờ nghe người ta nói tiếng anh sao, thiếu cận, hừ.”

“Tiếng anh cái đầu người, xú tiểu tử, ta đương nhiên biết họ đang nói tiếng anh, cái ta muốn biết là họ đang nói về cái gì?” Dạ Linh Uyển lại nổi khí gõ vào đầu hắn.

“Ta làm sao biết được.” Đông Thiên Phong vẻ mặt ngây ngốc, hắn có học thứ tiếng này bao giờ đâu.

“Xú tiểu tử, người muốn chết à, còn dám nói ta thiếu cận, người cũng có biết cái gì đâu.”

“Người giỏi hơn ta sao, người thử nói họ đang nói cái gì xem.” Đông Thiên Phong cũng không chịu thua kém quay sang đấu võ mồm với Dạ Linh Uyển.

“Hai người im lặng một chút được không, chúng ta là đang do thám chứ không phải tham quan đâu.” Nam Thiên Hạo bất đắc dĩ phải lên tiếng.

Lúc này Dạ Linh Uyển mới phát hiện Thần Thiên Quân Hoa cũng đã đứng sau hai người họ từ lúc nào.

“A, Quân Hoa, sao chàng lại đến đây?”

“Không thấy nàng quay lại nên ta đến xem.” Hắn vừa nói vừa tiến lại gần nàng rồi cúi xuống.” Uyển nhi, chơi rất vui sao?”.

16. Chương 16: Gặp Được Thần Y

Dạ Linh Uyển có tật giật mình liền giữ im lặng biết điều đứng phía sau để Thần Thiên Quân hoa cùng Nam Thiên Hạo lên phía trước quan sát.

“Tại người nhiều chuyện đấy.” Đông Thiên Phong cũng bị đuổi sang một bên uất ức lên án.

“Người ít chuyện hơn ta sao?” Dạ Linh Uyển nàng khi nào thì để tên tiểu tử này xem thường. Cũng không trách nàng được, lúc trước chương trình học toàn là Pháp văn, bây giờ nghe tiếng anh tất nhiên là ù ù cạc cạc như gió thổi trên núi rồi.

Cuộc dạo chơi lúc nửa đêm kết thúc, cả bốn người trở về khách điểm chìm trong im lặng.

“Quân Hoa, lúc này chàng...” Dạ Linh Uyển đứng ngồi không yên, nàng định hỏi hắn có nghe hiểu những người kia nói gì không, nhưng hắn lại cứ dùng đôi mắt đầy thâm ý nhìn nàng khiến cả người Dạ Linh Uyển không được tự nhiên.

“Những người ngoại quốc đó đồng ý giúp Hứa Lâm cung cấp lượng lớn hỏa dược, sẽ vận chuyển đến Xa thành trong hai ngày nữa, ngay trang thành thương nhân bán vải.” Thần Thiên Quân Hoa thu lại ánh nhìn chậm rãi lên tiếng.

“Như vậy, có lẽ họ muốn dùng chỗ thuốc nổ đó để uy hiếp kinh thành?” Dạ Linh Uyển đưa ra suy đoán của mình, theo nàng thì khả năng này là lớn nhất.

“Không sai, có lẽ họ muốn dùng quân của Tuyết Băng và Nam Hân tấn công hai phía, rồi dùng lượng hỏa dược cô lập kinh thành.” Nam Thiên Hạo cũng rơi vào trầm tư, xem ra Vương thừa tướng là thật muốn làm phản.

“Vậy các ngươi không có cách gì sao?” Đông Thiên Phong tuy không hiểu rõ mọi chuyện nhưng hắn cũng không chịu ngồi yên.

“Linh Uyển, điều ta mà Quân Hoa còn đang thắc mắc là những nhân sĩ giang hồ sẽ có nhiệm vụ gì?” Nam Thiên Hạo nói ra khúc mắc trong lòng. Đến bây giờ hắn đã phần nào đoán được kế hoạch của Vương thừa tướng. Tuy nhiên xem ra hắn chỉ đoán được diễn biến của mọi chuyện mà không biết chuyện sẽ bắt đầu như thế nào.

“Chuyện này...không phải để muội và tiểu tử Đông Thiên Phong lo là được hay sao.” Dạ Linh Uyển nàng tất nhiên không thể ngồi không.

“Uyển Uyển, ngươi với ta sẽ làm gì?” Đông Thiên Phong tròn mắt khó hiểu.

“Tên gốc này, không phải ta và ngươi đều có thiệp mời sao?”

“Ý ngươi là...”

“Đúng thế, ngày mai ta và ngươi sẽ đến tham gia đại hội võ lâm ở Hứa Mãn gia trang để xem Hứa Lâm muốn làm gì.”

“Chút nữa đã quên hai người là hai nhân vật nổi danh của giang hồ.” Nam Thiên Hạo lại nở nụ cười vô lại.

“Vậy ngày mai ta cùng Quân Hoa sẽ đi xử lý số hỏa dược kia, còn muội và Phong nhi sẽ đến đại hội võ lâm, hành sự nên cẩn thận một chút.”

“Được rồi, mọi người đi nghỉ đi.” Thần Thiên Quân Hoa này giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên nói một câu ngắn gọn. Ý tứ của hắn chính là, hắn đồng ý với kế hoạch mà Nam Thiên Hạo vừa nói.

Dạ Linh Uyển biết chắc Thần Thiên Quân Hoa đang giận mình, và hắn nhất định sẽ trả thù. Quả nhiên, trả thù đến rất nhanh.

Bước vào phòng, Dạ Linh Uyển theo thói quen và cũng là mượn cơ hội khiến Thần Thiên Quân Hoa nguôi giận, nên không nói hai lời vừa đóng cửa là bò lên giường chui vào lòng hắn chuẩn bị ngủ. Mà Thần Thiên Quân Hoa cũng không có phản ứng gì lạ. Tuy nhiên khi Dạ Linh Uyển vừa mơ màng chìm vào giấc ngủ liền cảm giác trời đất điên đảo cả người đau nhức. Mở mắt ra thấy mình đang nằm dưới đất cùng ánh mắt vô tội của người nào đó.

“Thật xin lỗi, Uyển nhi, là tại ta trở mình mạnh quá.” Nói rồi đưa tay đỡ lấy nàng. Dạ Linh Uyển không nghĩ ngờ trèo lên tiếp tục ngủ.

Gió hiu hiu thổi, ánh mắt mơ màng...Bịch...Dạ Linh Uyển xoa xoa thắt lưng đau nhức, lần thứ năm trèo lại lên giường. Nếu bây giờ nàng còn tin là Thần Thiên Quân Hoa vô tình thì tên nàng nên viết ngược lại.

“Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển thở dài, vị vương gia này, ngài thật là ấu trĩ quá đi.

“Quân Hoa, ta với Đông Thiên Phong thật sự là không có gì, hơn nữa...” Dừng lại một chút, nhìn gương mặt ai đó có vẻ hơi giãn ra.

“Hơn nữa, chàng cũng thấy rồi đấy, Đông Thiên Phong và Nam Thiên Hạo chính là...cái kia. Làm sao giữa ta và hắn có cái gì được.” Dạ Linh Uyển tựa trán mình vào trán hắn, hai người đối mặt nhìn nhau. Thần Thiên Quân Hoa thở dài.

“Uyển nhi, dù là Đông Thiên Phong với Thiên Hạo có như thế nào thì hắn cũng vẫn là nam nhân. Ta, tất nhiên là sẽ ghen.” Lời cuối của hắn giống như tiếng thì thầm biến mất giữa nụ hôn triền miên. Dạ Linh Uyển thở dốc tựa vào người hắn, nàng cũng là nữ nhi, nhìn thấy người trong lòng ghen vì mình tất nhiên sẽ có chút hư vinh của nữ tử.

“Quân Hoa, ta từ trước tới nay chưa từng để ý ai. Nhưng bây giờ, ta chỉ nhìn một mình chàng.”

Theo như kế hoạch, Thần Thiên Quân Hoa cùng Nam Thiên Hạo lên đường tìm kiếm đoàn vận chuyển hỏa dược còn Dạ Linh Uyển và Đông Thiên Phong tiến vào Hứa Mãn gia trang.

Vốn dĩ lúc đầu Tịch Linh Các và Phong Thiên Cung không có ý tham gia nên khi Dạ Linh Uyển cùng Đông Thiên Phong tới cũng đã là những người cuối cùng. Tuy nhiên hai người cũng có danh tiếng trong giang hồ nên được tiếp đón khá chu đáo. Hai người vốn đã có tin đồn trong giang hồ từ trước nên khi cùng xuất hiện cũng không có gì lạ.

Thật ra Dạ Linh Uyển chỉ có vài lần hành tẩu giang hồ, như là đi chơi tiện đường gặp người bị nạn thì cứu giúp cùng với khinh công xuất thần nên được giang hồ xưng tụng Dạ Ảnh. Còn danh hiệu Độc y nương tử là do Tịch Linh Các và Đông Thiên Phong mang lại. Bản lĩnh thật sự của nàng còn chưa ai thật sự chứng kiến. Hơn nữa khi lộ diện nàng luôn mang theo sa mạn để che đi dung mạo của mình. Còn Đông Thiên Phong thì không cần nói, tổ chức sát thủ lớn mạnh nhất giang hồ Phong Thiên Cung khiến ai cũng khiếp sợ thì Cung chủ của nơi ấy đương nhiên không ai dám xem thường.

Hai người tới vào sáng sớm thì buổi chiều đại hội đã diễn ra. Dạ Linh Uyển ghi nhớ từng người có danh tiếng trong giang hồ xuất hiện tại đây. Đại hội này tổ chức như một buổi đấu giá, Dạ Linh Uyển chỉ hờ hững quan sát, không có ý tham gia.

Trong vòng nửa canh giờ đã có rất nhiều kì trân dị bảo đưa ra, Dạ Linh Uyển không để mắt lắm. Điều làm nàng chú ý chính là chương môn nhân của thập đại môn phái đều ở đây, xem ra nàng không thể khinh thường Hứa Lâm.

“Đồ vật đấu giá tiếp theo của hôm nay chính là Tuyệt thiên ngọc thiểm tán, giá khởi đầu là hai vạn lượng.” Người chủ trì buổi đấu giá đưa ra vật phẩm cuối cùng khiến tất cả đều hít khí lạnh.

‘Tuyệt thiên ngọc thiểm tán’ đối với người trong giang hồ có thể nói là vô cùng trân quý, chỉ cần uống vào lập tức có thêm ba phần công lực.

“Hai vạn năm trăm lượng...”

“Ba vạn lượng...” Những tiếng ra giá vang lên không ngừng.

“Uyển Uyển, ngươi có muốn mua thứ đó không?” Đông Thiên Phong buồn chán đẩy đẩy Dạ Linh Uyển.

“Mua thứ đó làm gì, ta tự chế không được sao?”

“Cũng đúng.”

“Năm vạn lượng.”

“Mười vạn lượng.”

Tiếng nói vừa lên liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, Dạ Linh Uyển hí mắt nhìn ba bóng người ở cửa, quả thật náo nhiệt ngoài suy nghĩ của nàng.

“Thì ra là Hoa Vạn tiền bối.” Hứa Lâm vừa thấy người đến liền mừng rỡ rời khỏi ghế chủ vị, người hắn mong nhất cuối cùng cũng đến rồi.

Người trên giang hồ đều biết đứng đầu võ lâm là mình chủ, người có võ công mạnh nhất thu phục quần hùng thiên hạ. Còn người còn lại cũng nhận được không ít sự kính phục và ngưỡng mộ chính là Hoa Vạn y sư, người được giang hồ xưng tụng là thần y.

“Này, Uyển Uyển, y thuật của người với lão thần y kia thì ai cao hơn.” Đông Thiên Phong không nhịn được lại quay sang tiếp tục nói chuyện.

“Ta làm sao biết được, người hỏi như vậy không thấy thừa sao?” Dạ Linh Uyển nhú mi liếc.

Sự xuất hiện của lão thần y Hoa Vạn khiến mọi người một phen xôn xao.

“Hoa Vạn tiền bối ra giá mười vạn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không?”

Chưa nói đến giá đưa ra đã cao, mà chỉ cần danh tiếng của lão thần y cũng khiến người khác phải nhượng bộ.

“Hoa tiền bối, hai vị đây là...” Hứa Lâm biết ý liền đưa Tuyết sâm ngọc thiêm tán đến, đồng thời đánh giá đôi nam nữ trước mắt. Nam tử ôn nhuận như ngọc, mang nét hòa ái dễ gần. Còn nữ tử lại thanh tú, ngạo khí cũng có chút ẩn tượng.

“Đây là ái nữ cùng ái đồ của lão phu.”

“Thì ra là lệnh ái cùng đồ đệ của Hoa tiền bối, xin mời vào bên trong.”

Dạ Linh Uyển nhú mi nhìn nữ tử vừa bước vào đã dùng ánh mắt khinh thường quét qua tất cả những người bên trong, cuối cùng dừng lại trên người nàng.

“Xấu xí không dám gặp người hay sao mà phải mang sa mạn.”

Giọng nàng ta không lớn nhưng đủ để tất cả đều nghe thấy, có nhiều người còn dùng ánh mắt ái ngại nhìn về phía Dạ Linh Uyển. Tuy nhiên, nàng hoàn toàn bất động, ai cũng nghĩ nàng giận quá không thể phản ứng nhưng chỉ Dạ Linh Uyển mới biết, nàng là khinh thường cùng nữ tử kia tranh chấp. Đông Thiên Phong không biết suy nghĩ của nàng, thấy nữ tử kia ngạo mạn không coi ai ra gì liền không chịu nổi.

“Này, ta nói người sao miệng lưỡi lại khó nghe như vậy. Đành rằng là nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng người như vậy thật làm xấu mặt nữ nhi giang hồ. Người không biết còn tưởng nữ nhi giang hồ đều không có lễ nghĩa căn bản.”

Lời hằn vừa dứt đã có vài nữ tử của Nga mi cười khúc khích khiến Hoa Tiểu Lệ tức giận.

“Người...”

“Lệ nhi, không được làm loạn.” Lão thần y lên tiếng ngăn cản Hoa Tiểu Lệ định xuất thủ với Đông Thiên Phong. Hứa Lâm liền lên tiếng trấn an mọi người.

“Các vị đồng đạo, chúng ta đều là người trong giang hồ, không nên vì một số chuyện nhỏ mà trở mặt. Đến, mời mọi người thưởng thức rượu nữ nhi hồng lâu năm của tại hạ.”

Dưới sự hòa giải của Hứa Lâm mọi chuyện cũng trở lại bình thường, ai đấu giá cứ đấu giá, ai thưởng thức cứ thưởng thức. Không khí đang bình thường bỗng chốc trở nên hỗn loạn vì có người xâm nhập.

“Là kẻ nào to gan dám xông vào Thiên hạ đệ nhất trang.” Hứa Lâm nhanh chóng phi thân ra ngoài. Tuy nhiên, trong lòng hắn đã rõ hơn ai hết kẻ đến là ai.

“Chúng ta là tả hữu hộ pháp của Thiên ma giáo, có việc muốn nhờ Hoa Vạn tiền bối.”

“Thì ra là người của ma giáo, danh môn chính phái chúng ta có lẽ nào lại dính líu đến các người.” Thập vị chưởng môn của các phái lần lượt lên tiếng chỉ trích.

“Các người cần gặp lão phu có chuyện gì?”

“Hoa lão tiền bối, tại hạ nhận được tin người sẽ tới đây nên không chậm trễ liền đến. Giáo chủ của bốn giáo lâm nạn, mong tiền bối ra tay tương trợ.” Một trong hai người hộ pháp lên tiếng, trong thanh âm còn mang vẻ cầu xin.

“Lão phu xưa nay không cứu kẻ ác.”

“Hoa tiên bối nói thế là có ý gì, danh môn chính phái các người tự nhận mình là chính đạo, quy cho giáo phái chúng ta là ma giáo. Vậy xin hỏi các người bốn giáo đã làm chuyện gì mà trời đất không dung?” Vị hộ pháp còn lại không nhịn được lên tiếng bác bỏ.

“Giáo chủ các người sử dụng võ học không rõ nguồn gốc, lại còn âm hiểm hại người, không phải tà ma ngoại đạo thì là cái gì.” Mọi người có mặt tại gia trang không ngừng lên tiếng.

“Hoa lão tiên bối, xin ra tay tương trợ.” Tả hữu hộ pháp của Thiên ma giáo không để ý đến mọi việc, chỉ quỳ gối xin lão thần y trợ giúp, giáo chủ của họ thật sự gặp nguy hiểm.

“Hai tên ma đầu này, cha ta nói thế các người còn không hiểu sao? Cha ta sẽ không giúp tên đại ma đầu nhà các người.”

Hai vị hộ pháp không cam lòng rời đi, còn không quên bỏ lại câu nói.

“Các người tự nhận mình là chính phái, nhưng thấy chết không cứu còn ghê tởm hơn cả Thiên ma giáo chúng ta.”

Dạ Linh Uyển nhân lúc mọi người tập trung nói về chuyện Thiên ma giáo liền lôi kéo Đông Thiên Phong phi thân đuổi theo hướng hai người hộ pháp vừa rời đi. Nhưng giữa đường lại bị một người chặn lại.

“Người chính là Độc y nương tử Dạ Ảnh?” Hoa Tiểu Lệ trào phúng nhìn bạch y nữ tử trước mặt. Khi này mới lướt qua đã thấy khí chất của nàng khiến mình e ngại nên không suy nghĩ nói ra lời chế nhạo.

“Này, ác phụ kia, người làm chi cản đường chúng ta.” Đông Thiên Phong sốt ruột muốn tiếp tục rời đi.

“Người...người dám gọi ta ác phụ, tiểu tử, người đáng chết.” Hoa Tiểu Lệ không ngần ngại chạy đến giao chiến với Đông Thiên Phong.

Hoa Tiểu Lệ võ công cũng không tệ, nhưng đối với cao thủ như Đông Thiên Phong mà nói thì lại như loại võ mèo quào, căn bản không đáng nhắc tới. Thấy sự không ổn liền tung độc dược, Đông Thiên Phong né tránh rồi la oai oái.

“Đúng là ác phụ, đánh không lại thì muốn dùng độc sao.” Hắn không khách khí dùng chiếc quạt của mình thổi bay trở lại.

“Hừ, cho người biết sự lợi hại của ta.”

“Sư muội.” Đường Duẫn Chi đuổi tới nơi liền ngăn cản sư muội của mình.

“Huynh làm chi cản ta, để ta cho hai người họ biết lợi hại.” Hoa Tiểu Lệ không cam tránh thoát khỏi Đường Duẫn Chi.

“Xin hỏi, Hoa cô nương vì sao cứ đeo bám hai người bọn ta?” Dạ Linh Uyển này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Tịch Linh Các các chủ, tại hạ Đường Duẫn Chi, sư muội của ta đường đột, có chỗ nào mạo phạm mong các chủ bỏ qua cho.” Đường Duẫn Chi khí khái chấp quyền trước mặt Dạ Linh Uyển.

“Huynh làm chi tạ lỗi. Đúng, ta chính là không vừa mắt người, vì cái gì người có danh tiếng gần bằng với cha ta. Ta muốn ọi người biết, người một chút bổn sự cũng không có.”

“Hoa cô nương đây là muốn thách đấu với ta?” Dạ Linh Uyển khẽ cười.

“Đúng, ta muốn thách đấu với người, có tài năng gì thì cứ thi triển ra đi.”

“Hảo, Đường công tử, sư muội của người là muốn thách đấu với ta, thỉnh công tử làm chứng.” Dạ Linh Uyển đối Đường Duẫn Chi nói, sau đó liền bước lên trước Đông Thiên Phong.

“Này, Uyển Uyển, người thật muốn đánh, hai người họ chỉ cần ta là đủ.” Đông Thiên Phong không khỏi nhỏ giọng nói vào tai nàng.

“Không cần, ta muốn cho nàng ta biết thế nào là ‘Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’”

“Xuất chiêu đi.” Hoa Tiểu Lệ lên giọng đầy thách thức, nàng ta có cảm giác mình sẽ chiến thắng.

“Mời Hoa cô nương xuất thủ trước.”

“Được, là ta đã cho ngươi cơ hội.” Hoa Tiểu Lệ phi thân về phía trước lao kiếm về phía Dạ Linh Uyển, nhưng trong chớp mắt bóng dáng nàng biến mất khiến nàng ta kinh ngạc. Còn đang tìm kiếm bóng dáng màu trắng thì một mùi hương lạ lùng ập vào mặt nàng ta. Không xong, trúng chiêu rồi.

“Ngươi thua.” Nàng ta nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng bên tai mình rồi có cảm giác đau nhói ở cổ. Nhìn xuống thì đã thấy một chiếc kim châm mảnh đang đâm ở cổ. Sau thì bị một lực đạo đánh bay về phía Đường Duẫn Chi.

“Ngươi,...ngươi dùng kế với ta.” Hoa Tiểu Lệ không phục ôm bả vai đau nhói.

“Hoa cô nương xin nói cho đúng. Thứ nhất, khi này cô nương gọi ta là ‘Độc y nương tử’ thì nên biết ta tinh thông thứ gì. Thứ hai, là cô nương thách đấu với ta, sinh tử do trời, ta lưu lại mạng của cô nương là nể mặt Đường huynh đây.” Dạ Linh Uyển lạnh lùng nhìn.

“Ngươi vừa dùng độc gì với ta?”

“Hoa cô nương, cô nương thử nghĩ xem, với một người học y như cô nương, điều đau khổ nhất là gì?” Dạ Linh Uyển từ từ tiến lại gần rồi nói nhẹ vào tai Hoa Tiểu Lệ.

“Thứ độc ngươi trúng là ‘Thất vị tán’, nó khiến ngươi không thể nhận biết được mùi vị. Ta muốn thử xem cha ngươi sẽ làm thế nào giúp ngươi, hay ngươi sẽ tuyệt vọng giống như vị giáo chủ Thiên ma giáo kia khi cầu cha ngươi cứu giúp.” Dạ Linh Uyển cười nhẹ quay lưng cùng Đông Thiên Phong tiếp tục tiến về phía trước, để lại đằng sau là vẻ mặt căm tức cùng sợ hãi của Hoa Tiểu Lệ.

17. Chương 17: Giáo Chủ Thần Bí

Dạ Linh Uyển cùng Đông Thiên Phong không chút chậm trễ nhanh chóng đuổi theo người của Thiên ma giáo.

“Này, Uyển Uyển, khi này ngươi cho ác nữ kia ngoạn độc gì?” Đông Thiên Phong hưng trí bồng bồng, hân hoan nhiên thích Dạ Linh Uyển cho người khác ngoạn độc. Bất quá, đừng thử trên người hắn là được.

Dạ Linh Uyển nhìn hắn bồn chồn : “ Tiểu bạch kiếm, tới đây cho tỷ tỷ ôm một cái rồi sẽ nói cho ngươi biết, thế nào?”

“Ngươi...” Đông Thiên Phong thức thời không hỏi thêm nữa, hắn cũng không muốn bị đem ra làm trò đùa cho người nào đó

“Uyển Uyển, ngươi vào trước đi.”

“Tiểu Phong Phong, ngươi không biết nam tử phải đỉnh thiên lập địa sao, vẫn là ngươi vào trước mới phải.” Dạ Linh Uyển kiên quyết giả một bộ nữ tử yếu đuối.

“Nhưng là ta...” Đông Thiên Phong vẻ mặt nhăn nhó.

Hai người họ vốn đã đuổi tới trước cửa Thiên ma giáo, chỉ đứng cách đó năm thước. Nhưng trước mặt là một núi đá vừa cao vừa nhẵn, hai người họ dù có tuyệt đỉnh khinh công cũng không thể qua hết ngọn núi không thấy đỉnh này được, nên cách duy nhất chính là vào bằng cửa chính, Đông Thiên Phong vẻ mặt co rút nhìn trên mặt đất có hàng ngàn lỗ nhỏ lại sâu. Hắn có đoán đến mấy cũng đoán được là cửa này vào không dễ dàng, còn đang trầm tư suy tính không ngờ đã có người thay hắn quyết định.

“Ngươi rụt rè cái gì, nam nhân phải biết quyết đoán chứ.” Dạ Linh Uyển vừa nói, không suy nghĩ thêm liền nhắc chân đá Đông Thiên Phong về phía trước.

“A, ngươi...” Đông Thiên Phong hét lên một tiếng, không kịp nói được câu hoàn chỉnh liền phải chật vật tránh né hàng ngàn mũi tên hướng hắn bay tới.

Dạ Linh Uyển vẽ được hơn mười con rùa trên mặt đất, ngẩng đầu ngáp dài nhìn Đông Thiên Phong vẫn không ngừng bay tới bay lui.

“Tiểu Phong Phong, còn chưa xong nữa sao?” Nàng đã buồn ngủ lắm rồi.

“Người còn nói.” Đông Thiên Phong tức không thở nổi, nàng đá hấn vào hố lửa còn nói hấn làm không xong. Hàng vạn mũi tên hướng hấn mà tới khiến hấn chỉ có thể tránh chứ không có khả năng định hướng mà chạy sang hướng khác.

“Kẻ nào to gan dám đột nhập bốn giáo.” Một giọng nói to lớn đầy tính uy hiếp vang lên.

Dạ Linh Uyển nhếch khóe miệng, cuối cùng nàng cũng chờ được.

“Hai người là...”

Dạ Linh Uyển nhìn nam tử phía trước, nhận ra hấn là một trong hai vị hộ pháp khi này. Mà người kia cũng đang đánh giá nàng cùng Đông Thiên Phong.

Sở Phong không khỏi nhíu mi nhìn hai người trước mặt. Nam khí thế hơn người, tuy tuổi còn trẻ nhưng khiến người khác có cảm giác không thể đùa giỡn quyền uy của hấn. Mà khi này hấn tránh né cạm bẫy linh hoạt chứng tỏ khinh công trác tuyệt. Còn nữ tử này, tuy không thấy rõ dung mạo, nhưng khí chất thanh lãnh của nàng khiến người khác không khỏi thần phục.

“Các chủ Tịch Linh Các cùng Cung chủ Phong Thiên Cung.” Dạ Linh Uyển lạnh nhạt lên tiếng, không ngoài dự kiến nàng thấy được vẻ ngạc nhiên của Sở Phong.

“Hai vị đến đây không biết có gì chỉ giáo.” Sở Phong trong lòng ngờ vực, bọn họ khi nào thì đụng đến hai người này.

“Nghe nói giáo chủ của các vị thân thể không khỏe nên có nhã ý đến xem.”

Sở Phong giật mình trong lòng. Hôm nay khi hấn đến cầu y vốn đã tuyệt vọng trong lòng, nay không ngờ Dạ Linh Uyển lại đến ngờ ý muốn giúp đỡ. Danh tiếng Tịch Linh Các hấn đã sớm nghe nhưng cũng không dám sơ ý.

“Đa tạ Các chủ có ý tốt, nhưng danh môn chính phái các người không phải chán ghét nói chúng ta là ma giáo sao. Làm sao tại hạ dám tin tưởng ý tốt của các chủ.”

“Người...chúng ta là có ý tốt mà người còn không biết.” Đông Thiên Phong tức giận thở phì phì. Nếu không phải vì đến đây, hấn cũng đâu mất sức né tránh nhiều mũi tên như vậy.

“Hộ pháp nói thế cũng có lý, bắt quá...” Dạ Linh Uyển kéo Đông Thiên Phong về phía sau.

“Ta không nói ta là danh môn chính phái, cũng không nghĩ các người là ma giáo. Hơn nữa, nếu ta muốn thì chỉ cần liên kết với các môn phái khác không phải sao?”

Sở Phong lặng im không nói, trong lòng hấn bối rối. Lời nàng nói chính là sự thật, nhưng là hấn...

“Nếu hộ pháp không tin ta, vậy chúng ta đi trước. Dù sao, chuyện sinh tử của Mạc Lãnh Thiên cũng không liên quan đến ta.”

Dạ Linh Uyển nói xong liền quay lưng bước đi. Mạc Lãnh Thiên chính là giáo chủ Thiên ma giáo.

“Các chủ, xin dừng bước. Tính mạng của giáo chủ, xin giao cho ngài.” Sở Phong hành lễ với Dạ Linh Uyển, nàng biết hấn đã tin tưởng nàng.

Tiến vào bên trong Thiên ma giáo, Dạ Linh Uyển như cơn mây khó tin. Đúng là lời giang hồ đồn đại thì không thể tin, có tên ma đầu nào mà hang ổ lại thanh tịnh, nhã nhặn cùng tràn đầy linh khí thể này không chứ.

“Này, Uyển Uyển, chỗ này đẹp gần bằng Tịch Linh Các của người rồi.” Đông Thiên Phong gật gù tán thưởng, nàng thì từ chối cho ý kiến.

“Các chủ, giáo chủ ở bên trong.”

“Cơn gió nào lợi hại như vậy, lại thổi được Độc y nương tử Dạ Linh tới đây?” Dạ Linh Uyển nhú mi nhìn Mạc Lãnh Thiên đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trông hắc thật dọa người.

Lần đầu tiên nàng gặp hắc là khi đi trộm đồ này nọ ở phân đà của hắc, không may bị bắt gặp. Hắc lúc đó thần thái tao nhã, tuấn tú mỹ người, thật khiến người tâm động. Mà hắc bây giờ, hai mắt hờn sâu, đôi môi tái nhợt, thật không nhìn ra là một mỹ nam tử.

“Là gió độc của người. Thế nào, trúng độc rồi sao? Không phải người tự tin vào khinh công đệ nhất của mình lắm à?”

Trong giang hồ nếu khinh công của nàng được đánh giá là thứ hai, hắc tuyệt đối là thứ nhất. Đó cũng là điều hắc luôn kiêu ngạo.

“Nếu là đứa trẻ mười tuổi đến gần người, người có đề phòng không?” Mạc Lãnh Thiên trợn mắt. Có thể hoài nghi cái gì cũng được, nhưng không được nghi ngờ khinh công của hắc, vừa nói xong không khách khí phun ra một ngụm máu đen.

“Hử? Chỉ sống được bảy ngày nữa thôi à?” Dạ Linh Uyển khinh mi không luyến tiếc hắt ra một gáo nước lạnh.

“Các chủ nói sao?” Sở Phong gấp đến độ thiếu chút nữa lao đến túm lấy người Dạ Linh Uyển mà lắc.

“Người biết là độc gì?” Mạc Lãnh Thiên nhướn nhướn mày, bộ dáng có chết cũng phải tỏ ra phong lưu.

“Đương nhiên biết.”

“Vậy được, ta đi ngủ đây, người cứ tự nhiên.” Mạc Lãnh Thiên hài lòng nghe câu trả lời rồi đi ngủ, như thể người trúng độc không phải hắc.

Nhìn biểu hiện của hắc, Dạ Linh Uyển đương nhiên biết hắc là trúng loại độc ‘Trùng dạ thảo’. Loại độc này không khiến người khác chết ngay, nhưng trong cơ thể sẽ chứa một loại trùng không ngừng gặm cắn gân mạch người để hút máu. Đồng thời, nó còn nhả ra chất độc trong người người, người trúng độc này không quá 21 ngày sẽ chết. Dạ Linh Uyển quá hiểu cách giải loại độc này, tuy nhiên nàng cảm thấy khó hiểu. Loại độc này vốn thất truyền đã lâu, là người nào có khả năng như vậy. Mà điều khiến nàng khó chịu nhất lúc này, là được liệu để chế ra thuốc giải. Thứ này cư nhiên cần đến bụi phấn của loài ‘Tử hồng điệp’ để làm thuốc dẫn. Nàng chẳng rảnh rang mà đi chơi đùa với đám ác mộng đó, liền gọi Sở Phong tới.

“Sở hộ pháp, có thể nhờ người đi tìm giúp ta một thứ được chứ?”

“Các chủ xin cứ nói.”

“Phấn trên người ‘Tử hồng điệp’”. Dạ Linh Uyển nở nụ cười tà ác, nàng hài lòng nhìn khoe miệng Sở Phong không ngừng co rút.

“Các chủ, điều này...” Sở Phong âm thầm cắn răng, hắc không muốn dính đến loài vật kinh khủng đó chút nào.

“Như vậy, độc trên người Mạc Lãnh Thiên...” Nàng cố ý kéo dài giọng.

“Đi, ta lập tức đi. Các chủ xin đợi.”

Dạ Linh Uyển cười tà, ‘Tử hồng điệp’ khác với các loại khác. Chúng chuyên sống thành từng đàn ở các hang núi trên cao. Mỗi con rất nhỏ, chỉ bằng đầu ngón tay, mà phần của chúng đúng là ác mộng. Khi có người đến gần thì chúng liền vỗ cánh nhanh hơn khiến bột phấn bay tán loạn. Mà người nào hít hay dính phải phấn này chính là bị nổi mẩn đỏ khắp người, đồng thời còn hắt hơi không ngừng.

Sở Phong a Sở Phong, người để ta đợi lâu như thế, lần này chính chết người.

18. Chương 18: Liên Kết Cùng Thiên Ma Giáo

Dạ Linh Uyển một bên chế được, một bên lại châm cứu giúp Mạc Lãnh Thiên để bức độc tính ra ngoài, kỳ thật Dạ Linh Uyển biết khi này hẳn chỉ là nói cứng. Hẳn đã trúng độc qua hơn phân nửa thời gian thì làm sao còn sức mà chống đỡ, ai.. nhằm tính thời gian thì cũng là lúc Sở Phong nên trở về rồi.

“Các chủ, Sở hộ pháp sai thuộc hạ mang phần của ‘Tử hồng điệp’ đến cho ngài.”

“Ừ, hẳn đâu?” Dạ Linh Uyển nhận lấy thứ mình cần, nàng dự đoán không sai, Sở Phong quả nhiên không dám đến gặp nàng.

“Hộ pháp có việc gấp nên không thể đến gặp các chủ, nhưng hộ pháp có nói ba vị kia đang trở về, nếu các chủ cần gì cứ nói với ba vị ấy.”

“Ta đã biết, người lui ra đi.”

Dạ Linh Uyển nhanh tay điều chế thuốc giải, sau đó nàng còn dùng chân khí dẫn thông kinh mạch cho Mạc Lãnh Thiên. Sau khi xử lý xong mọi chuyện nàng mới ung dung đi tìm Sở Phong, tên Đông Thiên Phong đã bị nàng đuổi đi tìm đám người Thủy Nhi rồi, hiện giờ đành phải ủy khuất Sở Phong thành người cho nàng trêu đùa lúc nhàn chán thôi. Còn chưa đến cửa đã nghe được tiếng hắt hơi không ngừng vang tới khiến nàng không khỏi cười thầm.

“Sở Phong, người có trong đó không?”

Sở Phong đang chật vật trong phòng, vừa nghe tiếng gọi thân thể liền cứng đờ.

“Các..các chủ, ngài có gì cần phân phó cứ nói với thuộc hạ của bốn giáo.”

“A, ta không có việc gì, chỉ là nghe nói người không được khỏe nên ta muốn đến xem sao. Hay là người thử để ta chẩn đoán xem như thế nào?” Dạ Linh Uyển không ngần ngại đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn đến Sở Phong toàn thân trên dưới đỏ hồng một mảnh, cái mũi thì không cần phải bàn tới. Dạ Linh Uyển không nói gì, xoay người bước ra ngoài, đóng cửa, cười điên dại. Ba hộ pháp còn lại của Thiên Ma Giáo vừa trở lại, thấy Dạ Linh Uyển bước ra từ phòng Sở Phong liền cười không ngừng thì thấy kì quái nên cũng nhanh chân chạy đến xem. Sở Phong bị Dạ Linh Uyển cười nhạo đến nổi vẻ mặt đỏ bừng, còn đang không biết làm sao thì lại thấy ba cái người không nên xuất hiện nhất lại đứng trước mặt hắn. Một người trong số đó còn khoa trương tới nỗi miệng mở to, mắt nhìn không chớp. Sau đó ba người phản ứng còn mãnh liệt hơn Dạ Linh Uyển, trực tiếp bò ra đất cười không ngừng.

Hừ, ai bảo Sở Phong suốt ngày đưa cái bộ mặt thối cho bọn họ xem, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, ta đây phong lưu tuấn kiệt, lần này thì hay rồi, trở thành trò mua vui ọi người. Hắn – Sở Phong, không có biện pháp với Dạ Linh Uyển, nhưng ba người kia thì khác, liền trực tiếp ném ra khỏi phòng. Sau khi cười đủ, Dạ Linh Uyển cũng phóng khoáng cho hắn thuốc giải, nàng cũng không muốn cứ phải nhìn hắn như thế, sẽ cười chết đi. Hơn nữa, còn có vấn đề chính cần nàng giải quyết đây, với một người hiện đại tinh thần dân chủ như nàng mà nói, cái việc hại người tạo phản thể này quả là nhức đầu, tổn hại đến chất xám vốn không có bao nhiêu của mình.

“Có ai có thể cho ta biết nguyên nhân giáo chủ các người trúng độc không?” Dạ Linh Uyển quả thật không nghi ngờ năng lực của Mạc Lãnh Thiên, muốn hạ độc hẳn không phải chuyện dễ.

Bốn hộ pháp của Thiên Ma Giáo nhìn nhau rồi cùng quỳ xuống cảm tạ nàng.

“Xin đa tạ ơn cứu mạng của Các chủ, sau này nếu người có gì cần, nếu làm được bốn hạ của Thiên Ma giáo tùy người sai sử.”

“Ai, được rồi, mọi người mau đứng lên đi, ta không quen có người quỳ trước mặt như vậy.”

Lược bỏ lễ nghi không cần thiết, Dạ Linh Uyển trực tiếp muốn biết sự thật.

“Các chủ, việc giáo chủ bị trúng độc là do mấy ngày trước tới Hứa Mãn gia trang, sau khi vào thành thì bị trúng độc.” Nam tử khi này trợn mắt nhìn Sở Phong, một trong bốn hộ pháp- Hứa Vũ lên tiếng, chậm rãi kể lại sự việc.

“Giáo chủ thấy việc Hứa lão trang chủ đột nhiên quy tiên có điểm mờ ám, chỉ sợ là có người đã sắp đặt nên muốn đến tìm hiểu rõ ràng. Bất quá sau khi rời khỏi nơi đó, giáo chủ cùng ta và Nhã Tâm muốn vào thành tìm Lô Kinh để tụ họp thì bị một đứa trẻ chừng 10 tuổi chạy đến ám toán. Sau ta có bắt lại đứa nhóc đó nhưng tiểu tử kia có vẻ đã trúng độc trước, ta còn chưa kịp hỏi nó liền độc phát mà chết.”

Dạ Linh Uyển nhíu mi, chỉ dựa vào những điều này làm sao nàng đoán được ai đứng đằng sau vụ việc này đây. Mục đích của người này là gì, lẽ nào chỉ là mạng của Mạc Lãnh Thiên.

“Theo lý mà nói Mạc Lãnh Thiên cũng không thể sơ suất như thế được, tuy một đứa trẻ thì sát khí không có, nhưng có thể tiếp cận đến hần mà ra tay có vẻ cũng không phải dễ dàng.”

Hứa Vũ nghe nàng nói thấy cũng phải, nhưng không biết nói gì, liền gãi gãi đầu.

“Này, ta cũng không rõ ràng lắm.”

Nữ hộ pháp duy nhất trong bốn người – Nhã Tâm lúc này mới lên tiếng.

“Ách, các chủ, việc này...kỳ thật lúc ấy ta thấy giáo chủ có điểm lạ.”

“Thật, hần lạ thế nào?”

Nhã Tâm nhăn mày nhíu mi cả ngày mới tìm được từ ngữ tương đối thích hợp.

“Là...có điểm ngây ngốc.” Nhã Tâm dè dặt mở miệng. Lập tức lời vừa dứt có ba đạo ánh mắt khó tin phóng về phía nàng, còn lại là một ánh mắt hứng thú từ Dạ Linh Uyển.

“Là như thế nào, người nói rõ ra đi.” Ba người còn lại sốt ruột hồi thúc, đùa sao, giáo chủ nhưng là thần tượng trong lòng bọn họ. Bây giờ Nhã Tâm lại bảo hần có lúc...ngây ngốc? Quá khó tin.

“Giáo chủ hành sự luôn thận trọng, quyết đoán vì biết chúng ta là kẻ thù của toàn giang hồ. Nhưng hôm đó sau khi rời khỏi Hứa Mãn gia trang lại thất thần, còn hỏi ta...nữ tử thích thứ gì nữa kia.”

“Người nói hần hỏi nữ tử thích gì?” Ngoài Dạ Linh Uyển phản ứng kịp thời thì ba người còn lại vẫn đang trong trạng thái hóa đá. Giáo chủ của họ thế nhưng quan tâm nữ tử thích gì.

“Àn, các chủ.”

“Vậy người nói gì?”

“Ta nói có lẽ là trăm cái hay gì đó đại loại thế, nên lúc đó giáo chủ mới xuất hiện ở thành mà bị bại lộ hành tung. Hơn nữa, lúc giáo chủ hôn mê ta chính tai nghe thấy giáo chủ kêu tên nữ nhân.”

“Ai? Hần kêu tên ai?”

“Hình như là Cẩm Tuyết, bất quá từ trước tới giờ ta chưa thấy nữ tử nào xuất hiện bên cạnh giáo chủ, chứ nói gì đến cô nương Tuyết Tuyết gì đấy.”

Dạ Linh Uyển vừa nghe liền cười quỷ dị khiến mấy người Nhã Tâm không hiểu làm sao, duy có Sở Phong là chân chính hiểu được ý nghĩa của nó. Lúc nàng muốn hần đi lấy phần ‘Tử hồng điệp’ cũng là cười như vậy.

“Được rồi, chuyện này nói sau. Bây giờ có lẽ giáo chủ các người cũng tỉnh rồi, có gì để hỏi hần sẽ rõ hơn.”

Bốn người còn lại nghe xong cũng gật đầu đi theo Dạ Linh Uyển đến nơi ở của Mạc Lãnh Thiên.

“Tỉnh?” Dạ Linh Uyển nhìn cái người đang không ngừng xoay tới xoay lui ở trên giường.

“Ừ, y thuật của người quả nhiên không tồi. Ta nằm đã lâu, cả người cứng ngắc nên hoạt động một chút.”

Mạc Lãnh Thiên sắc mặt tuy vẫn có chút tái nhợt nhưng không còn dọa người như trước.

“Mạc Lãnh Thiên, người có nghĩ ra là ai hạ độc người không?”

“Nể tình người đã cứu mạng ta, cho người gọi ta Lãnh Thiên, đừng có lôi cả họ tên ta ra mà gào nữa. Ta không biết chính xác là ai, nhưng chắc chắn là đám người khẩu phật tâm xà tự nhận mình là danh môn chính phái kia đi.”

Mạc Lãnh Thiên chẳng cần suy nghĩ nhiều, còn ai muốn hấn chết ngoài đám tử lão đầu của mấy môn phái kia đâu.

“Người mà chết chắc Thiên Ma Giáo cũng xong luôn.”

“Thì là nếu, ta đã chết đâu.” Mạc Lãnh Thiên không đồng ý trừng mắt nhìn.

“Nhưng mà tại sao phải đến lúc đại hội võ lâm ở Hứa Mãn gia trang ta mới thấy Sở Phong đến tìm Hoa thần y. chẳng lẽ với thực lực của Thiên Ma Giáo lại không thể tìm ra tung tích của ông ta hay sao?” Dạ Linh Uyển thực sự thắc mắc chính là điều này. Với tính cách của Sở Phong lẽ ra đã sớm tìm đến lão thần y mới đúng, có lý nào lại để Mạc Lãnh Thiên sắp chết mới đến tìm.

“Thật ra trước đó vẫn là Nhã Tâm giải độc cho giáo chủ, thuộc hạ vốn không muốn tìm đến Hoa thần y. Bởi ai cũng biết lão ta tâm tính cao ngạo, Thiên Ma Giáo lại bị người trong giang hồ xem là tà giáo nên chắc chắn ông ta sẽ không giúp. Nhưng là năm ngày sau giáo chủ vẫn không có khởi sắc, thuộc hạ lại nhận được thư tín không rõ của người nào. Trong thư nói rõ hành tung của Hoa Vạn, cũng nhấn mạnh chỉ có lão mới giải được độc trên người giáo chủ. Với tình hình hiện tại thuộc hạ không thể không đi.” Sở Phong nói rõ nguyên nhân mọi chuyện với Mạc Lãnh Thiên.

Dạ Linh Uyển trong lòng chợt động, lẽ nào bức thư nhắc danh kia là muốn xác định Mạc Lãnh Thiên có thật đã bị trúng độc hay không. Nếu vậy việc Sở Phong xuất hiện tại Hứa Mãn gia trang đã giúp bọn chúng khẳng định được việc này. Điều này chỉ sợ còn có huyền cơ khác, nàng cũng không tiện nói rõ với Mạc Lãnh Thiên âm mưu tạo phản của Vương thừa tướng, nhưng nếu không cảnh báo chỉ sợ mọi chuyện sẽ khó kiểm soát.

“Này, Lãnh Thiên, có người đang âm mưu gây chiến với Thiên Ma giáo các người để mưu đồ việc xấu. Người có thể nào ra lệnh cho thuộc hạ đừng phản chiến không, đừng để bị trúng kế.”

Mạc Lãnh Thiên không rõ vì sao Dạ Linh Uyển muốn thế, nhưng hấn trước nay cũng không phải là kẻ thị huyết, hơn nữa nội lực còn chưa hồi phục, vẫn là không nên gây chiến. Nghĩ nghĩ một lúc liền đồng ý với nàng.

“Được. Sở Phong, người truyền lệnh của ta, bất cứ môn đồ nào của Thiên Ma giáo trong thời gian này đều không được gây chuyện với người của thập đại môn phái.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Đợi cho bốn người kia rời đi Dạ Linh Uyển mới cười hắc hắc tiến lại chỗ Mạc Lãnh Thiên, nàng còn có chuyện rất rất quan trọng muốn hỏi hấn. qua một hồi đấu tranh kiên uy hiếp trắng trợn, Dạ Linh Uyển rốt cuộc xác định nữ tử làm cho Mạc Lãnh Thiên tâm thần bất ổn chính là Cẩm Tuyết nhà mình liền đắc ý không thôi.

“Này, người đừng cười nữa, ta thật sự không chịu được cái kiểu cười đầy gian kế của người.” Mạc Lãnh Thiên trong lòng buồn bực, người hấn động tâm lại là người bên ạnh Dạ Linh Uyển, hấn có thể khẳng định con đường tìm đến chân ái của mình có bao nhiêu gian khổ.

“Này Lãnh Thiên, ta cũng không làm khó người, độc trên người người đã giải, bắt quá còn phải theo dõi. Ta sẽ cho Cẩm Tuyết đến chữa trị cho người, tạo cho người cơ hội. Thế nào, ta có phải rất hào phóng không?”

“Gi? Người nói thật? Người mà tốt thế sao?” Mạc Lãnh Thiên kinh nghi, hấn với nàng tuy nhận thức chưa bao lâu nhưng hấn biết nàng không phải người tốt bụng đến nỗi giúp hấn tận tình như thế.

“Ta khi nào thì là người xấu?”

“Nói đi, người muốn cái gì từ ta?” Đánh chết hấn cũng không tin nàng làm việc không có ích lợi gì như thế.

“Ha, người thật là người thông minh, chính là ta nghe nói người có một cổ cảm rất tốt, nhưng người lại không dùng, có thể cho ta mượn xài mấy ngày không?” Dạ Linh Uyển nàng tương đối có hứng thú với nhạc cụ cổ xưa.

“Nga, chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi.”

“Vậy được, không chỉ cho người mượn, ta tặng cho người luôn, cũng coi như cảm tạ người giúp ta giải độc.”

“Tốt, ta thích người như người, vậy ta đi lấy đồ rồi rời đi trước, Cẩm Tuyết sẽ sớm đến thôi, cáo từ.” Dạ Linh Uyển thích thú đi lấy chiến lợi phẩm, nàng cũng không hẳn là trục lợi riêng đi, chỉ là tác hợp một mối lương duyên thôi.

Sau đó Dạ Linh Uyển rất có khí độ nữ tử giang hồ, trực tiếp cưỡi ngựa đi trở lại nơi khách điểm tụ họp với đám người của Thần Thiên Quân Hoa. Tuy nhiên dù thế nào việc cưỡi ngựa vẫn là một thử thách rất lớn, vì nàng không thể cưỡi nên chỉ có thể nói là ngồi ngựa đi. Tốc độ so với đi bộ cũng không khác biệt lắm, ngồi cũng không thật thoải mái. Trước khi đi cũng đã để thêm rất nhiều vải dẹt trên yên ngựa rồi, nếu như thật sự cưỡi ngựa có lẽ là muốn mạng của nàng.

Khi trở lại khách điểm cũng đã là chuyện của năm ngày sau, tốc độ quả nhiên không phải chậm bình thường. Mắt thấy Thủy Nhi cùng Cúc Nhi đã chờ sẵn nàng liền phát tay, ý bảo họ vào trong phòng rồi nói.

“Thủy Nhi, hai người các người trở lại Tịch Linh Các thông tri mọi chuyện cho Cẩm Nguyệt, sau đó nhờ nàng dịch dung tìm cách trà trộn vào hoàng cung thăm dò. Hiện giờ ở đây ta nghĩ cũng không có gì cần lưu ý, hơn nữa cũng đã có tên này ở lại.” Vừa nói mắt vừa liếc Đông Thiên Phong.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Còn nữa, nói Cẩm Tú, Thanh Nhã Các vẫn tiếp tục hoạt động. Đóng cửa thời gian dài khó tránh khỏi bị hoài nghi.”

“Đã rõ.”

Nhìn hai người rời đi, lúc này Dạ Linh Uyển mới cảm thấy có một đạo ánh mắt ai oán đang nhìn mình.

“Người...làm sao vậy?” Nàng còn chưa có khi dễ hẳn kia mà.

“Người coi ta là thuộc hạ, ta đường đường cung chủ...”

“Rồi, được rồi.” Biết được trọng tâm liền không đợi hẳn nói hết câu đã cản lại.

“Ta đương nhiên biết người thân phận khác thường, ta nào dám coi người là thuộc hạ. Ta đây là đang coi trong người đấy chứ, người lợi hại như vậy, có người ở không phải mọi chuyện đều ổn sao?”

Nghe ra nàng là đang tán dương mình, Đông Thiên Phong liền đắc ý không thôi.

“Đương nhiên, cũng không nghĩ đến ta thế nào tiêu sái, tuần mỹ vô trù, khinh công lại trác tuyệt, khí thế cũng là tuyệt hảo...”

Dạ Linh Uyển nhàm chán vừa tháo sa mạn vừa nghe Đông Thiên Phong tự ca ngợi mình, một câu nói ra khiến Đông Thiên Phong cứng đờ người.

“Thế lúc người bị Nam Thiên Hạo áp sao không thấy người thể hiện.”

Lời vừa nói ra, nàng thấy sắc mặt hẳn một hồi xanh, một hồi trắng, rồi chuyển từ đỏ sang tím, quả thật là kỳ diệu.

“Ta...người...Ta...Ta không để ý đến người.” Đông Thiên Phong quần bách gào lên rồi lao ra khỏi khiến Dạ Linh Uyển đắc ý cười to.

“Cao hứng?” Thần Thiên Quân Hoa vừa trở về không nghĩ lại thấy nàng cười rộ lên như thế, quả thật khiến hẳn tâm động.

“Chàng trở lại rồi, mọi chuyện thế nào?” Dạ Linh Uyển thấy hẳn một thân mệt mỏi liền xoay người lấy khăn để hẳn lau mặt.

“Ân, mọi chuyện đều ổn. Bất quá không có nàng, ta ngủ không ngon.”

“Kia...cũng chỉ mới mấy ngày, sao đã hình thành thói quen.” Dạ Linh Uyển dở khóc dở cười, người này nói chuyện cũng quá trực tiếp đi.

19. Chương 19: Ngoài Ý Muốn Tương Ngộ

“Uyển Nhi...” Thần Thiên Quân Hoa ôm lấy nàng, vùi mặt vào mái tóc hít lấy hương thơm thảo nhiên trên người nàng, rất dễ chịu.

“Ân...” Dạ Linh Uyển nhẹ nhàng trả lời, lòng của nàng có lẽ đã nhận hẳn rồi, nếu không đã không cho hẳn thân thiết như thế.

Dạ Linh Uyển mấy ngày đi đường cũng thấy mệt, được Thần Thiên Quân Hoa ôm vào lòng liền ngủ cùng hẳn hết một ngày, đến khi vì đói quá mà tỉnh lại.

“Tỉnh? Đói không, muốn xuống dưới hay ăn trên này.” Thần Thiên Quân Hoa sủng nịnh nhìn nàng, một tay chống đầu, một tay ôm eo nàng. Xem ra hẳn đã tỉnh được một lúc, sau đó ngấm nàng ngủ.

Dạ Linh Uyển ho nhẹ che đi bối rối trong lòng, nhưng gương mặt đỏ ửng thì không thể che dấu. Dù sao thì nàng vẫn là lần đầu yêu đương, không khỏi không được tự nhiên, bất quá trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Xuống dưới đi, ta muốn ra ngoài thư giãn một chút.”

Hai người đang ngọt ngào mật mật thì có người tiến đến.

“Hai vị, có thể cho tại hạ cùng sư muội ngồi cùng không?”

Thần Thiên Quân Hoa bỏ thêm một khối ‘Quế hoa cao’ cho Dạ Linh Uyển rồi mới hờ hững quét mắt lên. Trong khách điểm quả thật chỉ còn bàn của họ còn trống, cũng không phải không có người nghĩ muốn lại gần nhưng đều bị hẳn trừng đuổi đi. Nam tử trước mặt tuy là người trong giang hồ nhưng cũng là một dạng nho nhã, chính nhân quân tử, hẳn cũng có chút thương thức. Nhưng hẳn lại thấy phiền chán với ánh mắt ái mộ của nữ tử phía sau hẳn.

“Tự nhiên.” Không cam lòng phun ra một câu mới tiếp tục bởi người trong lòng tiếp tục ăn, nàng vậy mà lại rất thích ăn điểm tâm ngọt.

Dạ Linh Uyển có chút bất ngờ khi gặp lại Đường Duẫn Chi và Hoa Tiểu Lệ trong tình huống thế này, bất quá nàng cũng không để ý. Dạ Linh Uyển không để ý đương nhiên Thần Thiên Quân Hoa lại càng không, với những người không quen biết, hẳn ngay cả liếc mắt một cái cũng thấy lười.

Đường Duẫn Chi không thể không cảm thán trước nam nhân trước mặt, mày mắt như họa, đôi mắt hoa đào lúc nào cũng như đang cười, nhưng khí chất yêu nghiệt khiến vẻ đẹp ấy không có chút nào là ảo là như nữ tử hơn nữa lại thêm một chút lạnh nhạt thảo nhiên. Dù vậy, vẫn là khiến những nữ tử phải thấy ghen tỵ, nhưng điều khiến hẳn chú ý hơn vẫn là nữ tử bên cạnh nam nhân này. Nàng có vẻ đoan trang yếu điệu, lại có chút phóng khoáng thảo nhiên, nhìn giống như một tiểu thư khuê các hơn là một nữ tử giang hồ. Có điều, nếu là một vị tiểu thư, như thế nào lại xuất đầu lộ diện thế này đây.

“Vị công tử này, ta là Hoa Tiểu Lệ, cảm ơn công tử hảo ý, không biết công tử xưng hô thế nào?” Hoa Tiểu Lệ vừa nhìn thấy Thần Thiên Quân Hoa đã quyết định, chính là hẳn, chỉ có người như hẳn mới có đủ phong phạm và khí độ để làm phu quân của nàng.

“Chỉ là bèo nước gặp nhau, cô nương hà tất để ý.” Cự tuyệt rõ ràng, nếu Hoa Tiểu Lệ còn không hiểu thì nàng thật ngu ngốc. Bất quá, nữ tử đang yêu thật đúng là không thể đánh giá quá cao.

“Công tử quá lời, gặp nhau cũng coi như có duyên, lẽ nào chỉ một cái danh xưng công tử cũng làm khó?”

Thần Thiên Quân Hoa khó chịu, Dạ Linh Uyển cũng khó chịu, có ý đồ rõ ràng thế này mà nàng còn không tỏ rõ thái độ thì không phải quá nín nhịn rồi sao.

“Cô nương xin thứ lỗi, vị hôn phu của ta không thích giao tiếp với người lạ.” Dạ Linh Uyển nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt còn không quên liếc người nào đó. Xem đi, là hoa đào của chàng đó.

Thần Thiên Quân Hoa chớp mắt, hẳn vô tội a.

“Vị hôn phu?” Hoa Tiểu Lệ rõ ràng thập phần không vừa ý, lúc này mới nhìn đến Dạ Linh Uyển, vừa nhìn đến nàng ta liền có cảm giác ghen tỵ khó nói nên lời. Dạ Linh Uyển không những đẹp hơn ả, hơn nữa khí chất cũng cuốn hút người.

Chỉ một câu nói của Dạ Linh Uyển khiến ba người tâm trạng khác nhau. Thần Thiên Quân Hoa tâm cũng nở rộ, phá lệ khoe môi cong lên. Đường Duẫn Chi nháy mắt âm thầm, vừa mới rồi hẳn đã có một chút tự huyễn hoặc mình nàng chỉ là muội muội của vị công tử này thôi, thật là đã chậm một bước tương ngộ.

“Còn có việc, hai vị cứ từ từ dùng, đi trước.” Thần Thiên Quân Hoa không thích tiếp tục làm đối tượng đánh giá của người khác, nhanh chóng cùng Dạ Linh Uyển trở lại phòng.

Sau đó hai người nhìn nhau, thập phần ăn ý mang theo một chút đồ vật cần thiết rồi lên đường trở về kinh thành. Thế nhưng, không phải duyên thì có lẽ là nợ, nhìn bóng người đứng phía trước Thần Thiên Quân Hoa có cảm giác muốn đánh người.

“A, không ngờ lại gặp lại, công tử, chúng ta đúng là rất có duyên.” Hoa Tiểu Lệ vui sướng, nàng ta còn đang buồn bực vì người trong lòng không để lại dấu vết gì mà biết mất, nào ngờ đâu lúc này lại gặp lại. Lần này nàng ta nhất định không để hắn chạy mất.

Thần Thiên Quân Hoa chán ghét nhìn nữ tử trước mặt, câu trả lời của hắn là...trực tiếp đi lướt qua nàng.

“A...” Hoa Tiểu Lệ sững sờ, còn tưởng hắn đã quên mình, liền chạy theo hắn nói lại tình cảnh hạnh ngộ ngày đó.

Đường Duẫn Chi thanh thản đi dạo trong hậu viện, mấy ngày nay tâm trạng hắn bất ổn. Hắn suy nghĩ mãi cuối cùng không khỏi tự cười mình, hắn không yên không phải bởi vì cái liếc mắt của nàng ngày ấy hay sao? Nàng là ai, hắn...còn có cơ hội hay không?

Dạ Linh Uyển lúc này mới có thời gian lấy ra cổ cầm ngày đó Mạc Lãnh Thiên tặng, là Tử Ngọc Cầm, quả là bảo vật. Những ngón tay lướt nhẹ, miệng cũng nhẹ ngâm một khúc giai điệu “Hồi mộng du tiên”. Đường Duẫn Chi nhìn một màn này, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó không khỏi vỗ tay cảm khái.

“Hay cho câu ‘Tình nan khước tình tương khiên, chỉ tiện duyên ương bất tiện tiên’ “ Chỉ là hắn tự hỏi, mình có cơ hội cùng nàng như vậy không, hay chỉ sợ là một đoàn tàn duyên chưa kịp lóe.

“A, là ngươi?” Dạ Linh Uyển không khỏi bất ngờ, nguyên nhân khiến nàng và Thần Thiên Quân Hoa phiền muộn bỏ đi ngày đó bây giờ ở đây, này. Nàng có cảm giác thái dương ầm ầm đau.

“Cô nương, thật trùng hợp.” Đường Duẫn Chi vẫn giữ lễ độ, hắn không muốn nàng nghĩ hắn là một kẻ đáng ghét lỗ mãng.

“Cô nương có nhã hứng cùng tại hạ thưởng trà đối thơ chăng?”

Dạ Linh Uyển cười khỏ, nàng mới không có nhã hứng thanh tao như thế.

“Đa tạ hảo ý của công tử, chỉ là thưởng trà thì tốt, còn việc khác thì không cần thiết.”

Dạ Linh Uyển quả thật có chút yêu thích người này, hắn phong phạm nhưng không làm người đối diện cảm thấy quá giữ lễ, lại có chút hài hước, nếu là bằng hữu sẽ là người bằng hữu tốt.

“Công tử, huynh đi chậm một chút, ta nói này giờ huynh có nhớ ra chưa?” Hoa Tiểu Lệ không cam lòng cần đi theo Thần Thiên Quân Hoa, nhìn hắn mua điểm tâm này đó, sẽ không là cho nữ tử kia đi.

Thần Thiên Quân Hoa tâm cũng phiền, trực tiếp quay đầu lại.

“Vì là ngươi nên ta mới phải tránh.” Đây đủ rõ ràng đi, hắn cũng không muốn để lộ thân phận vào lúc này.

Tâm phiền ý loạn trở lại tìm bảo bối của hắn, lại thấy cái tên sư huynh của nữ tử phiền toái phía sau đang cùng nàng nói chuyện. Thần Thiên Quân Hoa chỉ cảm thấy trong lòng có một tư vị gì đó thật không thoải mái.

“Uyển nhi.”

“Chàng về rồi.” Dạ Linh Uyển vừa thấy hấn trở lại liền tự nhiên đến tại bên người hấn, nắm tay hấn. Nàng hiểu hấn đang nghĩ gì, nàng phải trấn an hấn.

“Chúng ta vừa rồi chỉ là tán gẫu.”

“Ừ.” Thần Thiên Quân Hoa thuận thế nắm chặt tay nàng.

“Ta mang điểm tâm về cho nàng.”

Đường Duẩn Chi âm thầm cười, khi này hấn cũng nhiều lần tỏ ý trong lời nói, nhưng lòng nàng vẫn chỉ hướng về nam nhân này. Không cho hấn dù chỉ một tia hy vọng, hấn biết nàng không muốn hấn ảo tưởng mà đau khổ.

“Tại hạ Đường Duẩn Chi, không ngờ lại gặp lại hai người, lúc này chỉ là tán gẫu một chút với Dạ cô nương.”

“Quân Hoa” Thần Thiên Quân Hoa lạnh nhạt trả lời, hấn chẳng mấy hứng thú với người có ý cùng nữ nhân của hấn.

“Quân công tử, có thể hay không cho ta cùng Dạ cô nương tán gẫu một chút.”

Hoa Tiểu Lệ từ phía sau đột nhiên chạy lên nắm tay Dạ Linh Uyển.

“Ta có một chút chuyện của nữ nhân muốn hỏi nàng ấy.”

Đường Duẩn Chi không hiểu sự muội của hấn có ý gì, Thần Thiên Quân Hoa thì nhú mi, hấn không tin nữ tử này.

Dạ Linh Uyển khinh mi liếc nhìn, ha, nàng cũng muốn xem lần này là chuyện gì đây. Cũng đúng lúc nàng tò mò, không biết nàng ta đã giải được ‘Thất vị tán’ hay chưa.

“Quân Hoa, chàng cùng Đường công tử rồi đi trước, chuyện nữ tử hai người nghe quả thật cũng không hay.”

Thần Thiên Quân Hoa hiểu ý rồi đi, hấn tin nàng có thể xử lý được.

“Dạ cô nương, ta hy vọng người rời xa Quân công tử.” Hỏa Tiểu Lệ nét mặt cay độc nói ra. Nàng ta nói thẳng như vậy, tốt nhất vị tiểu cô nương này biết điều một chút, nếu không đừng trách nàng ta ngoan độc.

A, Dạ Linh Uyển không ngờ nàng ta lại đi thẳng vào vấn đề như thế, thật trực tiếp, mở miệng đã nói rõ mục đích.

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào người không xứng.”

Dạ Linh Uyển dở khóc dở cười, nàng không xứng không lẽ nàng ta xứng? Hơn nữa, trong tình cảm, một chữ ‘xứng đôi’ có thể giải quyết hết thấy hay sao?

“Ồ, ta lại rất có hứng thú nghe người nói tiếp về vấn đề này.” Dạ Linh Uyển mỉm cười, nhưng giọng nói lạnh đi mấy phần khiến Hoa Tiểu Lệ bất chợt sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Ta nói người không xứng chính là không xứng, chỉ biết đứng cạnh để huynh ấy bảo hộ. Người sẽ chỉ là gánh nặng cho huynh ấy thôi.”

Dạ Linh Uyển lạnh lùng nhìn lên, nàng không nói không có nghĩa nàng yếu đuối.

“Hoa Tiểu Lệ, người nghe cho kỹ. Ta mặc kệ ý nghĩ mơ tưởng hoang đường gì trong đầu người, nhưng chuyện của ta cùng vị hôn phu của ta không đến phiên một người ngoài như người xen vào.” Nói xong cũng không quản nàng ta nghĩ thế nào, Dạ Linh Uyển liền rời đi.

“Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào, vậy đừng trách ta độc ác.”

Ngày hôm sau, vì Thần Thiên Quân Hoa có chuyện phải ra ngoài, Dạ Linh Uyển nhàm chán dạo chơi xung quanh, không ngờ tiểu nhị của khách điểm lại tiến đến tìm nàng.

“Cô nương, vị công tử đi cùng cô nương hẹn gặp người ở phía sau núi.”

“A, vậy sao? Ta biết rồi.” Dạ Linh Uyển có chút suy tư, sao tự nhiên Thần Thiên Quân Hoa lại hẹn gặp nàng ở đó, chẳng lẽ hẳn gặp chuyện rồi. Vừa nghĩ đến tình huống này nàng liền nhanh chóng chạy đi, nào ngờ lại gặp Đường Duẫn Chi ngoài cửa.

“Dạ cô nương có chuyện gì mà vội vã như vậy?”

“Là Quân Hoa hẹn ta, không tiện nói nhiều, công tử thứ lỗi.” Nói rồi chân cũng không ngừng chạy đi thuê một chiếc xe ngựa, nàng không muốn giữa thành lại để lộ thân thủ.

“Quân Hoa, chàng ở đây sao?” Dạ Linh Uyển càng đi sâu vào núi càng có cảm giác không đúng liền dứt khoát xoay người đi về.

“Muộn rồi, hôm nay ta cho người có mạng đến mà không có mạng về.” Hoa Tiểu Lệ không biết từ khi nào thì đã xuất hiện ở phía sau.

“Hừ, quả nhiên là người.” Dạ Linh Uyển hừ lạnh, nàng cũng sớm đoán Hoa Tiểu Lệ này sẽ không bỏ cuộc, nhưng không ngờ nàng ta lại làm ra việc ngu xuẩn này.

“Là ta, ít nhất người cũng có thể chết nhắm mắt rồi, chịu chết đi.”

Hoa Tiểu Lệ chia kiếm lao thẳng về phía trước, nàng ta nghĩ Dạ Linh Uyển chỉ là một tiểu thư khuê các, tay trái gà không chặt, hẳn là chỉ biết bỏ chạy hoặc cầu xin tha thứ. Dạ Linh Uyển cười lạnh, xem ra lần trước nàng nhẹ tay quá rồi, nghĩ thoáng qua liền không chút lưu tình rút ‘Tử Vi nhuyễn kiếm’ ở thắt lưng ra nghênh chiến khiến Hoa Tiểu Lệ có chút sững sờ.

Thần Thiên Quân Hoa trở lại không tìm thấy Dạ Linh Uyển, không biết nàng đi đâu khiến hắn có chút hốt hoảng.

“A, Quân công tử, người cùng Dạ cô nương trở về rồi sao?” Đường Duẫn Chi nhìn thấy Thần Thiên Quân Hoa cũng vội vã, không hiểu hôm nay hai người họ có chuyện gì.

“Trở lại? Người nói nàng ra ngoài?” Thần Thiên Quân Hoa nắm được trọng điểm liền chạy đến hỏi.

“Là lúc sáng nàng nói công tử hẹn nàng, ta hỏi qua tiểu nhị, có lẽ ở phía sau núi.”

“Đáng chết.” Thần Thiên Quân Hoa biết chuyện không tốt liền phi nhanh ra cửa, Đường Duẫn Chi cũng thấy có điều không ổn cũng liền đi theo.

“Bây giờ người nói, ta xứng hay không xứng với chàng?” Dạ Linh Uyển vẻ mặt tà mị nhìn Hoa Tiểu Lệ té ngã trên đất, nhìn nàng ta run rẩy thật đáng thương.

Hoa Tiểu Lệ chật vật phun ra một ngụm máu, ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ Dạ Linh Uyển võ công lại cao như vậy.

“Này, Uyển Uyển, người ở đây làm gì vậy?”

Dạ Linh Uyển giật mình quay đầu lại thì thấy Đông Thiên Phong vẻ mặt kì dị từ phía sau đi tới.

“Ta phải hỏi người mới đúng, mấy ngày nay người đi đâu?”

“Ta a, cũng không phải tại người, toàn nói những chuyện đáng ghét.” Đông Thiên Phong phần uất, chỉ tại hắn hay bị nàng đem ra làm trò đùa nên mới phải tách ra đi riêng thế này.

“Ừa, nàng ta thế nào lại ở đây?”

Hoa Tiểu Lệ từ lúc nhìn thấy Đông Thiên Phong đã có chút kinh sợ, đều nói hắn và Độc y nương tử Dạ Ảnh như hình với bóng, có lẽ nào... Suy nghĩ này khiến nàng ta nhớ lại lúc bị trúng ‘Thất vị tán’ của nàng, quá trình được phụ thân ả giải độc, phải nói là thống khổ tột cùng, sống không bằng chết, nàng ta đời này tuyệt không muốn nhớ lại. Thế nhưng, lúc này đây, nàng ta lại một lần nữa chọc đến Dạ Linh Uyển.

“Xem ra người đã đoán được phần nào rồi?” Dạ Linh Uyển cười duyên dáng, nhìn vẻ biến hóa trên mặt Hoa Tiểu Lệ, xem ra là đã biết, nàng kì thật cũng không ngại.

“Ta...người...người là...”

“Xem ra ‘Thất vị tán’ còn chưa khiến cho người nhớ kĩ?” Dạ Linh Uyển từ từ ép đến, khiến Hoa Tiểu Lệ nuốt vào một viên được.

“Lần này, người muốn...muốn làm gì...” Hoa Tiểu Lệ ho khan không ngừng, nàng ta muốn nôn cái thứ mà Dạ Linh Uyển vừa ép buộc mình nuốt vào.

“Vô ích, loại được đó gặp nước liền tan.” Dạ Linh Uyển u lãnh nâng khuôn mặt nàng ta lên.” Ta muốn người lần này tuyệt đối nhớ kĩ.”

“Uyển nhi.”

“Sư muội.”

Thần Thiên Quân Hoa cùng Đường Duẫn Chi khi đuổi tới thì bị tình cảnh trước mắt làm kinh ngạc.

“Uyển nhi, nàng không sao chứ?” Thần Thiên Quân Hoa không ngừng kiểm tra Dạ Linh Uyển, xác định nàng không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sư muội, Dạ cô nương, chuyện này là?” Đường Duẫn Chi vẻ mặt phức tạp, hẳn phần nào đã đoán ra được, cá tính tiểu sư muội sao hẳn lại không biết chứ.

“Đường công tử có thể hỏi nàng.”

“Sư huynh, bảo nàng cho ta thuốc giải, ta không muốn chịu đau đớn nữa, ta không muốn...” Hoa Tiểu Lệ kêu gào không ngừng.

“Dạ cô nương, ta...” Đường Duẫn Chi khó xử, này bảo hẳn thế nào cầu người, bất quá độc trên người sư muội hẳn không cách nào giải. Thật không ngờ, nàng lại là người ấy- ‘Độc y nương tử’.

“Mạng của nàng vốn là của ta, lúc trước là nể mặt công tử. Lần này, nàng thế nhưng còn muốn lấy mạng ta, nếu là một cô nương khác, không phải đã chết dưới tay nàng rồi sao?” Dạ Linh Uyển thở dài, nàng đúng là không thể tuyệt tình.

“Cho nàng uống thứ này, đây không phải giải được, chỉ áp chế độc tính. Huynh mang nàng đi tìm phụ thân của nàng đi, trong vòng hai mươi ngày, còn không thì là do số mạng của nàng.”

“Đa tạ các chủ.” Đường Duẫn Chi cười khổ ôm lấy Hoa Tiểu Lệ rời đi.

“Đông Thiên Phong, ta phát hiện ra mang người theo là sai lầm, người khiến ta bại lộ thân phận.” Dạ Linh Uyển lắc đầu nhìn cái người trước mắt, trong võ lâm người từng thấy mặt hẳn không ít đâu.

“Hả, có sao?” Đông Thiên Phong vẫn một bộ mờ mịt. Sao cứ thấy hẳn thì người kia nhất định là ‘Độc y nương tử’ chứ.

20. Chương 20: Vương Phi Lần Đầu Lộ Diện

Trải qua những chuyện không hay ho nhiều như thế, Dạ Linh Uyển cũng chẳng còn tâm tư đâu vừa đi vừa thưởng ngoạn phong cảnh nữa.

“Quân Hoa, chúng ta nhanh một chút trở lại kinh thành đi.”

“Được.”

Khi hai người trở lại kinh thành thì bị không khí nhộn nhịp nơi đây làm cho ngạc nhiên.

“Quân Hoa, lễ năm mới còn chưa tới mà, sao mọi người lại vui vẻ như vậy?” Dạ Linh Uyển khó hiểu, nàng còn thấy có nhiều nhà kết hoa nữa.

Thần Thiên Quân Hoa trầm mặc không nói, chỉ là trong lòng hẳn sớm đã có dự đoán của mình.

“Uyển nhi, ta với nàng vào cung trước rồi trở lại phủ.”

“A, được.”

Khi hai người tiến cung cũng đã muộn, Dạ Linh Uyển muốn nói sáng mai hãy quay lại, nàng cũng không muốn chọc giận hoàng đế đâu. Thế nhưng Thần Thiên Quân Hoa bất chấp, hắn mới là người phải nổi giận kia.

“Hoàng đế, quấy rầy người khác là không tốt đâu.” Đúng như dự đoán, Thần Thiên Thế Hoa đang ôm ái phi của hắn lại nhận được tin hoàng đế của mình tiến cung khiến hắn bất mãn phải rời tẩm cung mà đến tiếp đón.

“Hoàng huynh, câu này không phải nên là đệ nói sao?” Thần Thiên Quân Hoa cười lạnh.

“Chuyện gì?” Thần Thiên Thế Hoa có chút chột dạ, hắn chút nữa đã quên những việc mình đã đụng tay đụng chân.

“Huynh thật không biết?” Ánh mắt mỉa mai liếc nhìn người nào đó đang không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Được rồi, được rồi, trầm nói, này không phải lỗi của đệ sao?”

“Nói rõ ràng.” Thần Thiên Quân Hoa nhàu mày, Dạ Linh Uyển nghi hoặc. Nàng nghĩ, chuyện hoàng đế sắp nói tuyệt đối là có liên quan đến nàng, quả nhiên...

“Là chuyện ta tuyên chiếu thiên hạ chuyện nhận nghĩa muội là Dạ Uyển công chúa, sau đó tứ hôn cho Thiên Quân vương gia theo ý đệ.”

“Chuyện đó thì có gì?”

“Đệ thật sự không biết? Hừ, cũng không nghĩ ai luôn từ chối lời cầu thân của các vị đại thần, để các danh môn khuê tú trong khuê phòng thăm trách, lại không dám đến trước mặt đệ. Chuyện lần này không phải là cơ hội tốt sao, vị trí vương phi tuy đệ muội đã ngồi, nhưng còn vị trí trắc phi và sủng phi vẫn để không. Sắp tới lại là ngày sinh thần của đệ, các vị đại thần có nữ nhi đến tuổi cập kê đều đến trước mặt ta nói bóng gió.”

“Sau đó?” Thần Thiên Quân Hoa nheo mắt, hắn ngửi thấy mùi nguy hiểm.

“Hắc hắc, ta bận chuyện quốc sự, cũng không thể lúc nào cũng nghe bên tai chuyện chung thân đại sự của đệ được, nên...ta quyết định tổ chức sinh thần cho đệ, để mấy nữ nhi kia đến dự cho đệ tuyển chọn, nhân đó cũng cho đại xá thiên hạ. Ta như vậy vừa là mừng có nghĩa muội, vừa là mừng đệ sinh thần.” Thần Thiên Thế Hoa cười gượng, hắn biết việc mình vì ích lợi riêng mà đẩy hoàng đế vào hố lửa như thế có chút ác. Thế nhưng hắn cũng không muốn mỗi ngày đang nghỉ ngơi lại bị niệm bên tai mãi một vấn đề không phải của hắn a.

“Huynh vừa nói gì?” Thần Thiên Quân Hoa cơ hồ nửa cười nửa không hỏi lại.

Nhìn vẻ mặt hắn Thần Thiên Thế Hoa chỉ muốn ngay lập tức bỏ chạy lấy người, làm sao có can đảm nhắc lại lần thứ hai, hoàng đế của hắn thật đáng sợ a. Hắn thân là vua một nước, có sự việc lớn nhỏ, sóng to gió lớn nào chưa trải qua, thế nhưng đối mặt với đệ đệ này, hắn vẫn là bất đắc dĩ. Một phần là vì hai người là huynh đệ, một phần khác là vì hắn thật sự...có chút sợ hoàng đế của mình, nghĩ lại hắn thật muốn khóc, ai...

“Đệ muội, muội xem, bây giờ cũng trễ rồi...” Thần Thiên Thế Hoa mắt lóe sáng, quay sang cầu cứu cái người vẫn im lặng này giờ. Nghĩa muội thân yêu, mau mau đem phu quân đáng sợ của muội về đi, trầm còn muốn ngủ a.

“Quân Hoa, bây giờ cũng không còn sớm, mọi chuyện vẫn để ngày mai rồi nói sau. Dù sao thiên hạ đều đã biết, bây giờ cũng không còn cách nào khác.” Nhận được tín hiệu cầu cứu, Dạ Linh Uyển thở dài, nàng cũng nhúc nhích với chuyện này rồi. Thấy hắn vẫn nhàu mày, Dạ Linh Uyển không còn cách nào khác.

“Quân Hoa, ta mệt mỏi, chàng đưa ta về phủ nghỉ trước được không?”

Thần Thiên Quân Hoa vừa nghe, quả nhiên có chút đau lòng ôm lấy nàng.

“Mệt mỗi sao? Cũng đã đi mấy ngày đường, vậy ta đưa nàng về.” Nói xong cũng không quay sang nhìn Thần Thiên Thế Hoa, trực tiếp ôm lấy bảo bối của hắn đi trước. Người nào đó thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng liền thở phào nhẹ nhõm, tức khắc quay sang căn dặn thái giám thân cận.

“Ngày mai nếu hoàng đệ của trẫm có tiến cung thì nói trẫm đã vi phục xuất tuần có biết chưa?”

“Hoàng thượng...” tiểu thái giám đau khổ nhìn lại chủ tử, hoàng thượng nở đầy hân vào chỗ chết.

“Nếu người dám nói lộ ra trẫm sẽ chém đầu người, hừ.” Sau khi giận cá chém thớt, Thần Thiên Quân Hoa phiêu bay về tẩm cung của hắn, ái phi của hắn còn đang chờ đó.

Thần Thiên Quân Hoa cùng Dạ Linh Uyển trở lại vương phủ, hắn chán ghét nhìn đèn hoa khắp nơi, trực tiếp sai người nấu nước ấm cùng chút điểm tâm mang đến.

“Nàng tắm rửa trước rồi dùng chút đồ, cả ngày nàng ăn cũng không nhiều lắm.”

“Ân.” Dạ Linh Uyển than nhẹ một tiếng, từ lúc ở hoàng cung trở về, lòng nàng vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.

Thần Thiên Quân Hoa sắp xếp để nàng ở Đông viện cùng hắn, còn Tây viện là dành cho khách. Khi hắn cũng đã thay y phục trở lại thì thấy nàng trầm ngâm bên cửa sổ, nàng lúc này quá tĩnh lặng khiến hắn không nắm bắt được. Hắn nhẹ bước tiến lại gần rồi ôm nàng vào trong lòng, cảm đặt tại vai của nàng.

“Có chuyện gì mà suy nghĩ nhập thần đến vậy?”

“Quân Hoa, chàng...sẽ lập thiếp sao?” Dạ Linh Uyển có chút khó xử, nàng tuy chưa nghĩ đến việc gả cho hắn, nhưng trong tâm trí nàng đã nhận định hắn. Mà đối với một người hiện đại như nàng, việc nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là khó có thể chấp nhận. Chỉ cần nghĩ đến sẽ có một nữ tử nào đó cũng được hắn nâng niu che chở như đối với nàng, thì lòng của nàng liền nhói đau, nhưng nàng biết ở thời đại nam tôn nữ ti này, quan niệm của nàng có thể nói là kinh hãi thế tục.

“Việc này...”

Thấy hắn còn thật sự có vẻ khó xử suy nghĩ thì lòng Dạ Linh Uyển chùng xuống, hắn vẫn là không bỏ được quyền của nam nhân sao?

“Theo như ta biết, nam nhân từ xưa đến nay có năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình. Ta cũng không có ý kiến gì về chuyện đó, nhưng ta có một thói quen rất xấu, đó là với người ta yêu, ta sẽ đối xử thật tâm, toàn tâm toàn ý với nàng ấy. Như vậy nếu ta có thêm thiếp, nàng nói ta làm sao bây giờ, ta làm sao có nhiều tâm ý như thế để đặt vào người khác đây?” Thần Thiên Quân Hoa còn thật sự thở dài.

“Chàng...Vậy được, lời này là chàng nói đó, nếu sau này chàng dám có người khác, ta sẽ không để ý đến chàng nữa. Nói cho cùng, chàng chỉ được có một mình ta thôi.” Dạ Linh Uyển có chút cảm động nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bướng bỉnh, không muốn cho hắn biết lời của hắn có bao nhiêu thâm tình khiến nàng cao hứng.

“Uyển nhi, ngày mai e rằng nàng phải chịu khổ rồi.” Thần Thiên Quân Hoa bắt đầu dĩ, nàng quen sống trong giang hồ, hắn cũng không muốn lấy lễ giáo đến trói buộc nàng. Hắn tuy muốn mà hữu tâm vô lực, chỉ có thể ủy khuất nàng bây giờ.

“Không sao, chàng xem, giang hồ đầy chuyện thị phi ta còn không sợ, huống chi lại là mấy tiểu thư nơi khuê phòng. Chỉ là ta không thể hơi chút là hạ độc họ mà thôi.” Dạ Linh Uyển tỉnh nghịch nháy mắt, nàng cũng xem như đã sống hai kiếp ở hai thế giới, cũng sớm nhìn thấu lòng người âm lạnh.

Sáng sớm, Dạ Linh Uyển vì bị âm thanh huyền ảo phía ngoài mà tỉnh giấc, nàng vừa động muốn dậy Thần Thiên Quân Hoa đã tỉnh.

“Uyển nhi, ngủ với ta thêm một lát nữa.” Thần Thiên Quân Hoa mơ hồ nói rồi lại cọ cọ vào cổ nàng tiếp tục ngủ.

Dạ Linh Uyển thấy thức dậy cũng không có gì làm, lại thấy hắn có vẻ trẻ con đáng yêu liền cười rồi tựa vào lòng hắn ngủ thêm chút nữa. Khi nàng tỉnh dậy cũng đã muộn, sớm không thấy người bên cạnh đâu, rửa mặt một chút rồi quyết định ra ngoài tìm hắn.

Nhà hoàn trong phủ vốn được thông báo từ trước nên khi thấy Dạ Linh Uyển liền hành lễ. Tuy nàng chưa chính thức cử hành lễ thành thân với Thần Thiên Quân Hoa nhưng nói sao thì cũng là thân phận công chúa, vẫn là cao quý vô cùng. Dạ Linh Uyển một đường đi thẳng đến Nhã Trúc Cư, vì chuẩn bị cho tiệc buổi tối nên vương phủ khá huyền ảo, nàng muốn tìm một chỗ yên tĩnh một chút để ngắm cảnh.

Nàng thật ra rất thích chỗ này, thanh nhã, u tĩnh mà không có cảm giác lạnh lẽo, khiến nàng có cảm giác thư thái. Dạ Linh Uyển tựa ở nhụy tháp lấy ra thư tín Cẩm Tú đưa đến hôm qua, càng đọc càng nhu càng chặt. Nàng có chút mệt mỏi, không nghĩ tới có ngày phải suy nghĩ nhiều chuyện to lớn đến thế này, nhớ cuộc sống khi trước chính là vô ưu vô lo. Dạ Linh Uyển chưa bao giờ là người chủ quan, nàng sẽ không kiêu ngạo về khả năng của mình, nàng trân trọng mạng sống của mình, không muốn tự đặt mình hay những người quanh nàng vào vòng nguy hiểm. Thế nhưng, Dạ Linh Uyển thở dài, đối với những nữ tử có ý với Thần Thiên Quân Hoa nàng phải làm thế nào mới phải, cũng không thể cứ thế độc chết hết được.

Mãi đến giữa trưa cũng không thấy Thần Thiên Quân Hoa trở lại, Dạ Linh Uyển đoán hẳn có thể đã tiến cung, suy nghĩ một chút liền trở lại Thanh Nhã Các. Nơi này vào buổi trưa lại có vẻ an tĩnh lạ thường, Dạ Linh Uyển thuận thực từ cửa sau tiến vào.

“Chủ nhân.”

“Đứng lên đi, vào trong rồi nói.” Dạ Linh Uyển cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Cẩm Tú, tin tức truyền được đến cho nàng chứng tỏ Cẩm Tú đã biết nàng sẽ sớm trở lại.

Dạ Linh Uyển nghe thuật lại sự việc gần đây, vẻ mặt càng lúc càng khó coi, cuối cùng là phần nộ đứng lên.

“Chủ nhân...” Thanh âm của Cẩm Tú có chút kinh sợ, nàng rất ít khi thấy chủ nhân chân chính giận dữ.

“Việc này tự ta sẽ có cách.” Giọng Dạ Linh Uyển lạnh hơn mấy phần. “Chú ý tốt việc ở đây là được, có chuyện ta sẽ để Đông Thiên Phong đến hỗ trợ.” Nói xong dứt khoát bước đi.

Lúc Dạ Linh Uyển quay lại vương phủ đã thấy Thần Thiên Quân Hoa định ra ngoài.

“Chàng còn có việc sao?”

“Không có gì, nàng trở lại rồi, đã ăn gì chưa?” Thần Thiên Quân Hoa dịu dàng nắm tay nàng, không muốn để nàng biết hẳn vì lo lắng nên mới muốn đi tìm nàng. Lúc sáng hẳn tìm Thần Thiên Quân Hoa từ tầm cung cho tới Ngự thư phòng đều không thấy, tâm tình buồn bực không thôi. Thái giám trong cung còn nói hẳn cái gì mà vì phục xuất tuần, hừ, tốt nhất sự thật là như thế. Tâm trạng không tốt vốn dĩ muốn trở lại nhìn bảo bối của hẳn, thủ vệ lại nói nàng rời đi đã lâu khiến hẳn cả kinh muốn ngay lập tức đi tìm.

“Quân Hoa, tối nay sẽ có rất nhiều người sao?” Dạ Linh Uyển nuốt miếng bánh Thần Thiên Quân Hoa vừa đưa rồi hỏi. Nàng tuy mở Thanh Nhã Các với Tịch Linh Các nhưng vẫn không thích những chốn đông người, nhất là người lạ, tính cách của nàng thật sự rất mâu thuẫn. Hơn nữa ở ai nơi kia đều là tỷ muội bao nhiêu năm, dù nàng không biết họ nhưng tự trong tâm cũng có một cảm xúc thân quen.

“Ân, nếu không thích vậy nàng cứ nghỉ ngơi.” Thần Thiên Quân Hoa không để tâm nói. Dù sao nàng có xuất hiện hay không cũng không quan trọng, hẳn đối với nữ tử khác không có hứng thú. Hơn nữa, nhú mi nhìn lại nàng, hẳn cũng không muốn để vẻ đẹp của nàng cho người khác ngắm nhìn.

“Không được.” Dạ Linh Uyển không suy nghĩ liền trả lời ngay. Đùa gì chứ, hẳn tuần mỹ như vậy, lại là vương gia, là ứng cử viên sáng giá của bao nhiêu gia đình, nàng nếu không xuất hiện vậy làm sao ngăn cản hết đám oanh yến ở gần hẳn.

Thần Thiên Quân Hoa thấy nàng vội như thế thì cười khoái trá, hẳn chỉ thuận miệng nói thế, không ngờ gặp hên nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông của nàng. Nhìn mỹ nhân mày liễu thành một đoàn, cái miệng nhỏ xinh chu lên khiến tâm hẳn nhộn nhạo không thôi, mà hẳn, chưa bao giờ là người thích ngược đãi bản thân mình, nhếch miệng, cúi xuống hôn nàng.

“Chàng thật xấu, ta còn chưa ăn xong.” Dạ Linh Uyển bĩu môi kháng nghị, người này thật thích đánh lén nàng. Nhìn hẳn cười thỏa mãn hết như hồ ly trộm được mỹ vị, còn không quên cắn môi nàng một cái. Cười đến hocha thủy như thế, nam nhân này, thật đáng giận.

Dạ Linh Uyển quả nhiên đoán không sai, ngay khi mặt trời vừa khuất dạng đã có không biết bao nhiêu chiếc xe ngựa xa hoa tiến đến vương phủ. Nàng ngồi trên cây cổ thụ, khuất trong đám lá cây để không ai thấy, nhìn ra ngoài mà thở dài. Từng cỗ kiệu tiến đến, bước xuống đều là những vị tiểu thư băng thanh ngọc khiết, yếu điệu duyên dáng. Người nào cũng thể hiện rõ bốn chữ ‘liễu yếu đào tơ’, lại thêm ai cũng xinh đẹp ngồi ngồi khiến nàng càng thêm tức ngực khó chịu.

“Xem ra hần thật sự rất có giá.” Dạ Linh Uyển lắc đầu rồi nhảy xuống, trở lại phòng suy ngẫm xem mình nên làm thế nào mới tốt.

Thần Thiên Quân Hoa quả thật rất đáng giá để các danh môn khuê tú vì hần mà khiến mình trở nên xinh đẹp hơn, hi vọng có thể vừa ý hần. Các quan đại thần thông minh đều biết, Thần Thiên Quân Hoa không những là người hoàng thượng tin tưởng nhất, mà còn là người nắm binh quyền. Quyền lực lớn thế nào không cần phải bàn cãi, thế nhưng hần vẫn chưa có chính phi, nếu như nữ nhi của họ có thể tiến vào vương phủ, sau này họ còn sợ gì không thể thăng quan tiến chức. Sau đó, tuy rằng giữa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim – là Dạ Uyển công chúa không rõ lai lịch kia, được hoàng thượng tứ hôn, ngồi vào vị trí chính phi, nhưng vẫn còn sườn phi và trắc phi. Chỉ cần có thể đến bên người Thần Thiên Quân Hoa, một ngày nào đó có thể được sủng ái trở thành chính phi, còn nếu không được thì vị trí thiếp cũng đủ để họ hưởng vinh hoa phú quý rồi.

Ai cũng có suy nghĩ giống nhau, nên phạm vị quan nào trong kinh thành có nữ nhi đến tuổi cập kê đều mang tiến đến vương phủ. Bên ngoài là vì muốn mừng sinh thần, thực chất là hi vọng cơ hội này được ma tước biến phượng hoàng.

Thần Thiên Quân Hoa ngồi ghế chủ vị, phiến chán liếc nhìn những nữ nhân bên dưới, người nào cũng hướng hần phóng mị nhãn, nếu không phải Thần Thiên Thế Hoa đang ngồi cạnh, hần nhất định sẽ lật bàn đứng dậy.

“Vi phục về rồi sao?” Thần Thiên Quân Hoa nhếch miệng, cuối cùng cũng xuất hiện, tốt lắm.

“A...haha...đương nhiên, sinh thần hoàng đệ trầm dù bạn thế nào cũng không thể không đến tham dự.” Thần Thiên Thế Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng, nếu tối nay hần không đến chịu khổ cùng đệ đệ này, chỉ sợ hần hội trở mặt không giúp hần xử lý chính sự. Nếu thật đến lúc đó, hần e sẽ bị tấu chương đề chết, sẽ không còn sức ôm ái phi đâu.

“Hừ.”

“Hắc hắc, hoàng đệ, đệ muội đâu?” Thần Thiên Thế Hoa ngó quanh. Hần đối với vị nghĩa muội xinh đẹp khả ái, lại có khí chất thanh tao cũng là tương đối yêu thích. Người như vậy mới hợp với đệ đệ của hần a.

“Nàng nói một lát sẽ đến.”

“Hoàng thượng, vương gia, tiểu nữ của thần có chút yêu thích với nhảy múa, không biết có thể vì sinh thần vương gia mà hiến vũ chúc mừng.”

Thần Thiên Quân Hoa trực tiếp không nhìn đại thần kia, mặc cho hoàng huynh của hần xử lý, tâm trí hần lúc này còn đang bận nhớ tới một người khác kia.

“A, Đổ ái khanh thật có lòng, nếu ái nữ của khanh có lòng thì ta phê chuẩn.” Thần Thiên Thế Hoa tùy ý xử trí, dù sao hần cũng muốn có cái gì đó để giảm bớt không khí lạnh lẽo xung quanh hần đây.

Nữ tử trên đài cũng là một tiểu mỹ nhân ngọt ngào, nàng múa rất đẹp. Làn váy theo cử động mà nâng hạ nhẹ nhàng, nhìn qua tựa hoa bay trong gió, yếu ớt mà quyến rũ.(xin thứ lỗi cho ta bắt tải, chỉ miêu tả được bấy nhiêu T_T)

Thần Thiên Thế Hoa có chút thưởng thức, ngỡ rằng hoàng đệ cũng thế, ngờ đâu lúc quay sang lại thấy hần đang nhìn về một phía khác, ánh mắt nóng bỏng khiến hần tò mò nhìn theo, phút chốc liền hiểu rõ.

Dạ Linh Uyển suy tư trong phòng nửa ngày, cuối cùng quyết định đi ra, bình đến tương đỗ, nàng mới không sợ đám nữ tử đó. Nàng không mặc y phục công chúa mà trong cung đưa tới, quá cầu kỳ mà nặng nề, cũng không mặc y trang thường dùng cho vương phi, nàng chưa phải thê tử hần. Dạ Linh Uyển quyết định chọn

một bộ hoàng y vừa đơn giản lại trang nhã trong số trang phục mà Cẩm Nguyệt làm cho nàng. Khi nhìn đến ánh mắt nóng bỏng của Thần Thiên Quân Hoa, nàng biết mình đã chọn đúng y phục rồi.

Tất cả mọi người khi thấy hai vị uy quyền nhất đều trầm lặng nhìn về một phía thì cảm thấy kì lạ, liền đưa mắt nhìn theo, nháy mắt là cả một không gian tĩnh lặng. Nữ tử ấy như theo ánh trăng mà xuống, trang phục đơn giản nhưng không đơn điệu, lại thần nhiên tôn lên khí chất lạnh nhạt cao ngạo của nàng. Y phục hoàng y làm nổi bật nước da trắng ngần như ngọc, mái tóc đen xõa tung chỉ dùng một dải lụa cổ định một phần tung bay theo gió ôm lấy eo thon nhỏ nhắn như tạc. Trên làn váy và ống tay áo thêu những cánh hồ điệp, theo từng bước chân tiến đến của nàng khiến chúng như đang nhảy múa, càng khiến nàng trông như đang chơi đùa giữa chúng. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt ngắn lệ như câu hồn người, nhưng lại mang thêm một chút xa cách, hờ hững. Chỉ trong tích tắc, cơ hồ mọi người đều cảm thán, thật là một mỹ nhân.

“Nàng đến rồi.” Thần Thiên Quân Hoa ánh mắt hoa đào cong lên, cười mỉa hoặc khiến Dạ Linh Uyển có chút hoài nghi, khi này nàng chẳng lẽ nhìn nhầm hai đóa hỏa diễm trong mắt hắn.

“Nghĩa muội, mau ngồi đi, Quân Hoa vẫn chờ muội này giờ đây.” Thần Thiên Thế Hoa cười thoải mái, nghĩa muội của hắn xuất hiện thật khiến người khác kinh diễm.

Những người khác khi nghe Thần Thiên Thế Hoa nói ra mới bừng tỉnh, nguyên lai đây chính là Dạ Uyển công chúa, mỹ nhân như thế hẳn nào khiến Lãn vương si tình. Tuy kinh diễm nhưng đối với vị công chúa bí ẩn này không ai không có lòng nghi ngờ với thân thế của nàng.

“Vương gia, không biết vương gia đối với điệu vũ lúc này có ý tứ gì?” Thần Thiên Quân Hoa còn đang bận ngắm nhìn bảo bối của hắn thì một tiếng nói ngọt ngào nũng nịu vang lên.

“Ừ, cũng được.” Hắn cũng không quay lại mà trả lời cho qua.

Những thiên kim khác thấy Đỗ tiểu thư được vương gia khen, sợ nàng cướp mất cơ hội của mình liền không ngừng tranh nhau trổ tài. Người thì hát, người thì đàn, rồi lại múa...đủ các loại tài nghệ tinh hoa đều được thể hiện khiến Dạ Linh Uyển thán phục, đúng là giáo dục kiểu tài nữ mà. Còn đang mơ hồ vừa xem văn nghệ vừa hưởng thụ Thần Thiên Quân Hoa phục vụ thì bất chợt có người gọi nàng khiến nàng xém chút thì bị ghen quả nho trong miệng.

“Công chúa, nghe nói công chúa tri thư đạt lễ, tài nghệ hơn người, vừa lúc tiểu nữ cùng các tỷ muội đều đã khoe chút tài mọn, có thể hay không nhờ công chúa chỉ bảo thêm.”

“Đó là thiên kim của Định Bắc Hầu.” Thần Thiên Thế Hoa nhẹ nhàng quay sang nhắc nhở. Tại sao không phải đệ đệ hắn nói mà lại là hắn? Đơn giản hắn biết chắc đệ đệ của hắn không bao giờ để ý đến mấy chuyện này. Nếu đối phương tiến đến nói chuyện cùng hắn, chỉ sợ đệ đệ hắn sẽ phun ra một câu “Người là ai?” khiến người ta tức chết.

“Nga, tiểu thư muốn ta chỉ bảo thế nào?” Dạ Linh Uyển cười nhẹ nhàng, giọng nói còn thần nhiên như không, xem ra chuyện vui tối nay đã bắt đầu rồi.

“Công chúa có thể tấu một khúc nhạc được không, khúc nhạc khi này tiểu nữ đàn có chút chệch cười, chỉ là tài mọn.” Nữ tử nói rồi ra vẻ e thẹn, ngại ngùng. Dạ Linh Uyển xem trong mắt mà hờ hững, nếu tự nhận tài mọn có lý nào dám biểu diễn trước mặt hoàng thượng cùng Thần Thiên Quân Hoa.

“Tỷ tỷ thật là khiêm tốn, ai không biết tỷ là đệ nhất tài nữ kinh thành, còn ai đàn hay hơn tỷ nữa chứ.” Đỗ tiểu thư rất hợp thời phát biểu một câu, khuôn mặt còn mang vẻ vô tội.

“Nguyên lai là đệ nhất tài nữ, tiểu thư quả nhiên đa tài, vậy mà ta...nhìn không ra.” Dạ Linh Uyển kéo dài âm cuối, trong thần nhiên còn có chút trào phúng khiến khuôn mặt thiên kim của Hầu gia có chút vặn vẹo.

Dạ Linh Uyển rời khỏi chỗ ngồi bên cạnh Thần Thiên Quân Hoa, tiến đến nhận lấy Tử Phong Cẩm nha hoàn mang đến giúp nàng.

“Thế này đi, ta cũng không biết chỉ bảo tiểu thư thế nào, vậy ta đàn lại khúc đàn ngẫu hứng khi này của tiểu thư, để mọi người cùng tham dự chỉ bảo.” Dạ Linh Uyển ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn, âm thanh réo rất cuốn hút lòng người cứ thế từ bàn tay của nàng cất lên. Cùng một khúc nhạc lại tạo cảm giác khác nhau, một khúc là của nhân gian phàm tục, một khúc là giai điệu tựa tiên giới khiến mọi người kinh động.

“Hay, nghĩa muội quả nhiên tài hoa hơn người.” Thần Thiên Thế Hoa dẫn đầu vỗ tay tán thưởng, sau đó là một tràng nối tiếp nhau của những người có mặt.

Dạ Linh Uyển thần nhiên liếc nhìn vị tiểu thư kia về mặt âm hiểm lại nhẹ nhàng thêm vào một câu.

“Tiểu thư có lĩnh ngộ được gì không? Để chắc chắn là ta tận tâm, ta sẽ đàn một khúc ngẫu hứng của ta. Sau đó tiểu thư đàn lại, vậy được chứ?” Nói xong cũng không quan tâm nàng có đồng ý hay không, Dạ Linh Uyển lại tiếp một khúc nhạc thần thoại. Chuyện sau đó không cần nói tiếp, chưa nói đến thiên kim Hầu gia đàn không bằng Dạ Linh Uyển, mà việc nhớ lại khúc đàn của nàng cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi. Bữa tiệc này, Dạ Linh Uyển tuyên chiến thành công, Thần Thiên Quân Hoa vui mừng không dứt.

21. Chương 21: Hậu Cung Không Dễ Thăm Dò

Sau một màn khó xử của tiểu thư Hầu gia, Dạ Linh Uyển cùng Thần Thiên Quân Hoa vẫn là tình nùng mật ý, tán gẫu cùng nhau, không để ý tình cảnh hiện tại. Mà Thần Thiên Thế Hoa là một bộ hí hứng hưng phấn. Đệ muội của hắn thật lợi hại a, nghe nói đệ muội có một tổ chức gì đó lớn lắm. Sau này nếu hắn có việc gì nhất định sẽ đến nhờ đệ muội, dù sao nhờ nàng vẫn dễ hơn nhờ hoàng đệ hắn, haha.

“Huynh nằm mơ.” Thần Thiên Quân Hoa như nhìn thấu tâm hắn, không nhanh không chậm phun ra một câu.

“Ta lại cái gì cũng chưa nói.” Thần Thiên Thế Hoa có tật giật mình lập tức phản bác.

“Ta cái gì cũng không đồng ý.”

Tiếp đến bữa tiệc đối với ba người ở trên trôi qua hoàn toàn bình thường, nhưng với những nữ tử đến tham dự thì thật là, không biết mùi vị.

Lại thêm vài ngày ở trong vương phủ, Dạ Linh Uyển mặt mày nhú càng chặt, càng thêm phiền trong lòng. Nhìn về mặt ủ rũ của nàng Thần Thiên Quân Hoa có chút đau lòng.

“Nhảm chán?” Ôm nàng, có chút nhẹ, mấy ngày nay cũng không có ăn uống đầy đủ.

“Quân Hoa, chàng đưa ta vào cung được không?” Dạ Linh Uyển trầm tư.

“Muốn vào hoàng cung chơi sao?” Thần Thiên Quân Hoa tùy ý cầm lấy tóc của nàng nghịch một chút.

“Là Thủy Nhi cùng Cúc Nhi không có tin tức.”

“Là như thế nào? Hai nàng ấy vào cung thăm dò sao?” Thần Thiên Quân Hoa suy tư, nàng làm vậy cũng đúng như ý hắn. Thật ra hắn cũng có thể cho ám vệ đi thăm dò, nhưng dù sao cũng là hậu cung, là thế nhiếp của hoàng huynh hắn. Trước nay cũng chỉ miễn cưỡng tìm hiểu bên ngoài hậu cung, từ khi có Dạ Linh Uyển, nàng thay hắn giảm bớt không ít khó khăn.

“Phải, đã rời Xa thành trước chúng ta một ngày. Từ lúc hai nàng ấy vừa vào cung ta vẫn nhận được tin hồi báo, nhưng chỉ được ba ngày liền không thấy tin tức. Ta vẫn nghĩ hoàng cung canh phòng cẩn mật không thể truyền thư tín, nhưng hôm qua ta đã phát tín hiệu cho hai nàng, nhưng cũng không thấy có tín hiệu đáp trả. Quân Hoa, ta sợ hai nàng xảy ra chuyện.”

“Nàng đừng lo, lát nữa ta sẽ cùng nàng vào cung, nếu như không tìm được hai nàng ấy thì đêm nay chúng ta sẽ do thám, được không?”

Dạ Linh Uyển tuy nóng lòng nhưng nàng cũng biết không thể hành động thiếu suy nghĩ vào lúc này. Nàng có chút tự trách, là năng lực của Thủy Nhi cùng Cúc Nhi chưa đủ hay do nàng đánh giá quá thấp hoàng hậu, hoặc là, trong hoàng cung vẫn còn một thế lực khác mà nàng không biết.

Sau khi tiến cung gặp mặt hoàng thượng, Thần Thiên Quân Hoa tỏ ý có chuyện muốn nói. Thần Thiên Thế Hoa tuy có chút khó hiểu việc hai người đến gặp hắn lúc này nhưng cũng ân chuẩn để thái giám đưa Dạ

Linh Uyển đến ra mắt hoàng hậu cùng Ngọc phi, dù sao tính ra hai người đó cũng coi như tẩu tử của nàng đi. Dạ Linh Uyển có chút phân vân về việc ngày đó có xung đột với hoàng hậu, sợ rằng sẽ khó xử khi gặp mặt. Trái lại với suy nghĩ của Dạ Linh Uyển, khi nhìn thấy nàng Vương hoàng hậu nở nụ cười thiện tâm, sai nha hoàn mang điểm tâm cùng trà cống phẩm ra tiếp đón khiến Dạ Linh Uyển có chút thụ sủng nhược kinh.

“Muội muội, mau lại đây, cũng đã là người một nhà cả, không cần khách khí.” Vương hoàng hậu không màng đến vẻ mặt ngạc nhiên của Dạ Linh Uyển, thân thiết nắm tay nàng lại ngồi cạnh mình.

“Hoàng hậu hậu đãi như vậy Linh Uyển thật không dám nhận.”

“Gọi ta một tiếng tỷ tỷ là tốt rồi, muội đã là nghĩa muội của hoàng thượng. Không bao lâu muội cũng sẽ được gả cho Thiên Quân vương gia, đều là người một nhà, sao lại nói cái gì không dám nhận.”

Dạ Linh Uyển không cho là đúng nhưng cũng không nói gì, khéo léo ứng đối trò chuyện với hoàng hậu một lúc, rồi làm như vô tình nàng khẽ than một chút.

“Ai nha, chỗ này của tỷ tỷ nha hoàn thật biết hầu hạ, lại hiểu ý chủ tử, không như ở vương phủ.”

“Không lẽ vương phủ hầu hạ không được tốt?”

“Cũng không hẳn, chỉ là mỗi lần muội muốn cái gì đều phải nói thật lâu họ mới hiểu, không được nhanh nhẹn như ở đây.”

“Nếu thế để ta sai mấy người đến vương phủ hầu hạ muội.” Hoàng hậu không chút để ý đề nghị.

“A, sao thế được, để họ đến vương phủ rồi lấy ai hầu hạ tỷ. Muội nghe nói trong cung mỗi năm đều tuyển chọn cung nữ mới, chỉ bằng đến lúc đó muội sẽ đến chọn lựa.” Dạ Linh Uyển có chút tiếc nuối.

“Muội có điều không biết, tuyển chọn cung nữ năm nay đã hoàn thành từ mấy ngày trước. Có điều, bọn chúng quá khả nghi, lại không được việc nên bị ta phạt đến ngục thất hết rồi.”

“Vậy sao, vậy không còn cung nữ mới nào sao? Muội sợ cung nữ lâu năm thì hiểu ý chủ tử trong cung, theo muội sợ có chút không tốt.”

“Có một vài người được đưa cho các cung khác, ở chỗ tỷ cũng không cần thêm người mới làm gì.”

Lại trò chuyện thêm một lúc, Dạ Linh Uyển lấy cớ Thần Thiên Quân Hoa đang đợi liền rời đi. Sau đó nàng có qua chỗ Ngọc phi cùng các phi tần khác, nhưng thủy chung không phát hiện bóng dáng Thủy Nhi và Cúc Nhi. Tuy lo lắng nhưng Dạ Linh Uyển không còn cách nào khác phải trở lại vương phủ.

“Quân Hoa, ta không tìm thấy họ.”

Thần Thiên Quân Hoa cũng lâm vào trầm tư, theo hần, nếu không thể tìm thấy hai người ấy đồng nghĩa với việc thân phận của họ đã bị bại lộ. Hần không nghi ngờ năng lực của Tịch Linh Các, từng người ở đó có thể gần bằng với ám vệ hần đào tạo suốt mười năm.

“Đêm nay chúng ta sẽ đến ngục thất, chỉ khi tìm được hai nàng ấy mới biết được chuyện gì đã xảy ra.”

Đêm tối, hai người một trước một sau đột nhập vào hoàng cung, Thần Thiên Quân Hoa dẫn đường nhanh chóng tiến đến ngục thất. Nơi này không khí ẩm thấp, cũng không có chút ánh sáng nào của đóm lửa nào, hoàn toàn là một màu đen an tĩnh. Tuy có chút tối nhưng hai người vẫn nhanh chóng tiến vào bên trong, nhìn vào khung cảnh thê lương trước mắt Dạ Linh Uyển có chút kinh hoàng.

“Thật tàn nhẫn.” Nàng bật thốt lên.

Chỉ thấy bên trong có người thì nằm rạp dưới đất, người thì hai tay bị trói treo lơ lửng, chỉ có một điểm chung là các nàng ấy đều bị hành hạ bằng roi hay bị kẹp tay. Tình cảnh trước mắt là minh chứng để Dạ Linh Uyển hiểu được đại hình của hoàng cung có bao nhiêu tàn ác.

“Thủy Nhi, Cúc Nhi.” Dạ Linh Uyển nhanh mắt phát hiện có hai bóng người đang nằm trong góc, hai người tách biệt ra khỏi đám người kia nên nàng dễ dàng phát hiện. Nhìn hai người Dạ Linh Uyển chỉ có xúc động muốn đi giết hoàng hậu, hai nàng cả người đều là máu, không phân rõ đâu là người, đâu là y phục. Hai

người đều lộ ra khuôn mặt thật, nói vậy là đã bị lộ tẩy, có điều Dạ Linh Uyển không màng đến điều ấy, nàng chỉ muốn nhanh chóng cứu họ ra ngoài.

“Chủ nhân, mau...mau...” Thủy Nhi có chút không đủ sức, mấy ngày liền không được ăn uống khiến nàng không còn hơi để nói, ngay cả sức giữ vững thân thể cũng không có, đều phải dựa vào Cúc Nhi để ngồi dậy.

“Chủ nhân, đừng...lo lắng, ta và Thủy Nhi không sao, người....mau...mau rời đi, đây là cạm bẫy.” Cúc Nhi dồn hết sức lực nói xong thì cả bốn phía cũng bừng sáng, quân lính bốn phía, mà Dạ Linh Uyển nhìn rất rõ, phía sau đám quân lính có một bóng dáng lẩn trốn- chính là Vương hoàng hậu.

“Quân Hoa, ta muốn mang hai nàng đi ra, được chứ?”

Thần Thiên Quân Hoa nhìn nàng bình tĩnh lạ thường, nhưng hơn ai hết, hẳn biết nàng đang cực kì tức giận. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt, móng tay bấm vào chảy máu nàng cũng không để ý, chỉ là hấn đau lòng. Thở dài cầm tay nàng lau đi tơ máu mới nhẹ nhàng nói.

“Đều theo ý nàng, nhưng đừng làm mình bị thương nữa, ta sẽ không chịu nổi.” Hấn vốn không có gì phải sợ, nhưng nàng bây giờ là tâm của hấn, nàng đau, hấn cũng đau.

Thần Thiên Quân Hoa chắn phía trước ngăn cản quân lính, Dạ Linh Uyển phá cửa nhà giam dìu Thủy Nhi cùng Cúc Nhi ra ngoài.

“Chủ nhân, không...được...người...sẽ bị bắt mất...” Cúc Nhi lo lắng. Nếu Dạ Linh Uyển chỉ có một mình thì không ai cản được, nhưng mang theo nàng cùng Thủy Nhi đã hôn mê thì không thể nói trước được.

“Cúc Nhi, tin tưởng ta.” Dạ Linh Uyển ánh mắt kiên định. Nàng đã khiến họ rơi vào nguy hiểm, làm sao có thể tiếp tục nhìn họ chịu đựng hành hạ nữa.

Thần Thiên Quân Hoa vừa che chở cho ba người lại vừa phải ngăn cản hàng trăm mũi tên liên tục bay tới, có chút sợ ý khiến một mũi tên bay lướt qua tay hấn. Một màn này rơi vào mắt Dạ Linh Uyển càng làm nàng phần nộ.

“Thủy Nhi, Cúc Nhi, hai người chờ ta một chút, được không?” Nhẹ nhàng trấn an hai người, nàng mới tiến lên phía trước, rút ra Tử Vi nhuyễn kiếm vẫn tại thắt lưng.

‘Tử Vi nhuyễn kiếm’ toàn thân màu hồng, dưới ánh sáng của lửa càng tăng thêm vẻ yêu diễm, ma mị như khát máu. Dạ Linh Uyển thả người lên phía trước quét một đường kiếm đánh bay các mũi tên trở ngược lại.

“Quân Hoa, chuyện này chàng để cho ta là tốt rồi.”

Thần Thiên Quân Hoa hiểu ý nàng liền thu kiếm về. Chỉ thấy Dạ Linh Uyển đứng đó, toàn thân nàng tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, chỉ một lát toàn thân nàng được bao phủ bởi một làn khói màu tím nhạt. Thần Thiên Quân Hoa dùng kiếm khí khiến làn khói hướng về binh lính, tức thì người này nổi tiếp người kia đều nằm xuống. Dạ Linh Uyển không nhìn thấy hoàng hậu, đoán chừng có thể đã đi gọi viện binh liền nhanh chóng cùng Thần Thiên Quân Hoa đỡ lấy Thủy Nhi cùng Cúc Nhi chạy khỏi ngục thất.

“Cầm Nguyệt, thuốc đã làm xong chưa?” Dạ Linh Uyển lúc này mới thở nhẹ được, cũng may hai người họ không trúng độc, chỉ là bị thương ở bên ngoài.

“Chủ nhân, thuốc ở đây.”

Vì lo trở lại vương phủ sẽ dẫn đến chuyện không hay nên nàng đề nghị Thần Thiên Quân Hoa cùng mang người đến Thanh Nhã Các. Dạ Linh Uyển cũng muốn hỏi chuyện hai nàng, nhưng lúc này nhìn họ mệt mỏi lại bị thương nên muốn đợi họ khỏe rồi tính tiếp.

“Uyển nhi, là lỗi của ta.” Thần Thiên Quân Hoa nhìn nàng ra khỏi phòng mới lên tiếng.

Dạ Linh Uyển lúc đầu có chút không hiểu, lát sau mới ngộ ra, cầm tay hấn cùng đến tiểu viện của nàng.

“Quân Hoa, không phải lỗi của chàng. Ta cũng muốn xứng đáng với chàng, là người có thể sánh vai cùng chàng, không muốn là nữ tử chỉ có thể đứng phía sau để chàng bảo hộ. Ta không muốn làm gánh nặng cho

chàng, ít nhất, ta phải có năng lực tự bảo vệ mình.” Nàng nhẹ nói với hắn, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói ra tâm ý của mình.

“Ta muốn cùng chàng trải qua không chỉ những giây phút bình yên hạnh phúc mà còn có những lúc gian nguy. Nếu sau này ta cùng chàng thành thân, ta muốn chúng ta đứng nghĩa là ‘phu thê’ chứ không phải ‘phu’ và ‘thê’, chàng hiểu không?”

Thần Thiên Quân Hoa ánh mắt thâm thúy, hắn vẫn tưởng phải đợi thật lâu mới có thể được nàng chấp nhận. Lúc này đây, nàng nói nàng muốn cùng hắn hoạn nạn có nhau, tâm ý này hắn như thế nào có thể không hiểu.

“Thần Thiên Quân Hoa ta tài đức gì mà kiếp này có thể tìm được người tri kỷ như nàng.” Than nhẹ một tiếng, im lặng cướp lấy đôi môi ngọt ngào mà hắn yêu thích.

“Được gặp chàng mới là may mắn trong đời ta.” Dạ Linh Uyển không chịu thua cần lên môi hắn một nụ cười rồi tinh nghịch nháy mắt.

“Chỉ là sau này xem ra ta phải tìm cách khác để thăm dò bí sử hoàng cung rồi, nếu không danh tiếng của Tịch Linh Các sẽ bị hủy trong tay ta mất.

“Nàng, tiểu yêu tinh, quyến rũ ta như thế.” Nhìn vẻ mặt nàng ra vẻ vô tội, lại chớp mắt nhìn hắn, nàng lại không biết đôi mắt của nàng có bao nhiêu dụ hoặc đối với hắn.

Đến khi hôn vẫn không dập tắt được ngọn lửa trong lòng hắn, hơi thở hai người trở nên dồn dập, không khí trong phòng trở nên có chút nóng.

“Uyển nhi...” Giọng nói trầm khàn vì dục hỏa, hơi nóng phả vào cổ khiến Dạ Linh Uyển thân mình có chút hư nhuyễn. Đôi tay hắn không ngừng dao động trên cơ thể nàng, đến khi ngoại sam của nàng không biết đã thoát từ lúc nàng thì động tác của hắn bất ngờ dừng lại.

Nhìn ánh mắt mờ sương của nàng hắn có chút ảo não, hắn biết mình cũng bị dục hỏa đốt người, nhưng lúc này không phải lúc, ít nhất, hắn muốn đợi đến lúc nàng chính thức trở thành thê tử hắn. Ít nhất, hắn muốn đợi đến đại lễ thành thân của hai người.

“Hôm nay nàng mệt mỏi rồi, ngủ sớm một chút.” Thần Thiên Quân Hoa trực tiếp nhắm mắt không nhìn, tay vẫn ôm chặt lấy eo nàng. Thở dài, đợi nàng ngủ say có lẽ hắn phải đi tắm nước lạnh.

Dạ Linh Uyển thần trí khôi phục cười cười nhìn hắn không nói, chỉ nhẹ hôn lên mặt hắn một chút rồi vùi mình trong lòng hắn ngủ say. Này thâm tình của hắn, nàng là hiểu được, nam nhân này thật khiến nàng càng lúc càng không thể rời xa. (Sở thích đào hồ của ta lại trở dậy, ta thật phân vân không biết mình có nên làm hệ liệt cho bộ này, nếu vậy m.n góp ý một chút xem ta nên viết về cặp đam mỹ Đông Thiên Phong – Nam Thiên Hạo, hay bộ sủng, hơi ngược của Mặc Lãnh Thiên – Cẩm Tuyết, hoặc giả sẽ có một nhân vật nam trong tương lai xứng với Cẩm Nguyệt cũng nên. Nếu bộ này hoàn ta sẽ vote để chọn hồ, hy vọng m.n ủng hộ, cảm ơn tất cả.)

22. Chương 22: Hắc Y Nhân Bí Ẩn

“Hai người họ sao rồi?” Dạ Linh Uyển sáng sớm đã đến xem tình hình của Thủy Nhi cùng Cúc Nhi, họ đối với nàng cũng như tỷ muội vậy, khi nhìn Cẩm Nguyệt mang được tới liên hỏi.

“Chỉ là vết thương bên ngoài, đã không còn gì đáng ngại, chủ nhân chớ lo lắng.”

“Ta đã biết. Cẩm Nguyệt, người gọi Cẩm Tú đến gặp ta.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Dạ Linh Uyển đứng trong phòng suy tư, Thần Thiên Quân Hoa vì chuyện trong cung nên đã rời đi từ sớm. Tuy rằng hôm qua hai người đã che mặt không sợ bị nhận ra, nhưng dù sao chuyện trong cung có thích khách đột nhập cướp mất phạm nhân vẫn là chuyện lớn, hấn vào cung giải quyết ổn thỏa là tốt nhất.

“Chủ nhân.” Cẩm Tú cung kính đứng trước mặt Dạ Linh Uyển.

Tất cả nữ tử ở Tịch Linh Các dù trước mặt người khác các nàng có bao nhiêu yếu ớt, sở sở động lòng người, nhu nhược mềm yếu thì đứng trước mặt Dạ Linh Uyển người nào cũng thêm phần anh khí của nữ tử giang hồ.

“Cẩm Tú, ta không bao giờ hoài nghi khả năng dịch dung của ngươi.” Dạ Linh Uyển chỉ nói một câu.

“Chủ nhân, lần này thuộc hạ dịch dung vốn không có khiếm khuyết. Người cũng biết, trên giang hồ người có khả năng dịch dung cao hơn thuộc hạ mới nhìn ra sơ hở, mà cũng không vượt quá hai người.”

Dạ Linh Uyển ngờ vực, năng lực của Cẩm Tú nàng đương nhiên biết, mà trong hoàng cung đương nhiên không thể có cao thủ về dịch dung như thế. Nếu như vậy, chuyện lần này là như thế nào bại lộ?

“Ngươi lui ra trước đi, ta sẽ hỏi Thủy Nhi về chuyện này.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Vừa đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng nói, xem chừng người bên trong đã tỉnh Dạ Linh Uyển mới gõ cửa bước vào.

“Chủ nhân.”

“Đừng xuống giường, nằm đó được rồi.” Dạ Linh Uyển thấy Thủy Nhi định bước xuống thì chạy nhanh tới đỡ.

“Thủy Nhi, chuyện lần này ngươi nghĩ như thế nào?”

Trong suy nghĩ của Dạ Linh Uyển thì Thủy Nhi là một người tâm tư kín đáo, tuệ chất sâu sắc, lại bình tĩnh trong mọi việc, chính vì thế nàng mới mạo hiểm để hai người tiến vào hoàng cung do thám, chỉ là không ngờ lần này lại khiến họ gặp nạn.

“Chủ nhân, hoàng hậu không phải người phát hiện ra ta cùng Cúc Nhi.”

“Cái gì? Không phải là hoàng hậu? Nhưng hai người chính là bị bắt trong cung của nàng ta.”

“Phải, ta cùng Cúc Nhi đúng là được an bày trong cung của hoàng hậu. Do trước đó chủ nhân đã phân phó nên chúng ta làm mọi cách để được hầu hạ hoàng hậu. Ba ngày đầu vốn không có gì xảy ra, nhưng tối ngày thứ ba ta phát hiện hành tung của hoàng hậu có chút đáng ngờ nên theo dõi. Ta phát hiện bên dưới giường ngủ của nàng ta có một lối vào mật thất, vì sợ bị phát hiện nên ta không thể đi theo. Sau đó khi nàng ta trở lại thì hai chúng ta liền bị bắt, cũng bị xé mất lớp dịch dung.” Thủy Nhi bình tĩnh kể lại sự việc ngày đó. Khi đó, nàng cùng Cúc Nhi đã muốn đánh lại truy binh để bỏ chạy nhưng ngấm lại không vào hang cộp sao bắt được cộp mới để bị bắt rồi tìm thời cơ thăm dò tin tức sau, nào ngờ Dạ Linh Uyển đã đến cứu hai nàng.

“Như vậy, có thể trong mật đạo nàng ta đã gặp ai đó và chính người này đã chỉ điểm cho nàng ta?” Dạ Linh Uyển nghi hoặc đưa ra suy đoán của mình.

“Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy.”

“Àn, ta đã biết, ngươi cứ tiếp tục nghỉ ngơi, những việc khác không cần lo lắng. Mấy ngày nữa hãy về Tịch Linh Các dưỡng thương, lần này là ta nợ hai người.”

“Chủ nhân đừng nói như vậy. Năm xưa mạng sống của ta là chủ nhân cứu, nếu không có người cũng không có ta ngày hôm nay, tất cả tỷ muội trong Tịch Linh Các đều sẵn lòng làm việc vì người.”

“Cảm ơn mọi người, tấm lòng này ta sẽ luôn ghi nhớ.” Nàng có chút cảm động. Ở thế giới cũ nàng chỉ là một cô nhi không có gia đình, mà ở đây nàng có thật nhiều tỷ muội, đối với nhau bằng chân tình mà không phải là mang lên một chiếc mặt nạ như ở thế giới của nàng.

Sau khi xác nhận hai người đã khá hơn Dạ Linh Uyển mới an tâm trở lại vương phủ, theo thói quen đến thăm Nhã Trúc Cư. Mà Thần Thiên Quân Hoa sớm biết nàng sẽ trở lại nên đã đợi nàng từ lâu.

“Hai nàng không sao chứ?” Thần Thiên Quân Hoa nhẹ ôm lấy nàng, không biết vì sao gần đây hắn có một cảm giác bất an mãnh liệt, chỉ lúc nhìn thấy nàng hắn mới thoáng thả lỏng đôi chút.

“Đã không sao, Quân Hoa, ta có chuyện quan trọng muốn nói với chàng.”

“Ừ, ta đã biết, là thế lực phía sau hoàng hậu phải không?”

“Chàng biết?” Dạ Linh Uyển cũng không mấy kinh ngạc, vì dù sao đối với chuyện này nàng cũng không hiểu rõ bằng hắn.

“Còn nhớ ta từng nói với nàng ta đã sai ám vệ theo dõi hoàng hậu nhưng không thu được kết quả gì không?”

“Ta nhớ. Chàng muốn nói vì điều này nên chàng mới suy đoán có năng lực bí ẩn ngầm trợ giúp hoàng hậu?”

“Ừ, nhưng người này ở trong bóng tối, năng lực lại cao, nếu không có sơ hở nào từ phía hoàng hậu, chúng ta chỉ sợ không thể phát hiện được gì.”

Dạ Linh Uyển khó nghĩ, muốn nắm được sơ hở phải theo dõi hoàng hậu thời gian dài. Ám vệ của Thần Thiên Quân Hoa cùng hắn lại không thể, dù sao mật thất là ở trong tấm cung của hoàng hậu. Hai người bàn tính một lúc Thần Thiên Quân Hoa cũng trầm ngâm.

“Vậy chỉ có thể đột nhập lúc hoàng hậu không có trong tấm cung, để ta sai Ám đi làm.”

“Để ta đi.” Dạ Linh Uyển kiên định.

“Không thể, ta không thể để nàng gặp nguy hiểm.” Thần Thiên Quân Hoa ngay lập tức phản đối. Kẻ thù ở trong tối không biết thực lực sâu xa như thế nào, hắn không muốn nàng đi mạo hiểm.

“Quân Hoa, bây giờ người thích hợp lại có đủ khả năng làm việc này chỉ có ta.”

“Không được, việc này không nói nữa, ta sẽ tự có tính toán.” Thần Thiên Quân Hoa giọng nói có phần tăng cao.

“Chàng là không tin tưởng ta? Nói thế nào ta cũng muốn tự tay trả thù cho Thủy Nhi cùng Cúc Nhi, nếu chàng không tin tưởng năng lực của ta thì việc này ta sẽ tự biết xử lý.” Dạ Linh Uyển cũng giận, chuyện bây giờ không còn cách nào khác mà hắn lại ngăn cản nàng, phần nộ thoát khỏi vòng tay hắn rồi đi khỏi.

“Uyển nhi.” Thần Thiên Quân Hoa gầm lên nhưng không đuổi theo vì hắn biết nàng đang tức giận nhưng hắn là lo lắng cho nàng.

Dạ Linh Uyển tức giận trở lại phòng, ngồi một lát lại thở dài.

“Quân Hoa, ta biết chàng lo lắng cho ta, nhưng nếu ta không đi vậy chúng ta phải làm sao đây. Ta có thể trở lại giang hồ hay lại làm một hoa nương không màng đến chuyện triều đình, nhưng vì chàng ta chấp nhận sống giữa tranh đấu hậu cung, mà chàng lại vẫn muốn bảo hộ ta ở phía sau sao.” Dạ Linh Uyển lẩm bẩm một mình.

Nàng vốn đoán trước có thể Thần Thiên Quân Hoa sẽ không đồng ý để nàng đi, để hai người giận nhau nàng sẽ dễ dàng tách ra hắn để đột nhập hoàng cung. Nàng vốn đã suy nghĩ như thế, nhưng bây giờ thật sự có khúc mắc giữa hai người lại cảm thấy chua xót trong lòng. Lòng nàng yếu ớt lại không dễ tin tưởng, đoạn tình cảm này nàng vẫn không dám tin là sự thật, lúc này nàng lại càng cảm thấy nó mong manh hơn bao giờ hết.

“Uyển nhi, đừng khóc.” Thần Thiên Quân Hoa không biết đã đến phía sau từ lúc nào, ôm chặt lấy nàng, đau lòng hôn lên những giọt nước mắt vương trên khuôn mặt tinh xảo.

“Ta...” Dạ Linh Uyển ngập ngừng, nàng không biết phải nói với hắn thế nào.

“Ta xin lỗi, lúc này ta lớn tiếng với nàng, là ta không đúng.” Thở dài, từ khi ở cùng nàng mọi việc liên quan đến nàng hắn đều không thể bình tĩnh phán đoán được.

“Chàng không có lỗi. Ta hiểu ý chàng lo lắng cho ta nhưng...”

“Ân, được, ta đồng ý.” Thần Thiên Quân Hoa thở dài, hắc không còn cách nào khác. Nàng là một nữ tử mạnh mẽ lại ân oán rõ ràng, vốn không giống những nữ tử khác trong cung cấm, hắc làm sao lại có thể ngăn cản nàng.

“Ta biết dù ta không đồng ý nàng cũng sẽ tự mình đi, vậy nên ta chỉ muốn nói với nàng đừng để mình rơi vào nguy hiểm. Nếu không thể thăm dò từ hoàng hậu ta sẽ tự có kế sách, hiểu không?”

“Ta sẽ không để chàng phải lo lắng.” Dạ Linh Uyển kiên định nhìn vào mắt hắc, nàng cũng không muốn hắc phải đau lòng vì nàng.

Đêm đến, Dạ Linh Uyển mặc trang phục dạ hành tiến vào hoàng cung. Thần Thiên Quân Hoa vốn muốn đi theo nhưng nàng sợ hắc lo lắng cho nàng cũng theo vào tẩm cung hoàng hậu nên kiên quyết để hắc ở nhà. Nàng vốn nghĩ hôm nay chỉ xem xét vị trí chính xác của mật đạo, nhưng không ngờ lại nhìn thấy hoàng hậu đi vào đó nên liền lên vào theo. Dạ Linh Uyển theo cầu thang đi xuống phía dưới phát hiện hoàng hậu đang nói chuyện cùng một hắc y nhân mang sa mạn.

“Người này lẽ nào chính là nhân vật chỉ điểm cho hoàng hậu.” Dạ Linh Uyển linh quang chợt lóe muốn tiến đến gần hơn để nghe rõ câu chuyện của hai người, nào ngờ khi nàng vừa chạm tay vào tường liền phát hiện đụng phải cơ quan. Dạ Linh Uyển thầm kêu không ổn, nhưng nàng chưa kịp chạy trốn thì đã bị phát hiện.

“Ai?” Hoàng hậu kinh hoảng la lên, hắc y nhân trực tiếp hướng phía Dạ Linh Uyển đánh tới.

Dạ Linh Uyển giao đấu với hắc y nhân, phát hiện đối phương chiêu thức lạ kỳ lại nhiều biến hóa, vốn không phải võ công của Thần quốc. Hắc y nhân mỗi chiêu đều muốn đoạt mạng Dạ Linh Uyển, nàng nhanh nhẹn tránh thoát rồi phóng ra kim châm. Hắc y nhân tránh né lưu loát, sau đó tiếp tục tấn công phía nàng, hai người xuất sử toàn lực, nhất thời cả hai đều bị nội lực của đối phương đả thương. Dạ Linh Uyển rút nhuyễn kiếm chém một đường khiến hắc y nhân bị thương ở vai trái, lợi dụng sơ hở nàng nhanh chóng theo đường cũ trốn thoát.

“Đứng lại.” Hoàng hậu thấy Dạ Linh Uyển muốn trốn thoát ngay lập tức định đuổi theo.

“Không cần.” Hắc y nhân lên tiếng.

“Nàng đã phát hiện ra chúng ta.”

“Nàng ta đã trúng ‘Độc hoa chuông’ của ta, sống không quá ba canh giờ.” Hắc y nhân cười lạnh.

“Nàng là ai?”

“Có lẽ là một trong những ám vệ của Thần Thiên Quân Hoa, có điều, năng lực thật không thể xem thường.” Hắc y nhân ánh mắt phía sau trở nên rét lạnh, bóng dáng nữ tử vừa rồi rất quen thuộc, rốt cuộc là người nào?

Dạ Linh Uyển thi triển khinh công trở lại vương phủ, Thần Thiên Quân Hoa bất an đang đi lại trong phòng, vừa thấy nàng trở lại tâm trạng đang dâng cao liền thả lỏng.

“Uyển nhi.” Khuôn mặt hắc giãn ra tiến lên giúp nàng tháo sa mạn, nhưng ngay lập tức Dạ Linh Uyển phun ra một ngụm máu đen khiến hắc kinh hoàng.

“Uyển nhi, nàng làm sao vậy, Uyển nhi...” Thần Thiên Quân Hoa không ngừng rống giận, đáng chết, lẽ ra hắc không nên để nàng đi. “Người đâu, người đâu, mau truyền thái y...” Thần Thiên Quân Hoa vừa truyền chân khí vào người nàng vừa không ngừng gầm lên.

“Đừng...chàng...đừng gọi thái y...” Dạ Linh Uyển có chút thở gấp, ngực của nàng giống như có gì đó đè nặng, khiến nàng không ngừng thổ huyết.

“Nàng đang bị thương.” Thần Thiên Quân Hoa gần như hét lên, mắt hắc đỏ lên giận dữ, chết tiệt, hắc muốn giết kẻ nào làm nàng bị thương.

“Tìm Cẩm...Nguyệt, đến Thanh Nhã Các tìm Cẩm Nguyệt...” Dạ Linh Uyển dồn hết sức lên tiếng, chỉ sợ nàng chậm một chút hắc lại đem thái y tới sẽ sinh ra phiền phức.

“Được, Uyển nhi, ta sẽ cho người đi gọi Cẩm Nguyệt, nàng đợi một chút, sẽ không có việc gì.” Thần Thiên Quân Hoa vừa là nói với nàng, lại như đang tự trấn an hấn, nàng sẽ không có việc gì, nhất định là như thế.

Cẩm Nguyệt vừa thấy có người của vương phủ đến tìm thì có chút bất khả tư nghị nhưng cũng nhanh chóng tới. Vừa khi nhìn thấy Thần Thiên Quân Hoa mới phát hiện thì ra nam nhân ở cùng Dạ Linh Uyển là Thiên Quân vương gia. Chỉ kịp kinh ngạc một chút, vừa nhìn đến Dạ Linh Uyển sắc mặt trắng bệch nằm trên giường lòng của nàng liền trầm xuống.

“Nàng thế nào?” Thần Thiên Quân Hoa thấy Cẩm Nguyệt bắt mạch xong không đợi được liền hỏi.

“Vương gia yên tâm, tuy rằng trong chướng lực có độc nhưng chủ nhân là bách độc bất xâm, chỉ là do cơ thể tạo ra sự bài xích độc ra ngoài mới khiến chủ nhân thổ huyết.” Cẩm Nguyệt cũng thoáng thở ra, nàng cũng sợ chủ nhân xảy ra chuyện.

“Khi nào nàng sẽ tỉnh?”

“Chủ nhân nội lực thâm hậu, có lẽ khoảng hai canh giờ nữa sẽ tỉnh.”

Cẩm Nguyệt nhìn nam nhân thâm tình ngồi bên cạnh Dạ Linh Uyển, nắm chặt bàn tay của nàng thì an lòng. Xem ra chủ nhân đã có thể tìm được người để phó thác cả đời, thậm chí phúc hai người rồi nhẹ nhàng rời đi sắc thuốc cho Dạ Linh Uyển.

“Uyển nhi, không ngờ nàng là bất độc bất xâm. Ngẫm lại cũng thấy phải, nàng chuyên dùng độc, nếu ngày nào đó bị trúng độc cũng thật kì lạ, nàng nói có phải không?” Thần Thiên Quân Hoa nắm tay nàng, nói chuyện cùng nàng, hấn sợ không khí tịch mịch. Nàng vốn nên lúc nào cũng cười vui vẻ với hấn, mà không phải an tĩnh nằm đó.

“Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển khó khăn lên tiếng.

“Nàng tỉnh rồi, có chỗ nào khó chịu không, để ta đi gọi Cẩm Nguyệt.” Thần Thiên Quân Hoa vừa thấy nàng tỉnh liền vội vàng đứng lên muốn rời đi tìm Cẩm Nguyệt.

“Ta không sao...” Dạ Linh Uyển vội nắm tay hấn, nhìn bộ dạng hoảng hốt của hấn nàng cảm động không thôi.

“Nàng làm gì, ta đã nói không được để mình gặp nguy hiểm rồi cơ mà.” Thần Thiên Quân Hoa một bên rống giận, một bên ôm chặt nàng vào lòng, nữ nhân này lại không nghe hấn nói.

“Quân Hoa, chàng nói lớn như vậy ta thấy choáng váng lắm.” Dạ Linh Uyển làm bộ ủy khuất.

“Ta...” Thần Thiên Quân Hoa rối rắm, hấn cũng không phải là giận nàng, mà là giận chính hấn. Nếu lúc đầu hấn kiên quyết không cho nàng đi thì nàng cũng sẽ không bị thương.

“Lần này là lỗi của ta, nhưng ta đang bị thương, chàng rống ta như thế sẽ làm ta không khỏe.” Dạ Linh Uyển vẻ mặt đáng thương, lần này nàng sơ suất để bị thương, nếu không khiến hấn bớt giận chỉ sợ sau này hấn sẽ không để nàng làm ra việc gì giúp đỡ hấn nữa.

“Được, được, ta không rống giận nữa, nàng thấy khá hơn chút nào chưa? Có cần gì không để ta lấy cho nàng.” Thần Thiên Quân Hoa ngay lập tức tắt lửa giận, ôn nhu quan sát nàng.

“Không cần, ta chỉ nghĩ dựa vào chàng như thế này.” Lúc này, nàng chỉ muốn tựa vào hấn, có hấn bên cạnh là được.

23. Chương 23: Bị Người Hãm Hại

Sau khi Dạ Linh Uyển dưỡng thương vài ngày đã cảm thấy khá hơn, vốn muốn xuống giường đi lại một chút cho khỏe, nào ngờ vừa định bước xuống đã có tiếng người ngăn cản.

“Uyển nhi, nàng làm gì?” Thần Thiên Quân Hoa vừa mang thuốc đến cửa phòng đã thấy nàng định xuống giường liền tiến nhanh đến.

“Quân Hoa, ta đã khỏe hẳn rồi, chàng xem, cho ta ra ngoài đi dạo một chút được không?”

“Không được, trong giường lực còn có độc, nàng phải tĩnh dưỡng thêm.”

“Ta bách độc bất xâm.” Dạ Linh Uyển không cam lòng lên tiếng kháng nghị.

Thần Thiên Quân Hoa không lên tiếng, chỉ nheo lại mắt nhìn nàng khiến Dạ Linh Uyển rùng mình.

“Ô ô, chàng hung với ta...” Dạ Linh Uyển làm bộ ủy khuất khóc ra tiếng, bàn tay bé nhỏ gian xảo che đi khuôn mặt vốn không có nước mắt. Quả nhiên, Thần Thiên Quân Hoa vừa thấy nàng khóc liền quýnh lên.

“Uyển nhi, đừng khóc, ta không hung với nàng nữa được không. Nàng vừa mới bị thương, còn chưa khỏe hẳn, khóc sẽ không tốt, nghe lời ta, ân?”

“Ta không cần, chàng không thương ta, chàng toàn hung dữ với ta.”

“Ta nào có không thương nàng.” Thần Thiên Quân Hoa thấy nàng càng khóc càng hăng thì rối bời, hẳn làm sao biết dỗ dành nữ tử khóc lóc chứ.

“Vậy chàng cho ta xuống giường đi dạo?”

“Uyển nhi...” Hắn ảo não than nhẹ, nàng chính là làm khó hắn.

“Ta chỉ đi dạo ở hoa viên, sẽ không làm gì quá sức, thật. Chàng nếu không tin thì ta thề cho chàng xem.” Dạ Linh Uyển còn làm bộ như muốn thề thật sự.

“Được rồi, nàng không cần thề, muốn đi dạo thì ta đưa nàng đi.”

Dạ Linh Uyển sung sướng cười híp mắt, nàng đã sắp chán chết rồi.

“Nàng ngồi đây, ta đi lấy ô mai ướp lạnh cho nàng.” Thần Thiên Quân Hoa cảm thấy khí trời mấy ngày nay có vẻ nóng, mà Dạ Linh Uyển lại cực kì sợ nóng, mỗi ngày đều phải tắm mấy lượt. Mỗi đêm nàng đều ngủ không ngon vì đổ mồ hôi khiến hắn đau lòng không thôi.

“Ta đợi chàng.” Dạ Linh Uyển mềm mại trả lời.

Thần Thiên Quân Hoa vừa đi thì Dạ Linh Uyển nhìn thấy phía xa có một con chim bồ câu đang bay tới, nàng đưa tay ra, tức thì nó đậu xuống trên tay nàng.

“Là của Đông Thiên Phong, tên này mấy ngày nay như thế nào không thấy, lại còn chơi trò đưa thư.” Nàng có chút khó hiểu, vừa lẩm bẩm vừa mở thư ra.

“Uyển Uyển thân ái, ta biết chắc là người rất nhớ ta, nhưng không còn cách nào khác, gần đây có nhiều người đến ủy thác Phong Thiên Cung làm việc khiến ta không còn cách nào khác phải trở về để phân phó thuộc hạ làm việc. À, ta biết chắc người cũng nghe đến vụ việc đó rồi phải không, danh tiếng của người vốn đã không được tốt, lại bị phá đến thế, chắc chắn, thật tội nghiệp, ta nghe nói vừa mới lại xảy ra ở Phong Trung tiêu cục, người tốt nhất nhanh chóng đến xem. Ta chỉ muốn nhờ người nhắn cái tên Nam Thiên Hạo gì đó, nói hắn đừng tưởng ta đã tha cho hắn, nhất định ta sẽ sớm trở lại tìm hắn trả thù. Đông Thiên Phong – Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.”

“Khốn, người muốn nhắn tin cho người tình của người thì viết thư cho ta làm gì.” Dạ Linh Uyển vừa đọc thư xong không khách khí vo thành một đoàn, dùng sức biến thành bột giấy.

“Có chuyện gì mà tức giận như vậy?” Thần Thiên Quân Hoa trở lại thấy nàng một bộ dáng bất mãn thì khó hiểu.

“Không có gì đâu, chỉ là ta thấy hơi nóng.”

Dạ Linh Uyển trong đầu vẫn không ngừng rối rắm về chuyện Phong Trung tiêu cục mà Đông Thiên Phong nhắc đến trong thư. Dạo gần đây trong giang hồ không biết là ai đã mạo danh của nàng, không những cướp đồ của các thế lực lớn trong giang hồ, lại độc chết nhiều người vô tội, Phong Trung tiêu cục cũng chỉ là một trong số nơi xấu số bị chọn trúng mà thôi. Những ngày qua Dạ Linh Uyển vẫn chỉ thị người của Tịch Linh

Các nhanh chóng phong tỏa tin tức, cũng gửi báo thiệp đến tất cả những nơi bị nhân vật giả mạo đột kích nói rõ thực hư. Tuy rằng hiện nay chưa có động tĩnh gì nhưng nếu mọi chuyện vẫn tiếp tục xảy ra, chỉ e là Tịch Linh Các trong tương lai phải đối địch với các môn phái trong giang hồ.

“Uyển nhi, Uyển nhi...”

Thần Thiên Quân Hoa gọi mấy tiếng cũng không thấy nàng trả lời thì nghi hoặc, tiến lên ôm lấy nàng.

“Uyển nhi.”

“A, chàng gọi ta có chuyện gì?” Dạ Linh Uyển lúc này mới phục hồi tinh thần.

“Ta đã gọi nhiều lần nhưng nàng không có nghe thấy, có chuyện gì sao?” Hắc sủng nịnh vuốt lên hai chân mày đang nhíu lại của nàng.

“Đừng nhíu mày, không tốt.”

“Ta không sao.” Dạ Linh Uyển chột dạ, nếu để hắc biết chỉ sợ hắc sẽ đề phòng không cho nàng rời khỏi vương phủ nữa bước.

“Cho nàng.” Thần Thiên Quân Hoa lấy ra một thứ từ tay áo đưa cho nàng.

“Đây là?” Dạ Linh Uyển cầm lệnh bài trên tay, trong lòng đã có suy đoán của mình.

“Là lệnh bài tùy thân của ta, có thứ này nàng sẽ sai bảo được ám vệ của ta cùng tất cả những gì thuộc thế lực của ta.” Thần Thiên Quân Hoa cầm đặt tại vai nàng, nhẹ nhàng nói ra tựa như chuyện chẳng có gì to tát cả.

Trên thực tế, Thần Thiên Quân Hoa không những sở hữu đội quân ám vệ tinh nhuệ nhất của Tứ quốc, mà các tửu lâu, khách điểm, tiệm cầm đồ, sơn trang thuộc về hắc còn trải dài khắp Thần quốc cùng các quốc gia khác. Dạ Linh Uyển là các chủ Tịch Linh Các nên lệnh bài này có bao nhiêu trọng lượng nàng rõ hơn ai hết, nếu như lúc này nàng còn không tin tình cảm hắc dành cho nàng thì nàng quá ngốc rồi.

“Chàng cho ta là không được đòi lại đầu đấy, sau này đồ của chàng là của ta, còn của ta vẫn là của ta.” Dạ Linh Uyển cảm động muốn khóc nhưng vẫn tỏ ra bướng bỉnh. Thần Thiên Quân Hoa chỉ buồn cười lườm nàng một cái, hắc làm gì đi đòi lại thứ đã cho nàng.

“Quân Hoa, ta cũng có thứ này cho chàng đó, mau lên.” Dạ Linh Uyển chợt nhớ ra thứ gì đó, vội lôi kéo Thần Thiên Quân Hoa đứng lên.

“Đây là ngọc bội của ta, nó tượng trưng cho Các chủ của Tịch Linh Các, chàng dùng nó có thể nhờ họ làm gì đó. Còn có thứ này nữa, đây.”

“Đây là...” Thần Thiên Quân Hoa nhìn tiểu điệp màu trắng bên trong một chiếc hộp trong suốt thì cảm thấy vi diệu, không hề động dẩy, không lẽ nó được nàng ép khô rồi cho vào?

“Đây là ‘Truy hồn điệp’, là ta đặc biệt đến tận ‘Tinh Linh đảo’ nhặn đau bỏ lượng lớn tiền mua về đó.” Dạ Linh Uyển có chút đắc ý, thứ này không phải người nào cũng có vì muốn tiến vào ‘Tinh Linh đảo’ không phải chuyện dễ dàng.

“Vậy nàng muốn ta sau này dùng nó tìm người?”

“Không phải, nó chỉ giúp chàng tìm được ta thôi. Bởi vì trên người ta có mùi hương mà nó đã được nhận khi trước, với nó cũng có linh tính với sinh mạng của ta. Bình thường chàng thấy nó im lặng như vậy, còn khi nào ta có chuyện nó sẽ động dẩy đó.”

“Cái này, ta thích. Sau này ta không sợ không tìm thấy nàng nữa.”

“Chỉ có hai con thôi đó, mỗi con cũng chỉ sử dụng một lần, chàng đừng tùy tiện đem nó phóng ra nhé.”

“Vậy con còn lại đâu?”

“A, ta không nhớ. Quân Hoa, ta đói quá, chàng gọi người mang điểm tâm cho ta ăn được không?”

Thần Thiên Quân Hoa cảm thấy nàng đang lắng sang chuyện khác, nhưng nàng không nói hẳn cũng không hỏi, lúc nào đó nàng sẽ tự nói với hẳn.

“Tại sao còn chưa quay lại...” Dạ Linh Uyển ăn no nhàm chán ngồi tựa bên cửa sổ. Từ ngày nàng muốn Thanh Long, Chu Tước đi điều tra thân thể Ngọc phi đến nay cũng đã cả tháng trôi qua mà hai người họ vẫn không có tin tức, có chuyện gì làm khó hai người họ sao.

Ngày hôm sau Thần Thiên Quân Hoa vì chuyện của thừa tướng phải tiến cung bàn bạc đối sách với hoàng đế, Dạ Linh Uyển ngẫm nghĩ liền thừa dịp này lên ra khỏi vương phủ đi tìm tung tích kẻ mạo danh nàng. Trước tiên nên đến địa phương cuối cùng xảy ra vụ việc. Vừa bước vào Phong Trung tiêu cục nàng đã bị hoang cảnh thê lương ở nơi này dọa sợ hãi.

“Xin hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Linh Uyển hỏi một tiểu ca vừa từ bên trong đi ra.

“Còn không phải là do ả ‘Độc y nương tử’ gì đó, hại chết người trong tiêu cục, còn cướp mất vật ủy thác của chúng ta...”

“Tam Cửu, không được nói lung tung, người của Tịch Linh Các đã gửi bài thiếp nói chuyện này không liên quan họ, sẽ sớm tra ra người đứng sau, người còn ăn nói lung tung ta sẽ phạt người.” Một trung niên nam tử bước ra, nhìn hẳn có chút khí phách của bậc hán tử.

“Cô nương, lời hẳn nói người đừng để ý, nhưng tiêu cục của ta hiện nay không thể nhận ủy thác, nếu người muốn hay là đến các tiêu cục khác đi.”

Dạ Linh Uyển nghe cũng hiểu rõ mọi chuyện, liền tỏ ý tiếc nuối cùng nam tử sau đó rời đi. Lòng nàng càng thêm tức giận, quyết định phải tìm được người mạo danh của nàng.

Thần Thiên Quân Hoa nhìn thư của nàng để lại cảm thấy tức giận, nàng vừa khỏe lại đã không chịu ngồi một chỗ. Hẳn lại không yên tâm để nàng đi một mình, lại sai ám vệ đi theo nàng rồi hỏi báo tình hình của nàng cho hẳn biết.

Dạ Linh Uyển trải qua mấy ngày tìm hiểu, biết mục tiêu tiếp theo của kẻ mạo danh là ‘Tuyệt Ly sơn trang’ thì khôi phục lại hình dạng ‘Độc y nương tử’ của nàng tiến đến thông trí trước cùng trang chủ ở đây, sau đó ở lại đợi người tới.

“Người là ai?” Lão trang chủ bình tĩnh nhìn người trước mắt, hóa ra thật sự có người mạo danh, nếu không phải ‘Độc y nương tử’ thật sự đã tới thì sơn trang của hẳn đã có nguy cơ bị hạ độc giống như các nơi khác rồi.

“Trang chủ chẳng lẽ chưa nghe qua danh của ta? Dạ Ảnh ta hôm nay muốn lấy ‘Tuyệt lưu ly’ trấn trang của trang chủ, không hiểu trang chủ có ý kiến gì không?”

“Cần rõ, vật quan trọng của sơn trang ta làm sao lại để người mang đi.” Lão trang chủ quát lên một tiếng.

“Như vậy trang chủ không nguyện ý? Ta cũng không còn cách nào khác.” Thần bí nhân lao nhanh về phía trước muốn sử dụng độc.

Lão trang chủ vừa thấy liền lùi nhanh về phía sau, lúc này Dạ Linh Uyển cũng phi thân ra phía khác dùng ‘Tử Vi nhuyễn kiếm’ bức độc lui ngược về.

“Người là...” thần bí nhân có chút bất ngờ khi thấy Dạ Linh Uyển.

“Nga, ta cũng không biết ta là ai. Nhưng là ta nghe nói ‘Độc y nương tử’ bên mình có một nhuyễn kiếm yêu dị màu hồng, có thể hay không phiền người lấy ra cho ta mở mang tầm nhìn?” Dạ Linh Uyển vừa huy động nhuyễn kiếm vừa lạnh lùng mở miệng.

“Hừ.” Thần bí nhân hừ một tiếng rồi phi thân chạy đi, Dạ Linh Uyển lập tức đuổi theo.

“Trước mắt là vách núi, người hết đường rồi, mau xưng danh, tại sao lại giả mạo ta.” Dạ Linh Uyển không chút phí sức đuổi tới ngay sát phía sau.

“Hahahaha.... Dạ Ảnh a Dạ Ảnh, người mắc mưu rồi.” Thần bí nhân đột nhiên cười không ngừng rồi đưa tay tháo sa mạn trên mặt ra.

“Là người.” Dạ Linh Uyển kinh ngạc, không ngờ người mạo danh nàng lại là Vương Tiểu Lệ.

“Là ta, người bắt ngờ sao? Hahaha, không ngờ cũng có ngày người rơi vào tay ta, người đâu.” Nàng ta vừa hô dứt lời xung quanh liền xuất hiện rất nhiều hắc y nhân vây quanh Dạ Linh Uyển.

“Hừ, bằng các người mà muốn bắt ta? Nằm mơ.” Dạ Linh Uyển vung lên nhuyễn kiếm, thả người vào giữa đám hắc y nhân. Nhìn nàng nhẹ nhàng tung bay tựa như thiên diệp nhảy múa, bất quá mỗi khi cánh tay nàng vung lên lại có một hắc y nhân ngã xuống. Số lượng hắc y nhân ngã xuống càng lúc càng nhiều, nhưng Dạ Linh Uyển nhận ra trong số người còn lại, có một người bất đồng, hắc võ công rất cao. Đến cuối cùng, chỉ còn lại hai người song phương giao đấu.

“Người là ai?” Dạ Linh Uyển nghi hoặc, người này chính là hắc y nhân hôm đó đã đánh nàng trọng thương ở tẩm cung của hoàng hậu, lần này lại xuất hiện cùng Vương Tiểu Lệ, rốt cuộc là có quan hệ gì.

“Người không cần biết ta là ai, chỉ cần biết người sắp chết rồi.” Hắc y nhân ánh mắt sắc lạnh, nhìn Dạ Linh Uyển đầy thù oán, tựa như có một mối thù nào đó. (Ta tự hỏi m.n có đoán được cái người này là ai không =.=)

“Người là nữ nhân.” Dạ Linh Uyển kinh hô, nữ nhân dị quốc này cùng hoàng hậu có âm mưu gì.

Dạ Linh Uyển vì vừa mới khỏe hẳn, lại thêm nàng không có cách hóa giải võ công lạ của nữ tử này, lại một lần nữa bị đánh trọng thương, phun ra một ngụm máu. Hắc y nhân tiến lại gần nàng, đôi mắt ánh lên sự hận thù. Dạ Linh Uyển mắt lóe linh quang, xuất ra hàng chục kim châm về phía hắc y nhân.

“Hừ, ta cũng không dễ chết như thế.” Dạ Linh Uyển cầm lại nhuyễn kiếm đánh về phía trước, trong lòng nàng càng thêm rối rắm. Hắc y nhân này võ công lạ kì, của nàng thuần âm, lấy nhu chế cương, mà của hắc y nhân lại vừa nhu vừa cương, biến hóa lạ kì. Hắc y nhân tuy nội lực không bằng nàng nhưng võ công biến hóa kì ảo khiến nàng không nắm bắt được.

“Mau giết nàng đi”. Vương Tiểu Lệ bị Dạ Linh Uyển đâm trọng thương hét lên, ả muốn nàng phải chết, nếu ả không chiếm được Quân công tử thì người nào cũng không được.

Hai người cùng hợp sức đánh lui Dạ Linh Uyển, nàng không chần chừ tấn công về phía Vương Tiểu Lệ yếu ớt, một đường kiếm cứ thế quét lên mặt ả khiến ả hét lên thảm thiết.

“Mặt của ta, mặt của ta.”

Dạ Linh Uyển hừ lạnh không thêm quan tâm, tiếp tục đối chiến với hắc y nhân. Nàng thầm kêu không ổn, xem ra phải tìm được sơ hở ở bộ pháp của hắc y nhân mới có thể đánh bại ả. Dạ Linh Uyển định thi triển khinh công chạy đi nhưng lại bị hắc y nhân quán lấy, đánh thêm một chưởng lực vào vai trái khiến Dạ Linh Uyển tức khắc phun ra một ngụm máu đen.

Ngay lúc hắc y nhân định dùng kiếm kết thúc sinh mạng Dạ Linh Uyển đang đứng không vững thì cảm thấy một trận kinh phong ở phía sau khiến ả nhanh chóng túm lấy Dạ Linh Uyển quay đầu lại.

“Mau thả nàng ra.” Thần Thiên Quân Hoa xuất hiện tại phía sau gằm lên.

24. Chương 24: Gặp Nạn Ly Biệt

Dạ Linh Uyển nhìn ‘Truy hồn diệp’ hướng phía nàng bay tới liền hiểu, hẳn là dùng thứ này để tìm nàng.

“Người không được lại gần.” Hắc y nhân để lưỡi kiếm gần cổ Dạ Linh Uyển uy hiếp, lùi về phía sau tạo khoảng cách với Thần Thiên Quân Hoa.

“Thả nàng.” Giọng nói của hắn càng lúc càng kìm nén, đáng chết, nàng lại đang bị thương.

“Haha, thả nàng? Người nằm mơ, hôm nay nàng phải chết.” Hắc y nhân vừa nói lưỡi kiếm vừa cứa vào cổ Dạ Linh Uyển một chút khiến nàng nhú máu, người nàng đau quá.

Một cảnh này vào mắt Thần Thiên Quân Hoa càng khiến hấn phần nộ, muốn ngay lập tức cướp lấy nàng nhưng lại không dám làm điều gì nóng nảy. Hấn cũng không nói gì, trầm lặng đứng đó, chỉ có các khớp ngón tay đang nắm chặt chứng tỏ hấn đang vô cùng giận dữ cùng lo lắng.

“Muốn ta thả nàng cũng được, đáp ứng điều kiện của ta.” Hắc y nhân đột nhiên lên tiếng, trong mắt có sự thù hận.

“Điều kiện gì?”

“Người chịu ba nhát kiếm của ta, ta liền thả nàng.”

“Không được, Quân Hoa, chàng không thể đáp ứng.” Dạ Linh Uyển kinh hoảng, hấn trúng độc nàng có tự tin giải, nhưng nếu bây giờ hấn bị trúng ba nhát kiếm, mất máu quá nhiều nàng làm thế nào cứu. Huống chi cũng không chắc người này sẽ giữ lời hứa.

“Nếu người không giữ lời thì sao?” Thần Thiên Quân Hoa lạnh lùng hỏi lại.

“Hahaha, người còn lựa chọn khác sao?” Hắc y cuồng tiếu cùng đề kiếm mạnh hơn vào cổ Dạ Linh Uyển, màu đỏ chói mắt lại chảy ra.

“Được.”

“Người, lấy kiếm đâm hấn ba nhát.” Hắc y nhân quay sang nói với Vương Tiểu Lệ.

“Ta...” Vương Tiểu Lệ có chút bối rối, nàng ta không ngờ lại gặp lại người mình ngày nhớ đêm mong trong tình huống này.

“Nếu người không đâm hấn vậy để hấn cùng nàng bên nhau?”

“Không, ta không muốn.”

“Vậy được, làm đi.”

Vương Tiểu Lệ cắn răng cầm lấy kiếm tiến đến đâm vào ngực trái Thần Thiên Quân Hoa một nhát, hấn chỉ nhíu mày một chút.

“Không, dừng lại. Quân Hoa, chàng đi đi.” Dạ Linh Uyển khóc lên muốn tiến về phía hấn, cũng không quan tâm kiếm cứa sâu hơn vào cổ nàng.

“Tiếp tục đi.” Thần Thiên Quân Hoa cắn răng.

Vương Tiểu Lệ vì thấy hấn không quản tính mạng mà cứu Dạ Linh Uyển càng thêm ghen tức, kiếm trong tay không chút lưu tình đâm tiếp vào người hấn. Dạ Linh Uyển cơ hồ muốn ngất đi, nàng giận dữ vùng thoát ra khỏi hắc y nhân, lợi dụng sơ hở mà phóng ra kim châm. Hắc y nhân bất ngờ liền phản xạ đánh thêm một chưởng vào ngực Dạ Linh Uyển khiến nàng rớt xuống vách núi phía sau.

“Uyển nhi...” Thần Thiên Quân Hoa rống giận, ngay lập tức đánh về phía Vương Tiểu Lệ để thoát khỏi thanh kiếm của nàng ta, Vương Tiểu Lệ ngay tức khắc bị đánh bật ra đụng vào một thân cây gần đó, phun ra một ngụm máu, nội thương xem chừng không qua khỏi.

“Uyển nhi...” Thần Thiên Quân Hoa phi thân tới bờ vực, chỉ thấy một màu tối đen khiến hấn không nhận rõ khung cảnh.

“Hahaha, cuối cùng nàng cũng chết, nàng cũng chết.” Hắc y nhân cuồng tiếu không ngừng, đây là điều ả muốn.

“Nàng chết thì người cũng phải chôn cùng.” Thần Thiên Quân Hoa rít lạnh rồi lập tức giao chiến với hắc y nhân. Dù đã bị đâm hai nhát kiếm nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hấn, chiêu chiêu đều muốn đoạt mạng hắc y nhân trả thù cho Uyển nhi của hấn. Hắc y nhân trúng một chưởng của Thần Thiên Quân Hoa, biết sự không tốt liền tung hỏa mù bỏ trốn mà hấn cũng không đuổi theo.

“Mau tìm kiếm thật kỹ, nếu có phát hiện dấu vết của công chúa thì báo ngay.” Âm vệ đứng đầu ra lệnh cho đoàn ám vệ liên tục tìm kiếm.

Thần Thiên Quân Hoa không đợi được trời sáng đã nhanh chóng triệu tập cấm vệ tìm cách đi xuống đáy vực tìm kiếm tung tích Dạ Linh Uyển. Hắn cũng đã cho thông tri tới Tịch Linh Các, hi vọng trong những người ở đó có người sở hữu ‘Truy hồn điệp’ thứ hai.

“Uyển nhi, nàng đang ở đâu?” Thần Thiên Quân Hoa đau khổ vuốt nhẹ cánh của ‘Truy hồn điệp’, sau khi thực hiện nhiệm vụ nó đã chết.

Vốn dĩ Thần Thiên Quân Hoa cho ám vệ đi theo bảo vệ Dạ Linh Uyển, nhưng hắn không hiểu sao luôn cảm thấy trong lòng bất an nên muốn đi tìm nàng. Ngay khi ám vệ trở lại nói nàng đến Phong Trung tiêu cục thì cảm giác bất an trong lòng hắn lại lớn hơn, không chút suy nghĩ hắn lấy ra ‘Truy hồn điệp’ để tìm nàng. Lẽ ra hắn nên sớm tìm nàng, nếu vậy nàng cũng sẽ không xảy ra chuyện.

“Uyển nhi, Uyển nhi...”

Một tháng trôi qua, Thần Thiên Quân Hoa cơ hồ đã lật tung mọi tác đất ở dưới đáy vực nhưng bóng dáng nàng vẫn biệt tích, hắn đã muốn phát điên.

“Thanh Long, Chu Tước, hai người không có cách nào tìm thấy nàng sao?” Đối với việc của Tịch Linh Các, Cẩm Tuyết cùng Cẩm Nguyệt quý gồi trước hắn, có ngọc bội của Dạ Linh Uyển thì họ xem hắn như chủ nhân, nên hiện tại Thần Thiên Quân Hoa là chủ nhân của họ.

“Vương gia, chúng ta cũng đã tìm khắp nơi nhưng cũng không tìm được các chủ.”

“Hai người không ai có ‘Truy hồn điệp’? Bạch Hổ, Huyền Vũ thì sao? Những người khác thì sao?”

“Các chủ không đưa cho người nào, vương gia là người duy nhất chúng ta biết.”

Thần Thiên Quân Hoa như rơi vào mê vọng, Uyển nhi của hắn, nàng nhất định còn sống. Dưới đáy vực không có xác của nàng, nàng nhất định còn sống, nhưng tại sao nàng không trở về gặp hắn? Càng nghĩ ánh mắt hắn càng thêm rét lạnh. Hắn phải trả thù cho nàng, hắn muốn khi nàng trở lại sẽ không còn ai có thể gây nguy hiểm cho nàng.

“Long Nhất.” Thần Thiên Quân Hoa đối bóng tối lên tiếng, ngay lập tức một hắc y nhân xuất hiện.

“Vương gia.”

“Người lập tức đi tìm Nam Thiên tướng quân, gọi hắn quay về kinh thành gặp ta.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Công chúa của Tuyết Băng, ta muốn xem là người che giấu giỏi hay là ta giảng bày giỏi.” Thần Thiên Quân Hoa lạnh lùng nói, hắn bây giờ không muốn chờ đợi. Những người khiến Dạ Linh Uyển biệt tích, hắn muốn họ chôn cùng.

Nam Thiên Hạo vừa nhận được tin liền không suy nghĩ, ngay lập tức cưỡi ngựa ngày đêm nhanh chóng trở về. Chuyện của Dạ Linh Uyển hắn cũng có biết, nhưng là có những chuyện quan trọng khiến hắn không thể trở về.

“Quân Hoa, có chuyện gì?”

“Khoan hãy nói, việc kia thế nào?”

“Cẩm Tuyết bị bắt, Mạc Lãnh Thiên không quản được nhiều chuyện thế, chạy đi cướp người rồi. Hai bên chính tà coi như đang giao tranh đi.” Nam Thiên Hạo nói qua tình hình. Những ngày qua hắn không những bí mật dẫn một vạn binh từ biên cương trở lại kinh thành mà còn thông qua Đông Thiên Phong liên lạc với Mạc Lãnh Thiên để chuẩn bị mọi chuyện.

“Cũng sắp rồi.” Thần Thiên Quân Hoa cười ma mị.

“Quân Hoa, người...” Nam Thiên Hạo muốn nói lại thôi, hắn vốn muốn hỏi chuyện Dạ Linh Uyển rơi xuống vực có liên quan với thừa tướng hay không, nhưng xem Thần Thiên Quân Hoa vội vã muốn loại trừ ông ta, xem ra không tránh khỏi liên can.

“Hoàng thượng, Vương thừa tướng xin vào diện kiến.” Tiểu thái giám cung kính nói với nam tử phía sau bàn.

“Mau truyền.”

“Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Thừa tướng mau bình thân. Không biết ái khanh đêm khuya đến tìm trẫm là có gì quan trọng?” Thần Thiên Thế Hoa cười khẽ hời, hừ, tâm tư của lão cáo già này hẳn còn không rõ hay sao.

“Hoàng thượng, thần nghe nói hiện nay biên cương phía Bắc đang hỗn loạn mà hoàng thượng vẫn chưa có ý định gì, thân là thần tử, thần thay người phân ưu.”

“A, thừa tướng đã biết rồi. Trẫm cũng đang khó nghĩ, hai nước đã hòa thân bao nhiêu năm, tuy rằng công chúa Tuyết Băng chưa hoài thai long chủng nhưng trẫm cũng không suy xét. Trẫm không hiểu vì sao Tuyết Băng lại muốn chiến loạn.”

“Hoàng thượng, đối với bọn họ chúng ta cần phải dứt khoát. Thần nghĩ hoàng thượng nên để Nam Thiên tướng quân cùng vương gia ra trận, đánh cho chúng một trận để biết uy danh của Thần quốc ta.”

“Ý này ta đã từng nghĩ đến, nhưng phía nam có Nam Hãn luôn rình mò, để hai người cùng xuất quân lên phương bắc có chút nguy hiểm.” Thần Thiên Thế Hoa trầm tư. Lời hắn nói là sự thật, sở dĩ Nam Hãn mấy năm qua không dám xâm phạm Thần quốc là vì e ngại danh tiếng của Thần Thiên Quân Hoa. Nếu để hắn rời khỏi kinh thành e rằng Nam Hãn sẽ nắm lấy cơ hội này mà dẫn quân xâm chiếm.

“Hoàng thượng chớ lo, Nam Hãn vừa rồi bị hạn hán mất mùa, trong tình cảnh nghèo khổ hiện tại khó mà dám nhăm nhe xâm chiếm Thần quốc.”

“Thừa tướng nói vậy thì ta cũng yên tâm, ngày mai lâm triều ta sẽ đem chuyện này nghị sự cũng các quan đại thần.”

“Hoàng thượng anh minh.”

Thần Thiên Thế Hoa vừa thấy thừa tướng ra về liền không nói hai lời phi thân ra một góc tường hoàng cung, lấy ra một tờ giấy cùng bút lông, bắt đầu viết.

“Hoàng đệ yêu dấu, trẫm đã làm y như lời đệ nói, phen này coi như đệ chịu khổ. Mà cái này là do đệ tự tìm, không phải lỗi của trẫm, đệ cứ lo việc đó còn trong hoàng cung đã có ta. Thân ái.”

Nhìn lại thư trong tay thấy không có gì sai khác lắm hắn mới gấp lại thành một trái tim nhỏ nhắn, buộc vào chân chim bồ câu rồi thả đi.

“Mau mang tình cảm của trẫm đến với hoàng đệ nha.” Vẫy vẫy tay với con chim bồ câu đang gắng sức bay qua tường thành cao ngất rồi mới thông thả trở lại tẩm cung của hắn.

Thần Thiên Quân Hoa nhíu mày nhìn lá thư gấp trái tim trong tay, phiền chán mở ra liếc mắt nhìn đúng bốn chữ ‘làm y như lời’ sau đó không quản trong thư viết thêm gì, dứt khoát hóa thành tro bụi.

“Uyển nhi, đợi ta.” Thần Thiên Quân Hoa thâm thì, chỉ một chút nữa thôi.

Mấy ngày sau Thần Thiên Quân Hoa cùng Nam Thiên Hạo dẫn theo quân hướng phía bắc mà tới. Hai người vừa rời khỏi kinh thành, các thế lực đã bắt đầu hành động.

“Tướng gia, cơ hội tới rồi, chúng ta phải mau chóng hành động.”

“Được, mau sai người đột nhập vương phủ tìm lệnh bài thống lĩnh cấm vệ quân.”

Hoàng cung đêm tối cũng không tránh khỏi sự tĩnh lặng, binh lính tuần tra từng đoàn đi qua, canh giữ sâm nghiêm khó có người lọt qua.

“Nương nương, tướng gia tìm người.”

“Mau mời vào.”

“Cha.”

“Đã lấy được ngọc tỷ chưa?” Vương thừa tướng không dong dài, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

“Cha, ngọc tỷ lúc nào cũng bên cạnh hoàng thượng lúc người thức, còn khi ngủ nữ nhi thật sự không biết người để ở đâu.”

“Con thật vô dụng.” Vương thừa tướng giận dữ, thứ quan trọng nhất trong kế hoạch của lão đến giờ vẫn chưa lấy được.

“Cha, con...hay là cha đừng tạo phản nữa, hoàng thượng người là một vị vua tốt, con...con...”

“Câm miệng, ta mới là chân mệnh thiên tử, nếu người còn muốn ta bỏ cuộc đừng trách ta không niệm tình phụ tử.”

Wang Ying Nguyên giận dữ hét lên, nhìn nữ nhi run sợ lại mềm giọng khuyên bảo.

“Tiểu Lệ, chuyện đến nước này không còn cách nào khác, con nhất định phải giúp cha, nếu không cha nhất định sẽ chết.”

“Con...”

“Không còn sớm nữa, con nhất định phải nhanh chóng tìm được ngọc tỷ.” Nói xong không đợi hoàng hậu trả lời liền rời đi.

25. Chương 25: Kỳ Hận Ba Năm

Dạ Linh Uyển động thân mình đau nhức, cả người như không có chút sức lực nào, đau đến nàng không thở nổi. Nàng đang ở đâu, thần trí càng lúc càng mơ hồ.

“Uyển Uyển, người tỉnh?” Giọng nữ nhân không ngừng vang lên, kéo tâm trí Dạ Linh Uyển đang phiêu du trở lại.

“Ta...” Dạ Linh Uyển có chút mơ màng, này là Tô Tâm Lan, bạn tốt của nàng ở cô nhi viện, sau này hai người vẫn ở cùng nhau.

“Người thật là, làm sao lại để té khỏi cửa sổ chứ, bây giờ cả người đều bị quán băng rồi.”

Tiếp theo sau đó Dạ Linh Uyển không nghe được bất cứ điều gì khác. Nàng trở về rồi, nàng trở về tương lai rồi, nàng...không được gặp hân nữa? Tại sao, chẳng lẽ khi rơi xuống núi đã làm nàng xuyên trở lại, vậy có phải đại biểu nàng ở cổ đại...đã chết?

“Uyển Uyển, người sao thế?” Tô Tâm Lan thấy bạn tốt im lặng trầm ngâm, lo lắng nàng lại có chuyện liền hỏi.

“Không có gì, Tâm Lan người yên tâm, ta là có chút mệt mỏi, hiện tại nghỉ ngơi.”

“Vậy được, người nghỉ ngơi, ta về nói lại với mọi người ở cô nhi viện để mọi người không phải lo nữa.”

Dạ Linh Uyển chỉ cảm thấy xung quanh lạnh như băng, nàng thật sự sẽ không gặp lại hân nữa. Điều này không phải cũng tốt sao? Ít nhất nàng sẽ không bị người đuổi giết, cũng không phải lo lắng bị võ lâm diệt tận, hơn hết là ở nơi đó nàng đã chết rồi. Tất cả đều tốt, nàng trở về là tốt nhất, có lẽ nguyệt lão thấy số nàng chưa tận mà đã phải chết nên để nàng trở lại hiện đại.

“Uyển nhi, Uyển nhi...”

Dạ Linh Uyển càng tự thuyết phục mình thì giọng nói cùng tuần nhan của người ấy lại càng rõ hơn, là hân, là hân đang gọi nàng.

“Uyển nhi, Uyển nhi...sao nàng không quay về gặp ta?”

“Ta không có, Quân Hoa, ta không có...” Dạ Linh Uyển không ngừng khóc, cố gắng muốn cử động thân mình.

“Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển mơ hồ thấy bóng dáng hắc càn lúc càng xa liền kêu lên rồi bật dậy.

“Gọi gọi cái gì, ta cũng nhanh bị muội gào đến phiền.” Giọng nam nhân phiền chán truyền đến từ bên cạnh khiến Dạ Linh Uyển sửng sốt nhìn lại, thì ra chỉ là mơ. Thế nhưng, khi nhìn rõ người đứng bên cạnh lại càng làm nàng trông lớn mắt hơn nữa, quên hết mọi đau đớn mà kêu lên.

“Sư huynh.”

“Cuối cùng cũng hồi hồn rồi.” Bạch Lạc Thần vẫn điệu cười vô hại phe phẩy chiếc bạch phiến trong tay.

“Huynh, tại sao...” Dạ Linh Uyển ngây ngốc, sư huynh của nàng tại sao lại ở đây.

“Là nó.” Hắc nhướn mi chỉ cho nàng xem xác của ‘Truy hồn điệp’, nếu không phải tự nhiên hắc thấy nó vỗ cánh liên hồi, biết sư muội yêu dấu bị nạn thì hắc đã không rời đảo.

“Ra thế, ui, đau.” Dạ Linh Uyển thanh tỉnh thì cảm nhận về sự đau đớn lại càng rõ ràng.

“Muội, tiểu ngu ngốc, làm gì mà nhảy xuống núi, tìm thảo dược đấy à?” Bạch Lạc Thần lắc lắc đầu, sư muội của hắc vẫn ngơ ngác như lúc trước.

“Làm gì có, muội bị người hại.” Dạ Linh Uyển đau khổ nhìn cái chân được cố định bằng hai thanh gỗ của mình. May mà lúc rớt xuống nàng dùng nhuyễn kiếm cào vào vách đá để giảm lực mới rớt xuống phiến đá nhô ra gần đó, nếu không rớt xuống ở độ cao như thế, không mất mạng cũng tàn phế cả đời.

Bạch Lạc Thần nhướn mày, xem ra có chuyện để hắc ngoạn thật tốt rồi.

“Mặt muội sao lại đau như vậy, huynh có gương không?” Dạ Linh Uyển cảm giác cả mặt mình đều đau rát, giống như có muối xát vào vết thương vậy.

“Muội...hay là đừng xem.” Hắc có chút chột dạ gãi đầu.

“Mau đưa gương uội.” Dạ Linh Uyển càng nghe hắc nói lại càng muốn xem.

Vừa nhìn đến diện mạo trong gương Dạ Linh Uyển sửng sờ, tuột tay, gương liền vỡ nát.

“Aaaaaaaa.....” Tiếng thét thê lương vang vọng khắp thung lũng.

Nhìn phương bắc tuyết không ngừng rơi, ở đây trời lạnh hơn so với ở Thần quốc. Nếu Dạ Linh Uyển được đến đây chắc nàng sẽ vui lắm, nàng luôn nói với hắc nàng rất thích tuyết. Ở Thần quốc bốn mùa như hoa, cũng có tuyết nhưng lúc này chỉ mới bước vào thu, không như phương bắc quanh năm tuyết trắng.

“Uyển nhi...” Lẩm bẩm gọi tên nàng, không có nàng bên cạnh những ngày qua hắc cơ hồ không ngủ, gương mặt đã có chút tiều tụy.

“Quân Hoa, lão hồ ly đó bắt đầu hành động rồi.” Nam Thiên Hạo không biết lúc nào đã đứng phía sau. Hắc cũng muốn an ủi huynh đệ vài câu nhưng lại không biết nói như thế nào đành phải nói chuyện chính sự.

“Ừ. Phía Mạc Lãnh Thiên như thế nào rồi?”

“Hắc đã cứu được Cẩm Tuyết nên chỉ để lại vài nhóm nhỏ Thiên Ma Giáo xung đột với võ lâm nhân sĩ như ý ngươi thôi.”

“Tốt, ta đã biết.”

“Vậy kế tiếp?”

“Kế tiếp chúng ta cứ đợi con chuột sa bẫy.”

“Được.” Nam Thiên Hạo thở dài nhìn hắc lại lấy ‘Truy hồn điệp’ ra vuốt ve, rồi bước vào quân doanh. Từ lúc Dạ Linh Uyển mất tích, ngày nào hắc cũng thấy Quân Hoa nhìn ngắm tiểu bạch điệp đó đến ngây người. Hắc nói ‘vì trên tiểu điệp có mùi hương của nàng’, Nam Thiên Hạo xưa nay chưa thấy hắc (Quân Hoa) thâm tình với nữ tử nào như vậy. Tuy nói đã tìm khắp đây vực vẫn không thấy người nhưng hắc biết Thần Thiên Quân Hoa vẫn cho ám vệ truy tìm.

“Linh Uyển à, muội còn không mau trở về hắc sẽ bị bức đến phát điên.”

Dạ Linh Uyển run rẩy, nàng không biết phải phản ứng thế nào. Khuôn mặt kia tuyệt đối không phải của nàng, không phải.

“Uyển Uyển, muội nghe ta nói.” Bạch Lạc Thần đau xót giữ lấy hai vai nàng, muốn nàng nhìn hắn.

“Muội không tin, mặt của muội, tại sao?” Dạ Linh Uyển không ngừng lắc đầu, nàng chỉ ngỡ mặt bị xây xát một chút, dưỡng mấy ngày là tốt rồi, như thế nào, như thế nào lại thành khuôn mặt ma quỷ như bây giờ.

“Muội cũng biết trước đó muội trúng độc đi.”

“Nhưng...”

“Ta biết, muội bách độc bất xâm. Thế nhưng lúc đó huyết trong người muội đang được thanh lọc, mặt muội lại bị thương, da mặt mỏng nên khi đó đã bị độc trong máu hủy đi.” Bạch Lạc Thần đau lòng, lúc hắn nhìn thấy nàng thì khuôn mặt đã là huyết nhục mơ hồ.

“Muội nhất định phải tìm ra cách khôi phục lại dung mạo lúc trước.” Dạ Linh Uyển nóng nảy muốn động thân mình xuống giường chế được.

“Muội, tiểu ngu ngốc này, muốn chân bị phế luôn không?” Bạch Lạc Thần tức đến trợn mắt.

“Độc đã tàn phá da rồi, bây giờ muội có giải cũng không ích gì.” Hắn dừng dừng ném một câu, nhất kiến thâm huyết khiến Dạ Linh Uyển thất vọng tột độ. Nàng không muốn gặp lại Thần Thiên Quân Hoa trong bộ dạng như thế này.

“Bất quá nếu ta tái tạo lại da mặt uội thì...lại là chuyện khác.”

Dạ Linh Uyển nhìn sư huynh gian xảo của nàng lại lộ ra vẻ mặt tính toán thì cắn răng, lần này có thiệt cỡ nào cũng phải nhờ hắn rồi.

“Huynh nói điều kiện đi.”

“Ba năm, muội ở đảo chế cái thứ mà muội nói cái gì dầu thơm đó cho ta ba năm.” Bạch Lạc Thần khoát trá đề nghị, tiểu sư muội của hắn nhưng là có thể từ mấy bông hoa làm ra một thứ chất lỏng mùi hương rất mê hoặc.

“Ba năm? Huynh, cái tên gian thương này.” Dạ Linh Uyển rít lên, sư huynh của nàng quá tham rồi.

“Vậy thì không bàn nữa.” Hắn nhún vai, cũng không có hại gì cho hắn mà.

“Huynh...” Dạ Linh Uyển nhăn mày, cái tên này dám lợi dụng lúc nàng gặp nạn mà kiếm lợi, sau này nhất định chính chết hắn.

“Được, muội đồng ý.” Nàng cắn răng chấp nhận điều kiện.

“Haha, tiểu sư muội, đến a, ta giúp muội lấy lại vẻ đẹp kinh diễm lúc trước.” Bạch Lạc Thần được đến chấp nhận của nàng cười đến đáng giận.

Tại Thần quốc lúc này, bên ngoài có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng thực tế sóng ngầm lại đang tùy thời muốn đột phá. Thần Thiên Thế Hoa ninh mi nhìn ám vệ phía dưới bẩm báo tình hình ngoại quốc xâm lấn.

“Hoàng thượng, hiện nay phía Nam Hân đã bắt đầu muốn động binh, Tuyết Băng cũng chỉ đưa ra một toán quân nhỏ để thu hút sự chú ý của vương gia. Trong kinh thành hiện nay khắp nơi đều có thương nhân của Tuyết Băng và Nam Hân.

“Người tìm cách tung tin ra ngoài, trầm lâm trọng bệnh, không thể quan tâm chuyện triều chính.”

“Tuân lệnh.”

Thần Thiên Thế Hoa ánh mắt lạnh lùng, quanh thân tản mạn ra khí phách của bậc quân vương.

“Hoàng đệ a hoàng đệ, chuyện trong kinh thành đã có trầm chu toàn.” Hừ lạnh, giang sơn của tổ tiên hắn cũng không phải dễ dàng để người khác cướp mất.

Giang hồ hỗn loạn, triều đình và giang hồ vốn không liên quan đến nhau. Tuy nhiên thời gian gần đây chuyện giang hồ ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân, triều đình không còn cách nào khác phải đưa quân ra ngăn cản loạn chiến.

“Hoàng thượng, giang hồ càng ngày càng quá đáng, chúng ta nên xuất binh để đảm bảo không nguy hiểm đến bá tánh vô tội.” Vương thừa tướng dẫn đầu đám quan lại đi diện kiến Thần Thiên Thế Hoa.

“Chúng ái khanh nói đúng, nhưng trẫm hiện nay long thể bất an. Chuyện này Vương thừa tướng cùng Định Bắc Hầu cứ thay trẫm xử lý.” Thần Thiên Thế Hoa gương mặt trắng bệch, tay chân run rẩy, hơi thở suy yếu, giống như tùy thời có thể chầu trời.

“Hoàng thượng thánh minh.”

Hoàng hậu đứng trước tấm cung có chút do dự, nàng cũng không phải thật sự hận hoàng thượng đến mức muốn tạo phản. Người cho tới giờ chưa từng đối xử tệ với nàng, vì không có tình nên người đối với nữ tử chốn hậu cung đều bình đẳng. Hơn ai hết, nàng biết hoàng thượng là một vị vua tốt, bởi nàng yêu người ấy, yêu ngay từ khi mới nhìn thấy người ấy lúc nàng vào cung tuyển tú nữ. Mỗi ngày, nàng đều sẽ đến ngự thư phòng nhìn hoàng thượng phê tấu chương đến nửa đêm, chỉ nhìn người như thế nàng cũng đã mãn nguyện.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu có chút xót xa nhìn người suy yếu nằm đó, nàng thật sự không biết trà đường thân mà phụ thân đưa để nàng cho hoàng thượng uống mỗi ngày lại là độc dược có dược tính chậm.

“Nàng đến rồi, ngồi đi...Khụ...khụ...”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu cố nén lệ trong đáy mắt, nàng có chút tự trách, có chút đau lòng, lại có chút thương tâm.

“Trẫm không sao, chỉ là...khụ...khụ...thân mình có chút không khỏe.” Thần Thiên Thế Hoa suy yếu thở dốc, trong lòng không ngừng ân cần thăm hỏi ám vệ của hoàng đệ hần. Cái tên chết tiệt, tìm đâu ra cái loại dược làm hần ho muốn mất cả họng.

“Hoàng thượng, người nên nghỉ ngơi nhiều.”

“Ái phi, ta có thứ muốn giao cho nàng...khụ...khụ...” Thần Thiên Thế Hoa cắn răng dồn hết sức lực nhấn vào một cơ quan, trên long sàng liền xuất hiện một cái ô vuông nhỏ.

“Đây là...” Hoàng hậu che miệng, có chút không dám tin nhìn Thần Thiên Thế Hoa.

“Tử Luân sau này sẽ kế vị trẫm, nay trẫm không biết có thể qua khỏi hay không, nàng giữ lấy để bảo vệ Tử Luân...khụ...khụ...” Thần Thiên Thế Hoa đến giờ cũng chỉ có một nhi tử duy nhất là Thần Thiên Tử Luân, là con của hần cùng hoàng hậu.

“Thần thiếp đã biết.” Hoàng hậu cố tỏ vẻ nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại đang rung động dữ dội, trong tay nàng đã có ngọc tỷ.

“Trẫm hiện tại muốn nghỉ ngơi, nàng trước về đi.”

“Thần thiếp cáo lui.”

Hoàng hậu khó nén kinh hoảng, vừa bước vào tấm phòng liền đóng cửa, che miệng thở dốc. Hần lại đem ngọc tỷ giao cho nàng, này có phải đại biểu hần tin tưởng nàng, mà nàng...

Màn đêm vừa xuống, tâm cung hoàng hậu lại tiếp đón một vị khách quen thuộc.

“Cha...” Hoàng hậu khó khăn mở miệng, tâm nàng vẫn đang không ngừng đấu tranh.

“Đã lấy được chưa?” Thừa tướng nóng vội hỏi, kế hoạch của hần chỉ còn thiếu một bước.

“Đã lấy được, thế nhưng...” Hoàng hậu đưa ngọc tỷ ra trước mặt thừa tướng, lão liền không do dự bắt lấy.

“Cha...người có thể...đừng làm hại hoàng thượng hay không?”

“Hừ, ta đã chờ đợi bao nhiêu năm, bây giờ là lúc ta lấy lại tất cả những gì lẽ ra sẽ thuộc về ta. Con yên tâm, ta sẽ không hại hoàng thượng, nhưng nếu người khác làm cũng không phải lỗi của ta.” Cay nghiệt nói ra một câu rồi quay người rời đi.

Âm mưu phản nghịch dần dần triển khai trong bóng tối, các thế lực đều âm thầm đợi thời cơ, mà thời cơ tốt cuộc cũng tới.

Thần Thiên Thế Hoa ngày càng suy yếu, mọi việc trong triều đều ủy thác cho Vương thừa tướng quyết định. Mà vì giang hồ ngày càng hỗn loạn, triều đình đành dốc toàn lực đàn áp khiến lỗ hổng thủ vệ kinh thành ngày càng lớn.

“Hoàng thượng, Nam Hãn tấn công ta.”

“Hoàng thượng, Tuyết Băng không biết vào thành bằng cách nào, đang đánh chiếm các thành của ta ở phía bắc.”

“Hoàng thượng...”

Từng tiếng cấp báo ngày một nhiều hơn, mà Thần Thiên Thế Hoa vẫn lâm trọng bệnh không thể gượng dậy.

26. Chương 26: Đấu Trí Nam Kham

Thần Thiên Quân Hoa cùng Nam Thiên Hạo vừa nhận được quân tình từ kinh thành truyền tới liền ăn ý nhìn nhau khẽ cười, cuối cùng cũng đến lúc rồi.

“Thiên Hạo, người tiếp tục chỉ huy quân trấn giữ tại đây, ngăn không cho Tuyết Băng tiếp tục tiến công, cũng không được để chúng nghỉ ngơi. Còn đại quân vòng theo sông Vọng Linh tiến xuống phía Nam tấn công Nam Hãn.”

“Được, hừ, quân Nam Hãn chắc chắn vẫn nghĩ đại quân của ta ở phía bắc, lúc này tấn công bất ngờ bọn chúng sẽ không thể phòng ngự.” Nam Thiên Hạo hưng trí, lâu lắm rồi hắn mới có thể thư giãn gân cốt như lúc này, nhất định phải đánh một trận thống khoái.

“Thiên Phong cùng Lãnh Thiên thì sao?”

“Người yên tâm, Phong nhi vẫn âm thầm tung tin giả đánh lạc hướng của các đại phái, còn Lãnh Thiên đã dẫn giáo đồ áp sát kinh thành. Hiện nay, an toàn của kinh thành vẫn nằm trong tầm kiểm soát.”

“Vậy kế tiếp là lúc xem thử thực lực của Tịch Linh Các rồi.” Thần Thiên Quân Hoa mỉm cười, nếu Uyển nhi biết hắn không nhận sự trợ giúp từ thế lực của nàng có lẽ sẽ giận hờn mất.

Vương thừa tướng – Vương Ứng Nguyên nhận tin báo hai đại quân Tuyết Băng và Nam Hãn theo kế hoạch đã công thành trọn vẹn thì mừng rỡ không ngừng. Sau khi thành công lão chỉ việc cắt mấy thành chia cho bọn chúng là được, còn lại chính là giang sơn của lão. Đại quân đã tràn vào thành là lúc thời cơ thuận lợi nhất để lão ta đảo chính.

“Thánh chỉ đến, Uy Võ tướng quân tiếp chỉ.”

“Thần Uy Võ tiếp chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nay trăm long thể bất an, mọi việc đều giao cho Vương thừa tướng định đoạt. Nay truyền chỉ lệnh cho Uy Võ tướng quân mở cửa thành, chỉ huy Cẩm vệ quân đi trợ giúp bình ổn giang hồ. Khâm thử.”

Vương thừa tướng truyền xong thánh chỉ, chờ đợi Uy Võ tướng quân tiếp nhận.

“Này, xin hỏi thừa tướng, triều đình vốn dĩ đã cho ba vạn quân đi trấn áp hỗn loạn giang hồ. Nay cơ sao hoàng thượng lại muốn điều Cẩm vệ quân hỗ trợ, lại muốn mở cửa thành.” Uy Võ tướng quân là tướng tài, tận tâm trung thành với triều đình từ khi Thần Thiên Thế Hoa mới đăng cơ. Hắn là người đứng đầu thống lĩnh Cẩm vệ quân, dưới quyền của Thần Thiên Quân Hoa. Nay chỉ còn hắn ở lại kinh thành, nên Cẩm vệ quân đương nhiên do hắn điều động. Tuy nhiên, Cẩm vệ quân là đội quân chuyên trách bảo vệ an nguy của

hoàng cung, vốn không thể đột nhiên điều động. Huống chi trong lúc hoàng thượng còn đang lâm trọng bệnh, Uy Vô tướng quân càng canh gác hết sức nghiêm ngặt, đề phòng thích khách lợi dụng thời cơ mà ám sát hoàng thượng.

“Ý chỉ của vua, chúng ta là thần tử sao dám tùy tiện suy đoán. Chẳng lẽ tướng quân có ý ám chỉ lão phu truyền thánh chỉ giả, nếu vậy tướng quân có thể xem lại thánh chỉ.” Vương thừa tướng nét mặt có chút tức giận.

Uy Vô tướng quân tuy thấy mình có chút thất thố, dù sao thừa tướng cũng là nguyên lão trong triều, lại còn là cha của hoàng hậu nương nương. Tuy nhiên, dù có làm phật ý thừa tướng thì an nguy của hoàng cung cũng không thể khinh suất liền mở ra xem lại thánh chỉ. Khi vừa liếc thấy ấn ngọc tỷ, ánh mắt có chút lóe lên rất nhanh rồi biến mất.

“Bổn tướng đã mạo phạm tướng gia, mong tướng gia không chấp nhất. Bổn tướng lập tức dẫn cấm vệ quân đi trợ giúp, cũng sẽ ở cửa thành.”

Vương thừa tướng hài lòng nhìn kế hoạch từng chút một được thực hiện, chỉ một chút nữa thôi thì quốc gia này sẽ thuộc về lão. Từng ngày trôi qua là từng ngày bóng tối của âm mưu bao trùm toàn bộ Thần quốc. Thần Thiên Thế Hoa suy yếu nằm trên giường, bên cạnh có hoàng hậu, nhìn Vương thừa tướng nhanh chóng tiến vào cũng không tỏ ý gì.

“Hoàng thượng, chúng thần có chuyện muốn tấu.”

“Chúng ái khanh nửa đêm còn đến là vì chuyện gì quan trọng? Khụ...khụ..”

Đám quan lại nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, cuối cùng thừa tướng là người bước ra.

“Hoàng thượng, hiện nay giang sơn hỗn loạn, chúng thần thỉnh hoàng thượng lập Tử Luân hoàng tử làm thái tử, phòng ngừa...” Thừa tướng nói đến đây, do dự ngừng lại, nhưng ý tứ của lão người nào cũng đều nghe ra.

“Ý của thừa tướng là trăm nên thoái vị?” Thần Thiên Thế Hoa ninh mi, lão hồ ly này, không đợi được nữa rồi sao.

“Đây đều là tâm ý của chúng thần.” Thừa tướng cùng Định Bắc Hầu đồng loạt lên tiếng, sau đó tất cả quan lại đều quỳ xuống theo. Mục đích chính cuối cùng chính là bức Thần Thiên Thế Hoa thoái vị, sau đó khi hắc chết thừa tướng có thể lấy lý do tiểu hoàng đế còn nhỏ để chấp chính triều đình. Về phần Thần Thiên Quân Hoa, người khiến lão e ngại nhất đã có người khác lo liệu rồi.

“Chúng khanh gia muốn làm phản?” Giọng điệu mười phần uy nghiêm của bậc đế vương khiến vài quan đại thần bên dưới có chút run sợ. Tuy nhiên, đã đi đến bước này cũng không có đường để họ quay đầu lại nữa rồi.

“Hoàng thượng, thần đắc tội.” Thừa tướng dứt lời, không biết hắc y nhân ở đâu xông ra từ bốn phía vây chặt tẩm cung của Thần Thiên Thế Hoa. Hắc cũng không tỏ vẻ gì nhưng hoàng hậu thì vẻ mặt trắng bệch, nằng hối hận, đến bây giờ nằng thật sự hối hận vì đã không ngăn cản phụ thân từ sớm. Bây giờ, nằng chỉ có thể ở bên cạnh Thần Thiên Thế Hoa chăm sóc cho hắc, coi như đó là cách để nằng chuộc tội đi.

“Hoàng thượng, chúng thần mong hoàng thượng suy xét thật kĩ.” Thừa tướng trong giọng nói mang ý đe dọa, tính mạng Thần Thiên Thế Hoa đang nằm trong tay lão, hắc sẽ không thể manh động. Vừa lòng rồi đi mà thừa tướng không hề nhìn đến nụ cười quỷ dị trên mặt Thần Thiên Thế Hoa. Lão muốn khống chế hắc? Nằm mơ.

Tranh đấu kéo dài suốt hai tuần, phía Tuyết Băng cũng cảm thấy có chút kì quái. Nói sao thì bọn họ cũng có ý định đánh lạc hướng quân Thần quốc, nhưng bọn họ chỉ có mấy nghìn quân, nếu Thần quốc xuất ra đại quân thì bọn họ cũng nhanh chóng thành tàn quân. Thế nhưng thời gian đã lâu như vậy, quân Thần quốc cũng không có ý định tấn công mà chỉ phòng thủ giằng co với họ. Mật báo nói lần này cả Nam Thiên Hạo lẫn Thần Thiên Quân Hoa đều xuất quân, tại sao bọn chúng lại im lặng như vậy, có lẽ nào đây là âm mưu.

Trong lúc quân lính Tuyết Băng vẫn còn hoang mang thì đại quân Thần quốc đã áp sát phía nam. Dân chúng ở đây vốn đã được lệnh mật báo di dời từ trước nên từ lúc Nam Hãn tiến vào liền công thành không mất tí sức nào, tuy có chút nghi ngờ nhưng bọn chúng vẫn hồ hởi không thôi.

“Cẩn thận.”

“Đừng lo, Tịch Linh Các làm việc xưa nay chưa thất bại bao giờ.” Đông Thiên Phong đã hội họp với Nam Thiên Hạo, thấy hãn dân dò dẫm người Thủy Nhi, Cúc Nhi thì khinh thường.

“Tướng quân yên tâm, lúc này mọi thứ trong thành đều bị chúng ta hạ độc hết rồi, một chút nữa sẽ có tác dụng thôi.” Thủy Nhi đậm cười, nàng vốn không phải người hoạt bát, từ lúc Dạ Linh Uyển mất tích lại càng trở nên trầm tĩnh hơn.

“Thừa tướng, việc không ổn.” Hắc y nhân vẻ mặt không tốt quỳ trước mặt Vương Ứng Nguyên.

“Có chuyện gì?”

“Quân Nam Hãn không biết vì sao đột nhiên trúng độc hàng loạt.”

“Cái gì?” Vương Ứng Nguyên kinh hoảng đứng dậy rời khỏi án thứ, đến trước mặt hắc y nhân, túm lấy áo hãn hỏi. “Người nói rõ cho ta.”

“Thừa tướng, quân Nam Hãn sau khi công thành được ba ngày thì toàn bộ trúng độc, e rằng tình trạng nguy kịch.”

Vương Ứng Nguyên gương mặt tái mét, có lẽ nào âm mưu của lão đã bại lộ. Không đúng, lúc này hai tên kia vẫn còn đang ở phía bắc làm sao có thể xuống tới phía nam.

“Có thể là do nước bị bẩn không? Người mau tìm thật nhiều đại phu đưa xuống phía nam chữa trị.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Đội hắc y nhân rời khỏi ánh mắt lão lộ vẻ hung tàn, lão phải nhanh chóng bức được Thần Thiên Thế Hoa thoát vị. Nếu như hãn ngoan cố cũng đừng trách lão độc ác.

“Hoàng thượng, việc thần nói không biết người suy nghĩ thế nào?” Thừa tướng cung kính đứng trước mặt Thần Thiên Thế Hoa, nhưng vẻ cung kính ấy cũng không chạm tới đáy mắt.

“Đề nghị của thừa tướng e rằng trăm không thể đồng ý, mọi chuyện nên đợi hoàng đệ trăm trở lại rồi nói tiếp.” Thần Thiên Thế Hoa vẫn đậm phong kinh trả lời.

“Hoàng thượng, người hãy suy nghĩ thật kĩ.”

“Thừa tướng nghi ngờ khả năng phán đoán của trăm? Từ khi nào việc trăm quyết định lại đến lượt thừa tướng phán xét?” Khí thế không giận mà uy hiển nhiên lộ ra khiến thừa tướng chùn bước.

“Hoàng thượng, thần không còn cách nào khác.” Dứt lời hắc y nhân bao vây xung quanh Thần Thiên Thế Hoa.

“Giết.” Thừa tướng tàn ác ra lệnh, lão không còn lựa chọn nào khác. Nếu Thần Thiên Thế Hoa chết, ngọc tỷ trong tay lão cũng không người nào dám chống đối.

Vương Ứng Nguyên khó hiểu nhìn đám hắc y nhân đứng bất động.

“Các người không nghe ta nói sao, mau giết hãn.”

“Hahahaha...” Thần Thiên Thế Hoa cười có chút hụt hơi rồi mới hảo tâm lên tiếng nhắc nhở. Tuy nhiên, từng chữ lại giống như búa tạ đánh vào người thừa tướng khiến lão kinh sợ.

“Thừa tướng có phải có chút mơ hồ? Thuộc hạ của trăm làm sao lại nghe lời người?”

“Người...” Thừa tướng kinh hoảng, sự việc như thế nào lại trở thành như thế này.

“Bất lấy ông ta.” Thần Thiên Thế Hoa trầm giọng ra lệnh.

Sở Phong cùng Hứa Vũ chẳng tốn mấy công sức đã trói được thừa tướng, nhìn giống như một cái bánh tét. Bọn họ vốn được Mạc Lãnh Thiên phân công dẫn người ẩn thân trong hoàng cung, tìm thời cơ giết hết hắc y nhân đang lẫn trốn. Sau đó như đã biết, họ cải trang làm hắc y nhân khiến thừa tướng không hề hay biết.

“Haha, lão phu lại thua một kẻ đáng tuổi con mình, nhưng các người đừng vội mừng, đại quân Nam Hân và Tuyết Băng đã tràn vào thành rồi. Chẳng mấy chốc sẽ tấn công kinh thành.”

“Vậy bọn chúng cũng phải qua được xác của bản tướng cùng cấm vệ quân.” Uy Vĩ tướng quân bước ra từ phía trong tầm cung của Thần Thiên Thế Hoa.

Vương thừa tướng ngạc nhiên, hắn tại sao còn ở đây, không phải lão đã giả truyền thánh chỉ để hấn dẫn cấm vệ quân rời khỏi kinh thành rồi hay sao.

“Người...” Kinh hoảng không thốt ra lời, chỉ có vẻ mặt kinh hoảng tột độ là biểu đạt được sự khiếp sợ của lão.

27. Chương 27: Chủ Mưu Phía Sau

“Thừa tướng, ngài không ngờ bốn tướng còn ở đây phải không? Haha, chỉ trách ngài không nắm rõ mọi chuyện thôi.” Uy Vĩ tướng quân chỉ huy quân lính bao vây, không ít lần chinh chiến sa trường, giọng nói có phần uy nghiêm, hùng hậu.

Uy Vĩ tướng quân được Thần Thiên Thế Hoa phê chuẩn, chậm rãi kể lại mọi chuyện cho Vương thừa tướng, khiến lão ta chỉ biết trờ trờ mắt, không thể tin nổi.

Thực ra ngày đó khi Vương thừa tướng mang thánh chỉ đến Uy Vĩ tướng quân đã có ý nghi ngờ. Ngay khi nhìn thấy ấn tín của ngọc tỷ thì hấn càng thêm xác định chuyện có điều mờ ám.

“Không thể, ngọc tỷ có gì không đúng?” Vương Ứng Nguyên thốt lên.

“Haha, ngài không biết cũng đúng thôi, tuy ấn tín phía dưới của ngọc tỷ không có gì khác lạ, nhưng chỉ có những người trong cấm vệ quân mới biết. Bởi ấn tín ấy không phải ấn tín thông thường hoàng thượng hay dùng mà nó còn ẩn chứa mật hàm.”

“Hahaha, thì ra là như thế, Thần Thiên Thế Hoa, lão phu đã xem thường người rồi. Bao nhiêu năm qua ta nung nấu ý định soán ngôi, vậy mà hôm nay lại bại trong tay người.” Vương Ứng Nguyên cười điên dại, lão còn gì nữa để mất đây?

“Thừa tướng lầm rồi. Trăm từ đầu tới cuối cũng không phải đấu với người. Người trăm chân chính muốn đối đầu còn chưa xuất hiện.” Thần Thiên Thế Hoa cười lạnh, thừa tướng cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

“Cái gì?” Vương Ứng Nguyên có chút hoang mang nhưng rất nhanh liền lóe lên tia hy vọng. Đúng rồi, quân át chủ bài của lão vẫn chưa bị phát hiện, sát thủ lão bồi dưỡng bao nhiêu năm qua. Cuối cùng Thần Thiên Thế Hoa nhất định cũng phải chết, hahaha.

“Thừa tướng thật ngạc nhiên? Nga, như vậy hình như không đúng lắm đâu.” Thần Thiên Thế Hoa nhếch miệng cười, lão hồ ly này đến bây giờ cũng chưa biết lão mới chính là người bị kẻ kia lợi dụng. “Nếu thừa tướng đã có hứng thú, chỉ bằng chúng ta cùng nhau đi xem.”

Bị Hứa Vũ cùng Sở Phong áp sát hai bên, thừa tướng vẻ mặt càng lúc càng khó coi bị lôi kéo đi theo Thần Thiên Thế Hoa.

Thần Thiên Quân Hoa cùng ám vệ đã tiến vào hoàng cung từ lâu, tuy nhiên vẫn còn giấu mặt, chờ đợi thời cơ thích hợp mới ra tay.

“Hoàng thượng giá đáo.” Giọng nói the thé của tiểu thái giám vang vọng khắp Ngọc Thố Cung.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương.” Ngọc quý phi đang nằm trên nhuyễn tháp được hai nha hoàn đỡ dậy.

“Muội đang có thai, đừng để động đến đứa bé.” Hoàng hậu nhanh đi tới đỡ lấy Ngọc phi, trong mắt nàng chỉ còn lại sự quan tâm thật sự. Hãy cứ để nàng chuộc lỗi với hân, chăm lo tất cả những gì thuộc về hân.

“Tỷ tỷ lo lắng rồi, đứa bé ngoan lắm.” Ngọc phi cười ngọt ngào nhưng nội tâm đã dao động.

“Ngọc phi, nàng có lời gì muốn nói với thừa tướng không?” Thần Thiên Thế Hoa lên tiếng. Lúc này thừa tướng mới được người đưa đến trước mặt Ngọc phi.

“Hoàng thượng, đây....”

“Ngọc quý phi, à không, trẫm không nên gọi nàng như thế....ừm, hay vẫn là gọi Tuyết Băng đại công chúa – Lâm Phương Ngọc?” Thần Thiên Thế Hoa cười nhưng vẻ mặt lại lạnh băng.

Mọi người có mặt tại hiện trường trừ bỏ những người của Thiên Ma Giáo vốn chẳng bận mà gì với mấy chuyện triều chính của các quốc gia thì ai nấy đều kinh sợ.

“Thừa tướng, người thấy mình có phải hay không quá may mắn? Ngẫu nhiên cứu được một bé gái mồ côi vào mười năm trước, ý muốn đào tạo thành sát thủ để ám sát trẫm. Thật không ngờ lại có thể cứu được đến Tuyết Băng đại công chúa?” Thần Thiên Thế Hoa chậm rãi nói nhưng lại khiến thừa tướng càng lúc càng không thể tin.

“Hahaha, kế hoạch của lão chuẩn bị mười năm trời, cuối cùng lại chỉ là bàn đạp cho kẻ khác. Thần Thiên Thế Hoa, người có phải đã biết từ lâu?”

“Hừ, trẫm vẫn niệm tình người là nhạc phụ đại nhân mà không suy xét, nhưng người lại có can đảm nội ứng ngoại hợp với Tuyết Băng cùng Nam Hân. Nói cho cùng cho dù có thêm mười năm nữa người vẫn sẽ lặp lại sai lầm giống như mười năm về trước khi tiên đế băng hà thôi.”

“Người....đã biết?” Đến lúc này Vương Ứng Nguyên càng thêm đả kích, lẽ nào chuyện mười năm trước hân cũng biết?

“Trẫm còn không biết sao? Cũng không nghĩ xem khi ấy người kề cận tiên hoàng ngoài tể tướng Trần Lâm không phải còn có người sao? Mà khi người cùng Trần quốc tướng quân xông vào cứu giá ta đã thấy vẻ mặt kinh hoàng cùng không cam lòng của tể tướng nhìn người.” Thần Thiên Thế Hoa khinh thường trả lời, lúc trước hân đối với vị nhạc phụ không tận trung này cũng chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt. Nhưng nay khi lão càng lúc càng có dã tâm thì thân là đế vương hân cũng không thể bỏ qua.

Vương Ứng Nguyên nghe xong thì cả người suy sụp, như già đi thêm mười tuổi, phút chốc đã không còn khí thế của kẻ muốn đoạt ngôi. Lão vẫn tưởng từng bước cờ của lão hoàn hảo vô khuyết, không ngờ đã sớm bị người nhìn thấu.

“Trẫm tới nay mới ra tay vì trẫm muốn biết kẻ nào đã đứng phía sau, thừa tướng nghĩ với khả năng của người có thể khiến Nam Hân cùng Tuyết Băng đồng ý liên minh sao?” Thần Thiên Thế Hoa lúc này mới chậm rãi liếc mắt về phía Ngọc phi.

“Hahaha, không hổ danh là hoàng đế Thần quốc.” Ngọc phi vẫn chìm trong im lặng bỗng dưng cười phá lên, vẻ mặt có chút thị huyết.

“Công chúa quá lời.”

“Như thế nào, các người định làm gì ta? Đừng quên ta đang mang thai con của người.” Lâm Phương Ngọc cười dài, muốn bắt ả cũng không phải chuyện dễ. Huống chi quân bài cuối cùng của ả còn chưa được lật.

“Người xác định người có mang thai con của trẫm?” Thần Thiên Thế không nói, chỉ hỏi lại một câu nhưng trong giọng nói đã mang sự khẳng định.

“Ngọc phi xác định nữ nhân mang thai có thể tùy ý khiến bào thai biến mất rồi lại xuất hiện?” Lúc này Thần Thiên Quân Hoa cũng đã hiện thân, cùng với ám vệ đi cùng hân.

“Người...ý người là gì?”

“Đừng tưởng ta không biết hắc y nhân ngày đó chính là ngươi.”

Thần Thiên Quân Hoa vô cùng nhảy bén với ánh nhìn của người khác, ngày đó khi giao chiến hắn đã nhận ra ánh mắt của Lâm Phương Ngọc. Nhớ đến chuyện ngày đó lại làm hắn nhớ đến Dạ Linh Uyển, hơi thở tức thì hỗn loạn, cuồng sát.

“Hahaha, giờ ngươi mới biết không phải đã muộn rồi sao? Nữ nhân của ngươi cũng đã chết trong tay ta...Người đâu.” Lâm Phương Ngọc đắc ý hô lên một tiếng tức thì hắc y nhân không biết từ đâu bao vây toàn bộ Ngọc Thổ Cung cùng đám người Thần Thiên Thế Hoa. Trong đó một hắc y nhân còn cầm giữ một con tin, mà khi nhìn đến khiến huynh đệ Thần Thiên Thế Hoa khiếp sợ không thôi.

“Mẫu hậu.”

“Hahaha, không ngờ tới chứ gì? Ta đã tìm hết mọi cách mới phát hiện ra nơi ở của thái hậu. Hoàng thượng, người thích phần lễ vật này của ta chứ?” Lâm Phương Ngọc hí hóp mắt, bào thai giả không uy hiếp được bọn họ nhưng lão thái bà này thì lại khác. Thái hậu Võ Thiên Trâm năm xưa chính là Võ quý phi sinh hạ hai hoàng tử Thần Thiên Thế Hoa và Thần Thiên Quân Hoa. Dù có muốn bắt nàng ta như thế nào thì hai người họ cũng không dám để sinh mạng mẫu hậu thân sinh của mình gặp nguy hiểm.

“Đại công chúa, ngươi thả thái hậu trăm sẽ để ngươi rời khỏi hoàng cung.” Thần Thiên Thế Hoa phẫn nộ, hắn không ngờ thái hậu lại bị chúng tìm được.

“Hoàng thượng, con không cần lo cho ai gia, cứ bắt giữ nữ nhân này lại, tránh cho sau này quốc gia lâm nguy.” Thái hậu vốn là một nữ tử kiên cường lại thấu hiểu đạo lý, bị uy hiếp nhưng vẫn hiểu rõ bên nặng bên nhẹ. Không muốn nhi tử vì mình mà phạm phải sai lầm thiên cổ.

“Mẫu hậu...” Thần Thiên Quân Hoa nhíu mi, hắn vốn hiểu rõ tính cách quật cường của thái hậu. Thế nhưng hắn không muốn người hy sinh, cơ hội để bắt Lâm Phương Ngọc sau này có thể tìm, nhưng mẫu hậu thì chỉ có một. Khinh công của hắn tuy nhanh nhưng lại không dám thử, chỉ sợ sơ suất lại thành nỗi ân hận của hắn.

Mọi người ai cũng tập trung cho tình huống nguy hiểm của thái hậu, lại không nhìn đến Vương thừa tướng vốn suy sụp tinh thần trong mắt lại chợt lóe sát khí. Cố gắng cắt đứt dây trời liền xuất ra chủy thủ lao đến Thần Thiên Thế Hoa.

“Thần Thiên Thế Hoa, ngươi chết đi.”

Thần Thiên Thế Hoa tuy bị kinh ngạc nhưng với thân thủ của hắn, để tránh một đao của thừa tướng vốn chẳng khó khăn. Thế nhưng hắn không cần phải làm như vậy, bởi có một người luôn nhìn về hắn, luôn dõi theo hắn. Ngay trong giây phút nguy hiểm nhất, không ngần ngại lao đến đỡ cho hắn một đao chí mạng.

“Lệ Lệ...” Thần Thiên Thế Hoa hét lên, tay cũng đưa ra đánh văng thừa tướng rồi ôm lấy hoàng hậu vào lòng.

“Hoàng thượng, thiếp...”

“Nàng đừng nói nữa, ngự y, mau truyền ngự y cho trẫm.” Hắn kinh hoảng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn dính đầy máu của nàng. “Lệ Lệ, nàng nhất định sẽ không sao, mau nhìn trẫm.”

“Hoàng thượng...đã thật lâu...thật lâu...người không gọi thiếp là Lệ Lệ...thiếp...” Hoàng hậu suy yếu khẽ nói, nàng thấy rất đau, nhưng nàng rất hạnh phúc. Hắn đã lâu lắm không gọi nàng thân mật như thế, có phải do nàng thay đổi, giống những nữ nhân khác đồ kị ghen tuông khiến hắn ghét bỏ nàng. Khi nàng mới vào cung hắn hay gọi nàng là Lệ Lệ, sau đó lại chỉ gọi nàng hoàng hậu, cũng không thường mỉm cười với nàng nữa.

“Sau này mỗi ngày trăm đều gọi nàng như thế, được không? Lệ Lệ, ngự y sẽ nhanh tới, nàng nghỉ ngơi một chút. Ngoan, trăm sẽ đưa nàng xuất cung, sẽ đưa nàng tới Giang Nam mà nàng thích để ngắm cảnh.” Thần Thiên Thế Hoa thì thầm, lúc này hắn mới thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có dần xuất hiện.

“Người...thì ra...người vẫn nhớ...” Hoàng hậu mỉm cười, lúc này nhìn nàng đẹp hơn bao giờ hết, nụ cười của nữ nhân hạnh phúc. Hắn vẫn nhớ nàng thích Giang Nam, vẫn nhớ nàng muốn hắn đưa nàng xuất cung. Với

nàng, vậy là đủ rồi. Nàng cảm thấy buồn ngủ quá, mí mắt thật nặng, nàng muốn ngủ một lát, chỉ một lát là tốt rồi.

“Lệ Lệ, Lệ Lệ, mau nhìn trẫm, trẫm không cho phép nàng ngủ, mau tỉnh lại.” Thần Thiên Thế Hoa điên cuồng, hắc không cho phép nàng cứ như vậy mà chết đi, hắc còn rất nhiều chuyện chưa nói với nàng.

Thừa tướng nhìn nữ nhi của mình, lại nhìn hai tay, lão phát cuồng, lão lại giết nữ nhi duy nhất của mình. Lão hối hận nhưng cũng không ai để ý, tất cả đều bị một màn trước mắt làm cho đau lòng.

“Tâm nhi, ngươi làm gì?” Tiếng hét của Lâm Phương Ngọc khiến tất cả chú ý. Chỉ thấy nha hoàn thân cận của ả nhanh như cắt đánh bay hắc y nhân đang uy hiếp thái hậu rồi ôm lấy người phi về phía đám người Thần Thiên Quân Hoa.

Mọi người còn đang không hiểu chuyện gì thì Tâm nhi đã tiến về phía Thần Thiên Thế Hoa đang ôm lấy hoàng hậu. Nàng nhẹ điểm vài huyệt đạo rồi lấy ra một viên dược màu đỏ cho hoàng hậu uống.

“Để nàng uống thứ này, nếu mệnh nàng chưa hết thì tốt, không thì...”

“Ngươi là...” Thần Thiên Thế Hoa kinh nghi, nha hoàn thân cận của Ngọc phi tại sao lại đứng về phía họ, còn có thể có thân thủ hoàn hảo như vậy.

“Uỷe nhi...” Thần Thiên Quân Hoa khẽ gọi, nhưng thốt ra là lời chắc chắn mà không phải nghi vấn.

28. Chương 28: Chưa Phải Tương Ngộ

Chỉ thấy thân hình Tâm nhi khẽ cứng lại, rồi thở dài. Nàng thế nào lại nghĩ hắc cũng như những người khác, sẽ không nhận ra nàng? Thở dài một tiếng, xoay người về phía hắc nở nụ cười yếu ớt.

“Chàng nhận ra rồi.”

Thần Thiên Quân Hoa không nói gì, nhưng ánh mắt hắc nhìn nàng lại ánh lên vẻ sâu lắng, trầm tĩnh. Hắc vẫn tin nàng còn sống, nhưng hắc vẫn luôn không hiểu tại sao nàng không gặp hắc.

“Ngươi...” Lâm Phương Ngọc kinh ngạc không thốt nên lời. Ngày đó ả đánh Dạ Linh Uyển trọng thương, còn làm nàng rớt xuống vách núi. Dạ Linh Uyển không những không chết, còn cải trang thành Tâm nhi ở cạnh ả không biết từ khi nào.

“Sao, công chúa ngạc nhiên à? Chắc cũng không bằng ta ngày ấy khi biết hắc y nhân ấy chính là người đầu.” Dạ Linh Uyển cười lạnh rồi đưa tay tháo lớp dịch dung xuống, để lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc. Ngay khi bị rớt xuống vách núi, nhìn vào ánh mắt hắc y nhân, nàng đã biết chính là Ngọc phi rồi. Sau đó lại thấy kì lạ, Thần Thiên Quân Hoa đã nói Ngọc phi vốn đã không còn thân nhân, lại không có thể lực, vậy tại sao nàng ta lại làm như thế.

“Ngươi che giấu khá thật đấy, không ai tưởng được người luôn âm thầm ra tay trong bóng tối lại là ngươi. Tất cả mũi nhọn chỉ hướng về hoàng hậu, đây có phải kế sách của ngươi và thừa tướng? Đồn hết sự chú ý của hoàng thượng về phía hoàng hậu, còn ngươi mới là người thực hiện.” Dạ Linh Uyển có chút chán ghét nhìn về phía Ngọc phi. Nàng vốn ghét những người ném đá giấu tay, tuy rằng hoàng hậu cũng là người của thừa tướng nhưng việc liên minh này chỉ sợ chính nàng cũng không biết.

Đáng thương cho hoàng hậu bao nhiêu năm qua đều mang tiếng xấu thay người khác.

“Haha, xem ra ta đã xem thường ngươi, nhưng ta muốn hỏi, ngươi cải trang thành Tâm nhi khi nào?” Lâm Phương Ngọc cũng chẳng có vẻ gì sợ hãi, thắc mắc hỏi lại Dạ Linh Uyển. Nàng ta vốn cũng có công phụ dịch dung rất cao, nếu không ngày đó cũng không nhìn ra chân tướng của Thủy Nhi cùng Cúc Nhi. Vậy mà nàng ta lại không phát hiện ra Dạ Linh Uyển.

“Ba ngày trước.”

“Lâu như vậy?” Lâm Phương Ngọc có chút khó tin.

“Ngọc phi người nghĩ khả năng dịch dung của người là đệ nhất thiên hạ? Đối với một số người nó chỉ là trò trẻ con thôi.” Dạ Linh Uyển khinh thường, ả có thể nhìn ra sơ hở của Cẩm Nguyệt, nhưng sư huynh nàng đối với cái trò này có thể nói là cao thủ. Sự thật chứng minh nếu tiếp tục thì Ngọc phi cũng không có khả năng nhận ra nàng cải trang. Bất quá, lần này nhờ Bạch Lạc Thần giúp lại làm nàng tổn mất một bình ‘Thiên hương ngọc lộ’, hừ, cái tên gian xảo, chẳng nhờ được hần cái gì mà không mất đồ cả.

“Bắt lấy nàng.” Thần Thiên Thế Hoa cũng chẳng còn thời gian đâu mà đòi co, thái hậu đã được an toàn thì hần chẳng phải cố kị gì Lâm Phương Ngọc nữa.

“Hừ, hôm nay dù ta có chết cũng phải trả thù cho đại ca của ta.” Lâm Phương Ngọc đôi mắt cũng hần đỏ. Mục đích của tất cả những việc nàng ta làm là muốn trả thù cho đại hoàng tử của Tuyết Băng quốc – Lâm Thế Nam. Năm xưa hần chính là người liên minh với đại hoàng tử của Thần quốc tạo phản, thế nhưng kế hoạch thất bại nên Lâm Thế Nam cũng tử trận. Lâm Phương Ngọc sau khi nhận được tin tức liền bàn kế hoạch với thân tín của Lâm Thế Nam. Sau đó lại biết được thừa tướng bất trung mới tạo nên cuộc hội ngộ để được ông ta thu nhận đào tạo thành sát thủ. Tiếp đến với mỹ mạo của mình, thuyết phục thừa tướng để ả có cơ hội được tiến cung tiếp cận Thần Thiên Thế Hoa, mọi chuyện cứ thế mà tiếp diễn.

Hắc y nhân đi theo Lâm Phương Ngọc chỉ có hơn ba mươi người nhưng đều là cao thủ đã qua tuyển chọn. Mà ở đây ngoài Thần Thiên Quân Hoa cùng Dạ Linh Uyển là cao thủ thì Sở Phong cùng Hứa Vũ thân thủ cũng không tồi. Hai bên giao chiến cũng ngang sức nhau, cấm vệ quân cũng muốn tham chiến nhưng hai bên giao đấu hỗn loạn, nếu dùng cung thủ sẽ không tránh khỏi nguy hiểm nên theo lệnh Thần Thiên Thế Hoa quan sát tình hình. Thần Thiên Thế Hoa vốn cũng muốn tham gia trận chiến nhưng nhìn đến hoàng hậu trong lòng lại bỏ qua.

“Chỉ như vậy?” Thần Thiên Quân Hoa mặt không đổi sắc lại đánh ngã thêm một hắc y nhân rồi đưa mắt nhìn lại Lâm Phương Ngọc.

Lâm Phương Ngọc cảm giận không thôi, chính là hần, người mà ả luôn lo lắng sẽ là mấu chốt phá hỏng kế hoạch của mình bởi năng lực của hần sâu không lường được. Tuy nhiên, nhìn qua Dạ Linh Uyển đang cùng Tử Vi nhuyễn kiếm giao đấu giữa đám người mà không có chút khó khăn nào lại càng cảm phần hơn. Nàng cũng là một quân cờ không lường được xuất hiện trong bàn cờ. Giống như thế vây giữa quân đen và quân trắng, vốn tưởng có thể đối đầu nhau lại không ngờ bên đen vẫn còn một nước cờ chưa sử dụng khiến quân trắng trong nháy mắt không có đường chống đỡ.

“Hừ, chiêu cuối cùng của ta cũng không chỉ có như vậy.” Đúng thế, trong đám hắc y nhân của ả có một người khác biệt, một người luôn chờ đợi thời cơ. Một thời cơ thật tốt để ra tay, để trả thù Dạ Linh Uyển.

“Uyển nhi.” Thần Thiên Quân Hoa nhanh nhạy phát hiện ra điều không đúng, là khi hần thấy một hắc y nhân tốc độ khác biệt âm thầm lao về phía Dạ Linh Uyển.

“Quân Hoa.” Dạ Linh Uyển hét lên, Tử Vi nhuyễn kiếm không chút lưu tình đâm thẳng về phía người nọ. Thần Thiên Quân Hoa cũng dồn hết toàn lực đánh hắc y nhân đó một chưởng.

Thần Thiên Quân Hoa cố điều tức nội lực nhưng vẫn không thể kìm nén, phun ra một ngụm máu đen. Trong kiếm có độc, hơn nữa là kịch độc. Vừa nghĩ đến điều này, Dạ Linh Uyển nhanh chóng lấy ra đan dược cho Thần Thiên Quân Hoa nuốt vào.

“Quân Hoa, chàng thấy sao rồi? Quân Hoa, Quân Hoa...” Dạ Linh Uyển gào thét, khóc như một hài tử. Thần Thiên Quân Hoa vốn muốn nói hần không sao, nhưng độc tố trong người không ngừng lan tràn khiến hần đau không thở nổi, cũng không thể mở miệng an ủi nàng. Y phục vốn trắng như tuyết, nay nhiễm lên một tầng hắc huyết nhìn đến ghê người.

“Hahahaha, cuối cùng ta cũng trả thù được cho nữ nhi của ta, người...Dạ Ảnh hay là hần chết thì nữ nhi của ta cũng sẽ mãn nguyện. Để hần theo nữ nhi của ta xuống địa ngục đi, hahaha.” Người cười cuồng tiếu không phải ai khác chính là thần y Hoa Vạn. Tuy lão cũng trọng thương không sống được bao lâu nữa, nhưng thù của nữ nhi lão cũng trả được rồi.

Sau khi Hoa Tiểu Lệ chết, Ngọc phi đã ngay lập tức thông tri cho Hoa Vạn ý đồ kích động lão trả thù cho nữ nhi. Thật là trời không phụ lòng người, lão ta đã thay ả giết được một mối thù lớn nhất.

“Nếu chàng chết người cũng đừng mong thấy được ánh mặt trời ngày mai.” Dạ Linh Uyển gần từng tiếng rồi hướng lên trời cất một tiếng hét dài, tựa như tiếng gọi chim ưng. Chỉ qua thời gian một chốc trà không biết từ đâu xuất hiện một nam tử đẹp tựa thiên tiên, tuấn tú nhả nhận mang điệu cười vô hại trên môi. Về mặt hấn như muốn nói, ta là người vô tội, đồng thời cũng bồi thêm một câu, nếu không muốn chết thì đừng đụng đến ta.

“Sư muội, có chuyện gì mà muội gọi ta gấp thế, còn dùng đến thiên lý truyền âm chân truyền của sư phụ nữa.” Bạch Lạc Thần phe phẩy chiếc quạt trong tay, không thèm để ý đến tình hình hỗn loạn đang diễn ra.

“Xử lý hết đám người đó.” Dạ Linh Uyển chỉ tay về phía đám người Lâm Phương Ngọc. Nàng đương nhiên biết với khả năng của Bạch Lạc Thần thì nhanh hơn nàng tự ra tay nhiều, nàng muốn nhanh chóng chấm dứt để Thần Thiên Quân Hoa được nghỉ ngơi.

“Điều kiện?” Bạch Lạc Thần hớn hở, hấn lại được kiếm lợi rồi.

“Hai bình ‘Cửu hoa ngọc lộ’ “ Dạ Linh Uyển cắn răng.

“Ba bình.” Bạch Lạc Thần lại kỳ kèo mặc cả.

“Thành giao.”

“Tốt.” Đạt đến giao dịch tốt đẹp, Bạch Lạc Thần quay người về phía những người được hấn cho là xấu số. Chỉ thấy sắc mặt hấn chợt thay đổi, quanh người như tản mạn một cỗ khí tức kì lạ. Ngay lập tức xung quanh vang lên những tiếng hét kinh hoàng.

“Rắn a, bọ cạp, rắn....trùng ở đâu thế này.” Không biết từ đâu xuất hiện vô vàn những con vật kinh khủng, tất cả đều đen và rất bé. Thế nhưng con nào cũng mang kịch độc, chẳng mấy chốc hiện trường lại trở nên an tĩnh.

“Giữ lại hấn và ả.” Dạ Linh Uyển chỉ tay về phía Lâm Phương Ngọc cùng Hoa Vạn còn đang thất thần trước cảnh tượng hãi hùng trước mắt.

“Để hai người chết như vậy là quá dễ dàng rồi.” Dạ Linh Uyển nhẹ nhàng để Thần Thiên Quân Hoa đã hôn mê xuống rồi tiến về phía họ, lấy ra hai viên đan dược màu đỏ bắt họ nuốt vào. “Ta sẽ cứu hai người, các người không chết đơn giản như vậy được đâu. Thứ này sẽ khiến các người có muốn tự sát cũng không được. Sư huynh, muội cho huynh mang họ về thử thuốc đây.”

“Thật? A, ta lần này thu thập thật lớn a, không uống công xuất đảo chuyển này.”

Dạ Linh Uyển nói xong lại chạy nhanh về phía Thần Thiên Quân Hoa bắt mạch rồi ngay lập tức nhíu mày. Khốn kiếp, lão ta lại dùng loại độc này.

“Mang chàng về phòng.” Dạ Linh Uyển lời này là nói với Thần Thiên Thế Hoa. Hấn gật đầu rồi sai người xử lý tàn cuộc, lại theo người mang hoàng hậu cùng Thần Thiên Quân Hoa về Tĩnh Nguyệt Các chữa trị. Thái hậu đã được cung nữ đưa về Trâm Thiên Cung nghỉ ngơi.

“Uyển Uyển, nàng sao rồi?” Thần Thiên Thế Hoa vừa thấy Dạ Linh Uyển bước ra đã chạy tới vội vã hỏi.

“Hoàng hậu chỉ là bị đâm ở vị trí trọng yếu, mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê. Lúc này cũng đã dùng ‘Định Tâm đan’ của muội nên hiện giờ không có gì đáng lo. Chỉ là sẽ lâu mới tỉnh lại, muội đi viết phương thuốc rồi huynh cho người đi lấy.”

“Được.” Thần Thiên Thế Hoa nói xong lại tỏ ý muốn hỏi gì đó, nhưng lại không tiện hỏi, sợ Dạ Linh Uyển đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn là hỏi tới.

“Đệ ấy sao rồi?” Thần Thiên Thế Hoa từ miệng Sở Phong đã biết hoàng đệ trúng kịch độc, chỉ sợ lần này đến cả Độc y nương tử cũng bó tay chịu thua.

29. Chương 29: Thề Nguyên Sinh Tử

“Muội sẽ không để chàng chết.” Dạ Linh Uyển kiên định nói với Thần Thiên Thế Hoa rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng hần có chút thương cảm, yếu ớt mà kiên cường, thôi thì hần cũng sẽ tin tưởng nàng. Độc của hoàng đế hần trúng phải, ngoài nàng ra chỉ sợ cũng không có người nào có thể giải.

“Chàng nhất định sẽ không sao.” Dạ Linh Uyển không biết nàng là đang nói với hần hay vẫn là đang tự an ủi mình. Nhìn người trên giường vẻ mặt trắng bệch, đôi môi thâm tím nàng lại thấy tự trách. Nàng vẫn biết mình là người thiếu can trọng, thế nhưng nàng luôn cố gắng khắc phục điều đó. Bây giờ lại chính vì sự thiếu can trọng của mình, nàng hại hần trúng độc nặng như thế.

“Uyển Uyển, muội làm gì đấy?” Bạch Lạc Thần vẻ mặt vẫn như cũ, vốn chẳng có gì liên quan đến hần cả, nhưng hần cần nàng đưa hần “Cửu hoa ngọc lộ” để còn về nhà nữa.

“Sư huynh, muội cần quay về Tịch Linh Các một chuyến.”

“Ừ?”

“Chàng cần uống được hai canh giờ một lần, còn phải truyền chân khí để giữ cho được không bị chất độc thúc ra ngoài.”

“Ừ?”

“Huynh làm đi.”

“A, tại sao lại là ta?” Bạch Lạc Thần không cho là đúng, hần đâu phải làm chân sai vặt cho nàng.

“Nếu huynh không làm, chàng xảy ra chuyện muội cũng sẽ chết theo. Lúc đấy xem ai đưa ‘Cửu hoa ngọc lộ’ cho huynh.”

“Không phải chứ, muội thật gian xảo.” Bạch Lạc Thần la oai oái, thu lại chiết phiến tiến lại gần.

“Muội đã nói rồi, muội đi đây, khoảng hai ngày nữa muội sẽ trở về.”

Khi Dạ Linh Uyển trở lại Tịch Linh Các đã là đêm khuya, nàng không muốn làm ồn nên lặng lẽ trở về được phòng. Nơi này của Tịch Linh Các chứa rất nhiều dược thư, một phần y dược của Dạ Linh Uyển là đọc từ đây, phần còn lại là do được sư phụ truyền dạy và do ngộ tính của nàng. Dạ Linh Uyển bỏ qua tất cả dược thư, nàng tiến đến một ô gạch nhỏ rồi ẩn vào cơ quan, bên trong hiện ra một quyển y thư đã cũ. Dạ Linh Uyển nhanh chóng mở ra rồi thử dài, đúng như nàng đoán, Thần Thiên Quân Hoa là trúng ‘Tử hồn tán’, loại kịch độc này không quá tám canh giờ đã chết.

“Cũng may ta đã dự đoán được trước.” Dạ Linh Uyển thở nhẹ, trước đó may nhờ nàng dùng giải độc hoàn cho hần ăn trước để ngăn độc tính tiếp tục lan ra, nếu không e rằng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Dạ Linh Uyển trầm ngâm suy tính rồi quyết định thay một bộ y phục dạ hành, muốn giải độc cho Thần Thiên Quân Hoa chỉ còn một cách. Mà trước mắt muốn thực hiện được nàng cần một thứ ở Đường Môn, chính là ‘Tuyệt linh lung’. Thứ này mới được đường chủ Đường Môn chế ra, có ba viên, chính là thuốc dẫn cần thiết cho cách của nàng.

Kinh công trác tuyệt, Dạ Linh Uyển dễ dàng vượt qua hàng thủ vệ của Đường Môn, nhưng ở đây cơ quan ám khí trùng trùng chỉ sợ không dễ tìm ra nơi cất bảo vật. Dạ Linh Uyển phi thân lên mái nhà tìm đến phòng của đường chủ, nàng nhẹ lấy ra một viên ngói rồi nhìn xuống dưới. May mắn thay khi nhìn xuống nàng đã thấy hần đang cầm trên tay ba viên dược phát ra hàn khí, xem ra chính là ‘Tuyệt linh lung’. Dạ Linh Uyển không chần chừ mau chóng phi thân vào trong phòng cướp lấy một viên.

“Kẻ nào to gan?”

Dạ Linh Uyển nghe tiếng hét bên tai cũng không quản, nhanh chóng tung ra bột phấn màu trắng, tuy nhiên dường như không mấy tác dụng.

“Dùng độc với người của Đường Môn, tên tặc nhân ngươi là muốn chết.”

Dạ Linh Uyển thầm than trong lòng, nàng sao lại quên mất Đường Môn sở trường còn có độc dược, một chút mê hương căn bản không có hiệu quả. Nàng dùng độc cũng không được, bởi nàng trộm đồ là nàng sai trước, không thể lại hạ độc người ta nữa. Không còn cách nào khác Dạ Linh Uyển đành giao đấu cùng hắn, tiếng người đến mỗi lúc một đông, nàng lại chẳng thể dùng nhuyễn kiếm để đánh, lại không thể ra tay hết sức. Đường chủ Đường Môn ra tay ngoan chuẩn, Dạ Linh Uyển lại chỉ có thể né tránh rồi phòng thủ liên bị đánh trúng. Mắt thấy cơ hội thoát thân ngày một ít Dạ Linh Uyển cắn răng phi ra thật nhiều ngân châm rồi lợi dụng kẻ hở chạy thoát.

“A, muội quay lại rồi.” Bạch Lạc Thần thấy Dạ Linh Uyển quay lại thì hơi hở, may quá, hắn còn tưởng mình phải chăm sóc muội phụ tướng lai này thêm mấy ngày nữa.

Dạ Linh Uyển cũng chưa kịp trả lời đã phun ra một ngụm máu.

“Làm sao thế? Muội bị thương ở đâu?” Bạch Lạc Thần biến sắc tiến lại gần, sư muội này của hắn sao cứ hứng hết xui xẻo vào người thế chứ.

“Không sao, bị thương nhẹ thôi. Sư huynh, chỗ huynh có phải có một viên ‘Hấp huyết đan’ không?”

“Ừ, lần này ta mang theo một viên, sao thế?”

“Đưa uội.”

“A, muội là muốn...”

“Phải.” Dạ Linh Uyển không đợi hắn nói hết câu.

“Không được, như vậy quá nguy hiểm, nếu tình trạng của hắn quá tệ thì muội cũng không sống được, muội biết chứ?”

“Muội biết, nhưng không còn cách nào khác, chỉ cần sau đó huynh đưa muội về đảo là được. Trên đảo có thánh vực, chỉ cần ở đó muội sẽ không sao.”

“Quên đi, ta không quản chuyện của muội.” Bạch Lạc Thần phẫn nộ phát tay áo bỏ đi, sư muội gốc của hắn thật hết thuốc chữa.

Dạ Linh Uyển nhìn hắn vẫn nhắm nghiền mắt nằm đó lại thở dài, hắn và nàng có phải chính là hữu duyên vô phận. Từ khi mới gặp đến giờ, nếu không phải hắn vì nàng mà trọng thương thì cũng là nàng vì hắn tính nguyện tử. Nhưng với nàng, dù có nhiều hơn những nguy hiểm như thế, nàng vẫn chọn hắn, vẫn muốn cùng hắn một lần viết nên câu chuyện của hai người.

“Chàng đợi một chút nữa thôi, sẽ không sao nữa.” Nhẹ vuốt hai hàng mi đang khẽ nhú của hắn, xem ra hắn bị độc dược hành hạ không ít.

Thần Thiên Quân Hoa tuy chìm vào hôn mê, nhưng ý thức của hắn vẫn còn, chỉ là có chút mơ hồ, mí mắt nặng trĩu không thể mở, cũng không thể động đậy. Bên tai hắn thoáng nghe thấy giọng nam tử xa lạ, có tiếng của hoàng huynh hắn, còn có...tiếng của nàng. Chỉ cần biết nàng vẫn ở cạnh hắn thì phía trước có là điều gì hắn cũng cảm thấy không còn quan trọng.

“Uyển Uyển, muội...” Thần Thiên Thế Hoa muốn nói gì đó, nhưng ngẫm lại cũng không biết nói thế nào cho phải. Một bên là đệ đệ của hắn, một bên là đệ muội của hắn, dù là người nào chết đi hắn cũng không nề.

“Huynh không cần nói nữa, muội biết điều muội làm mà.” Dạ Linh Uyển nở nụ cười trấn an hắn. Nếu bảo nàng ngồi im trông chờ số phận nàng làm không được, biết cách cứu hắn nhưng vì sợ chết mà nàng không làm, nếu sau này hắn có qua khỏi thì nàng cũng không còn xứng đáng với tình yêu của hắn.

“Muội làm nhanh đi, hừ.” Bạch Lạc Thần có chút khó chịu đứng phe phẩy chiết phiến. Đúng là hắn hay bắt nạt nàng, cũng hay lợi dụng lúc nàng gặp khó khăn mà kiếm lợi, nhưng dù sao hai người cũng là huynh muội đồng môn, tình cảm lại tốt. Giờ hắn phải trở mặt nhìn nàng đi vào chỗ chết đúng là không có cách nào vui vẻ được.

Dạ Linh Uyển không nói gì, chỉ tiếng lại gần Thần Thiên Quân Hoa, rút ra ngân châm rồi châm vào năm đầu ngón tay bên trái của hắn. Hắc huyết từ năm đầu ngón tay không ngừng chảy ra, nàng nhanh nhẹn để hắn nuốt vào ‘Hấp huyết đan’ cùng ‘Tuyệt linh lung’. Sau đó không ngần ngại cắt ở cổ tay phần hắn một

đường, cũng cắt ở cổ tay nàng một đường rồi áp vào cổ tay hắn. Ngay lập tức huyết từ cổ tay nàng bị hút vào cơ thể Thần Thiên Quân Hoa.

Thật ra cách của Dạ Linh Uyển chính là thay huyết. Trong cơ thể Thần Thiên Quân Hoa nàng không biết độc tố đã lan tràn đến mức nào, nhưng máu chính là thứ dẫn đến tứ chi. Nàng nghĩ chỉ cần thay huyết cho hắn thì sẽ giải được độc, mà nàng chính là bách độc bất xâm, là thích hợp nhất cho việc này. Nhưng cơ thể nàng thuần âm, nếu trực tiếp đưa vào chỉ sợ hắn không thể thích nghi sẽ sinh ra tình huống xấu nên phải cần tới ‘Tuyết linh lung’ làm thuốc dẫn.

“Linh Uyển, được rồi.” Bạch Lạc Thần kêu lên, hắn nhìn thấy huyết từ năm ngón tay của Thần Thiên Quân Hoa không còn là màu đen nữa. Nhưng lúc này sắc mặt Dạ Linh Uyển cũng trở nên trắng bệch, tầm mắt trở nên mơ hồ rồi ngã xuống.

“Uyển Uyển.”

“Linh Uyển.”

Bạch Lạc Thần cùng Thần Thiên Thế Hoa hốt hoảng chạy tới. Bạch Lạc Thần không trì hoãn thêm lập tức ôm lấy người phi thân ra khỏi hoàng cung.

Thần Thiên Quân Hoa vào ngày thứ ba thì tỉnh lại, hắn ngay lập tức muốn xuống giường tìm người nhưng cơ thể vẫn còn chút suy yếu khiến hắn không thể làm theo ý mình.

“Đệ cuối cùng đã tỉnh, thật tốt quá.” Thần Thiên Thế Hoa vừa thấy đến hắn tỉnh lại liền mừng rỡ, hắn còn tưởng phải đợi thêm nhiều ngày nữa.

“Nàng đâu?” Thần Thiên Quân Hoa giọng nói vẫn còn chút khàn khàn suy yếu nhưng vẫn không thiếu vẻ kiên định.

“Nàng...A, đệ có cần ăn chút gì không, ta bảo cung nữ mang tới.” Thần Thiên Thế Hoa chợt dạ muốn lui lại phía sau tìm cơ hội tẩu thoát.

“Nàng đâu?” Thần Thiên Quân Hoa không nhanh không chậm lặp lại lần nữa. Hắn biết nếu nàng còn ở đây chắc chắn sẽ không rời khỏi hắn, mà nay hắn đã tỉnh lại nửa ngày trời cũng không thấy bóng dáng nàng. Lại nói, cơ thể hắn thì hắn hiểu rõ hơn ai hết, độc mà hắn trúng không phải độc bình thường, hắn không nghĩ sẽ để nàng vì hắn mà đánh đổi thêm điều gì nữa.

“Nàng đi rồi.” Thần Thiên Thế Hoa biết không thể giấu hắn nữa, mà hắn cũng có quyền được biết nên đành thở dài nói ra, dù sao hoàng đệ hắn có giận đến mấy cũng không thể giết hoàng huynh là hắn được.

30. Chương 30: Tình Chàng Ý Thiếp

Thần Thiên Thế Hoa đi qua đi lại trước cửa vương phủ mà không biết hắn nên đi vào hay cứ làm như không có gì mà trở lại hoàng cung cho lành. Từ lúc hắn thuật lại chuyện Dạ Linh Uyển làm thế nào giải được độc cho hoàng đệ hắn xong, chỉ thấy Thần Thiên Quân Hoa như bầu trời u ám. Hoàng đệ hắn chỉ vút cho hắn ánh nhìn sắc như dao rồi không nói gì rồi hoàng cung trở lại phủ, đến nay cũng đã mười ngày.

“Trẫm là hoàng đế tại sao cũng có lúc không làm được? Tiểu hân tử, ngươi nói xem nếu bây giờ trẫm vào liệu hoàng đệ có đánh trẫm văng ra ngoài hay không?” Thần Thiên Thế Hoa vò đầu bứt tai, đã mấy ngày rồi hắn phải thức trắng đêm để phê duyệt tấu chương. Sau khi thừa tướng phát diên rồi tự vẫn thì bệ phái của lão cũng bị Thần Thiên Thế Hoa một mẻ xử gọn, kể cả Định Bắc Hầu. Tuy triều chính đã yên ổn nhưng trong thời gian gần đây nhiều địa phương không ổn định do thiếu quan chức trách địa phương, thân là hoàng đệ hắn bận ngập đầu cũng không hết việc. Vậy mà người trợ thủ đắc lực nhất của hắn là hoàng đệ thì đóng cửa ở trong phủ cả ngày không giúp hắn được một chút, khiến hắn u oán không thôi nên hôm nay mới đến cửa tìm người.

“Hoàng thượng, nô tài nghĩ...hay là khi khác người hãy quay lại...” Tiểu thái giám đáng thương đứng run rẩy như ngọn đèn trước gió, hần sắp bị khí lạnh bên trong phủ vương gia đông cứng rồi a. (Ta muốn nói với các nàng là cái bạn tiểu thái giám xui xẻo này chính là cái thiếu niên xuất hiện trong chương 2 đấy ạ :3)

“Không được, trầm chịu đủ rồi. Người...đi vào thông báo với hoàng đệ là trầm đến tìm.” Thần Thiên Thế Hoa trợn mi, hần đã mấy ngày không có ngủ đủ, còn không thể chăm sóc bảo bối hoàng hậu của hần chu đáo đây. Dù có thế nào, nếu hôm nay đã đến hần quyết định không để phí công.

“Hoàng thượng...” Tiểu thái giám vừa nghe lệnh truyền xem chút muốn té xỉu, hoàng thượng lại đá hần vào chỗ chết.

Thần Thiên Thế Hoa chốc chốc lại nghenh cổ nhìn vào trong ngóng thái giám hầu cận của hần, sao mà lâu như vậy vẫn chưa thấy hần ra. Nếu để thần dân của hần biết thân là hoàng đế một nước mà đến nhà đệ đệ mình còn phải đứng bên ngoài ngóng vào trong thì hần còn mặt mũi nào nữa.

“Hoàng thượng, không xong rồi...không xong rồi...” Tiểu thái giám chạy vội vã ra ngoài, vẻ mặt đỏ bừng thở gấp.

“Sao, làm sao, từ từ nói.” Thần Thiên Thế Hoa thấy hần không khuyết thiếu chỗ nào cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hoàng thượng, vương gia không có ở trong phủ, đã rời đi từ hai ngày trước rồi.”

“Cái gì? Người nói cái gì? Đệ ấy đi đâu?”

“Dạ bẩm không ai trong phủ biết, nhưng khi nãy nô tài có gặp ám vệ của vương gia, nàng ta nói có thể vương gia đi tìm vương phi rồi.”

“Thì ra là thế.” Thần Thiên Thế Hoa trầm ngâm. Ngày ấy Dạ Linh Uyển là được sư huynh của muội ấy đưa đi, làm sao hoàng đệ hần biết hai người ở đâu mà đi tìm.

“Nếu đệ ấy đi rồi thì chúng ta quay lại hoàng cung.” Thần Thiên Thế Hoa nghĩ như vậy cũng tốt, có một nữ tử khiến hoàng đệ trở nên tình cảm hơn, nhiệt tình hơn. Chỉ mong khi hoàng đệ tìm được nàng sẽ là một hồi hoan hỷ mà không phải nổi tang thương, ai.

Thần Thiên Quân Hoa dừng chân tại một tiểu điểm nhỏ bé ở một nơi hoang sơ, nơi đây không có nhiều người nên việc hần xuất hiện rất thu hút người khác. Vẻ đẹp khiến người khác sững sờ, mỹ mạo tựa thiên tiên lại thêm ba phần anh khí, bốn phần lãnh ngạo. Ánh mắt hần quét qua một lượt tức thì tất cả đều sợ hãi quay đi nhưng vẫn len lén liếc nhìn hần rồi thầm cảm thán.

“Tiểu nhị, cho ta một bình trà và một ít điểm tâm.”

“Đến ngay, khách quan, mời dùng trà.” Tiểu nhị phục hồi tinh thần liền nhanh nhẹn chạy đến rót trà.

“Tiểu nhị, từ đây đến Tinh Linh Đảo còn bao xa?” Thần Thiên Quân Hoa đạm hỏi.

“A, khách quan muốn đến Tinh Linh Đảo? Vậy không còn xa lắm đâu, chỉ cần đi về phía trước khoảng nửa ngày đường là đến rồi. Nhưng mà khách quan, ta khuyên ngài đừng nên đến đó thì hơn, nơi đó rất nguy hiểm, bao nhiêu người muốn tìm kỳ trân dị bảo đều chết không thấy xác đó.”

“Đa tạ.” Thần Thiên Quân Hoa khách khí trả lời, hần cũng không tỏ ý gì, sau khi dùng bữa xong liền ngay lập tức lên đường. Phía sau còn không ngừng có những tiếng thở dài tiếc nuối.

“Nam tử anh tuấn như thế mà lại phải chết, ai.”

Thần Thiên Quân Hoa hờ hững nhìn hai bên đường, vừa đi vừa nhớ đến người khiến hần ngày nhớ đêm mong. Nàng và hần rốt cuộc là hữu duyên hay vẫn là vô duyên? Ngày đó dù có bị đâm trúng hần vẫn mơ hồ nhìn thấy Bạch Lạc Thần sử dụng độc vật. Trên đời này người tinh thông thuật dịch dung siêu việt lại biết dùng độc thuật, độc nhất vô nhị chỉ có đảo chủ Tinh Linh Đảo. Mà ‘Truy hồn điệp’ của Dạ Linh Uyển cũng chính là từ Tinh Linh Đảo. Sở dĩ hần đợi đến lúc này mới đi tìm nàng vì hần biết muốn tiến vào Tinh Linh Đảo rất khó, nếu hần không bình phục hần chỉ sợ không cách nào đi vào. Thế nhưng từng ngày trôi qua không có tin tức của nàng lại như từng mũi dao đâm vào tim hần, rất đau.

“Khách quan, muốn lên đảo sao?” Tiếng nói già nua vang lên thu hút ánh nhìn của Thần Thiên Quân Hoa.
“Phải.”

“Có muốn đi dò không?” Lão lái dò già vẽ mặt nhân hậu cười hiền hòa.

“Được.” Thần Thiên Quân Hoa đồng ý lên thuyền, hắn còn đang suy tính cách dùng khinh công lên đảo, không ngờ lại có thuyền dẫn lối.

Trả bạc cho lão lái dò, Thần Thiên Quân Hoa nhìn khung cảnh đầy sương mù phía trước.

“Khách quan, theo hướng đông bắc sẽ tìm được đường ra.” Vọng lại tiếng lão lái dò từ phía sau khiến Thần Thiên Quân Hoa sửng sốt, nhưng khi nhìn lại thì không thấy người đâu.

“Ai, nha đầu a nha đầu, xem như lão đã đền bù cho ngươi vì đã khiến ngươi thành hoa nương. Ngươi dùng suốt ngày nguyên rửa muốn nhỏ sạch râu của ta nữa.” Lúc này trên thuyền không còn là lão lái dò nghèo khổ nữa là một lão đầu râu tóc bạc trắng bên tay cầm cây trượng quần đầy tơ hồng đang ngồi.

Thần Thiên Quân Hoa cũng không chần chừ, lấy trong tay áo ra một bình dược uống vào rồi thi triển khinh công theo hướng đông bắc. Sương mù dày đặc trắng xóa khiến hắn không nhìn thấy gì, tuy nhiên với trực giác nhanh nhạy và thân thủ trác tuyệt Thần Thiên Quân Hoa dễ dàng vượt qua các cơ quan. Ở đây cơ quan liên tiếp, chỉ cần một chút sơ sẩy có thể mất mạng ngay lập tức. Thần Thiên Quân Hoa vừa phi thân tránh lưới dao từ phía trên chụp xuống thì thân cây hắn đứng đã bị phi tiêu phá nát khiến hắn ngay lập tức tránh né. Sương mù ở đây cũng mang hơi độc nhưng Thần Thiên Quân Hoa đã chuẩn bị trước nên hắn chỉ cảm thấy không thoải mái vì không hít thở được.

“Thân thủ khá lắm.” Bạch Lạc Thần đứng thản nhiên phe phẩy chiết phiến nhìn người đứng trước mặt. Kể từ khi Thần Thiên Quân Hoa bước chân lên đảo thì hắn đã biết, hắn muốn xem Thần Thiên Quân Hoa có vượt qua cạm bẫy hay không, xem ra người này võ công không tồi.

“Ta muốn gặp nàng.” Thần Thiên Quân Hoa không vòng vo dài dòng, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Muội ấy chết rồi.” Bạch Lạc Thần nhẹ nhàng thu lại chiết phiến.

“Ta không tin nàng đã chết, nếu đó là sự thật ta cũng vẫn muốn gặp nàng.”

“Hừ, muội ấy vì ngươi mà chết, ngươi không tin cái đầu ngươi.” Bạch Lạc Thần oa oa kêu to, hoàn toàn làm mất dáng vẻ phong lưu tiêu sái.

“Ta muốn gặp nàng.”

“Đánh thắng ta rồi nói tiếp.” Bạch Lạc Thần tựa tiểu phi tiểu, hắn phải hảo hảo ngược đãi cái tên này mới được.

Hai nam tử tuổi trẻ vô trù giao đấu, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của...rắn, rết, bọ cạp... =_=_!!!

Bạch Lạc Thần xuất sử độc vật, đặc ý muốn Thần Thiên Quân Hoa khiếp sợ, thế nhưng hắn không được như ý. Chỉ thấy Thần Thiên Quân Hoa mày cũng không nhăn nhanh chóng rút kiếm chém sạch đám độc vật bay đến.

“Hảo kiếm pháp.” Bạch Lạc Thần mắt sáng rỡ, tên này sử kiếm nhanh đến xuất thần, hắn còn không kịp nhìn rõ hắn ra tay như thế nào. Bạch Lạc Thần lấy ra ‘Bạch Ngọc phiến’ của mình quyết đánh hết sức với Thần Thiên Quân Hoa.

Thần Thiên Quân Hoa chẳng mấy may để ý đến lời khen của Bạch Lạc Thần, chỉ nhanh chóng ra chiêu muốn chế ngự hắn để tìm được người trong lòng.

“Quân Hoa.”

Tiếng gọi thanh thúy vang lên khiến Thần Thiên Quân Hoa giật mình, nhìn lại phía sau thấy bóng dáng nhỏ xinh làm hắn mong nhớ đang đứng đó. Không khách khí chém một đường về phía Bạch Lạc Thần khiến hắn lùi lại mấy bước rồi nhanh chóng phi thân về phía Dạ Linh Uyển.

“Uyển nhi, nàng...” Thiên Vạn ngôn ngữ cũng không diễn tả hết cảm xúc của hắn và nàng. Hai người chỉ nhìn nhau, từ trong mắt nhau đã có thể hiểu hết những điều muốn nói.

“Quân Hoa.” Dạ Linh Uyển lệ rơi đầy mặt chạy đến ôm lấy hắn, cảm nhận vòng tay của hắn, sự ấm áp của hắn.

Bạch Lạc Thần bị vứt bỏ bấu môi khinh thường hai cái kẻ tình si bỏ đi chơi với đám độc vật của hắn, để lại cho hai người không gian riêng.

“Ta rất nhớ chàng.”

“Là lỗi của ta.” Thần Thiên Quân Hoa đau lòng nhìn sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, không có vẻ hồng hào như lúc trước, chỉ tại hắn không thể bảo vệ nàng chu toàn.

“Không phải lỗi của chàng, là ta muốn như thế.” Dạ Linh Uyển lắc đầu không cho là đúng. Hắn và nàng không ai có lỗi cả, chỉ là đều muốn bảo vệ đối phương mà thôi.

“Sao chàng lại đến đây, nơi đây thật nguy hiểm, chàng lại vừa bình phục, lỡ như...” Dạ Linh Uyển nhíu mày trách móc, hắn không thể đợi nàng trở lại sao?

Thần Thiên Quân Hoa nhẹ đặt tay lên môi nàng che lại những lời còn lại.

“Nàng và ta bây giờ còn bận tâm đến chuyện sinh tử sao?”

Dạ Linh Uyển nhẹ cười, phải, hắn và nàng đều muốn hy sinh cho đối phương, sớm đã chẳng màng đến sinh tử. Mà tất cả những việc đó chẳng phải cũng chỉ để hai người được ở bên nhau thôi sao.

Giữ đúng lời hứa Dạ Linh Uyển giao cho Bạch Lạc Thần ‘Cửu hoa ngọc lộ’ khiến hắn hớn hở không thôi. Còn thời hạn ba năm thì Thần Thiên Quân Hoa nói sau khi trở lại kinh thành cử hành đại hôn sẽ cùng nàng quay lại. Bạch Lạc Thần thấy mình lời thêm được một muội phu công phu giỏi có thể cùng hắn luận võ thì cười toe toét theo hai người trở lại kinh thành tham dự hôn lễ.

“Uyển nhi.”

“Chàng về rồi.” Dạ Linh Uyển đang nghe Cẩm Nguyệt nói về tình hình Thanh Nhã Các trong lúc nàng vắng mặt, cùng với nghe tin tức của Cẩm Tuyết và Mạc Lãnh Thiên. Vừa nhìn đến Thần Thiên Quân Hoa trở lại thì vui mừng.

“Uyển nhi, mẫu hậu muốn gặp nàng.”

“A? Thái hậu muốn gặp ta? Nhưng mà ta, chàng...ta sợ.” Dạ Linh Uyển cảm giác run sợ, nàng sắp phải gặp mẹ chồng hay sao.

“Lần này Tình Hoa cũng trở về dự hôn lễ, nàng gặp muội ấy luôn. Đừng sợ, mẫu hậu sẽ thích nàng mà, ta sẽ đi cùng nàng.”

Dạ Linh Uyển dù có muốn từ chối thế nào thì trong tương lai nàng cũng vẫn phải gặp thái hậu, mà nàng và Thần Thiên Quân Hoa sắp thành thân, gặp thái hậu là chuyện đương nhiên. Nghĩ thế, Dạ Linh Uyển không khỏi thở dài. Tiến cung cùng Thần Thiên Quân Hoa mà Dạ Linh Uyển không khỏi hồi hộp, lo lắng. Lỡ như thái hậu không thích nàng thì sao, lỡ như nàng thất thố thì sao, trời ạ, nàng gấp muốn chết.

“Thái hậu kim an.”

“Bình thân, bây giờ còn gọi ai gia là thái hậu sao hả? Mau đến đây cho ai gia nhìn kỹ xem nào.” Thái hậu mỉm cười hiền hậu nói với Dạ Linh Uyển làm nàng có chút thả lỏng.

Thái hậu lúc này mới có dịp nhìn kỹ nữ tử đã cứu bà khi trước. Tác phong đoan chính, không kiêu ngạo không siểm nịnh, xinh đẹp nhưng cốt cách tựa tuyết, lạnh mà tinh sạch, không có vẻ lả lơi. Lại vì bà cùng nhi tử mà xả thân mình, thật là một cô nương tốt.

“Linh Uyển tỷ thật là xinh đẹp nha, muội thật ghen tỵ.” Thần Thiên Tình Hoa nhăn mặt lè lưỡi, bộ dạng nàng rất đáng yêu.

Thần Thiên Quân Hoa chỉ nhẹ cười, cũng không nói gì. Hắn vốn biết Dạ Linh Uyển sẽ được mẫu hậu thích, không phải vì hắn mà vì chính bản thân nàng khiến người khác yêu thích, vì nàng đối với người khác bằng tấm lòng chân thật.

“Tiểu Uyển à, ngày mai ai gia sẽ tổ chức ngắm hoa, con cũng đến tham dự nhé.”

“Vâng, con nhất định sẽ đến.”

31. Chương 31: Đại Kết Cục

Thần Thiên Quân Hoa thấy Dạ Linh Uyển từ hoàng cung trở về tâm trạng tốt hơn nhiều thì hài lòng. Về mặt nhãn nhô lo lắng của nàng tuy rằng rất xinh đẹp, đáng yêu nhưng hắn không muốn nàng phiền lòng gì cả. Hắn chỉ muốn nàng luôn tươi cười tinh nghịch là được.

“Quân Hoa, chàng nói xem thái hậu sẽ thích quà gì. Ta muốn tặng người một lễ vật.” Dạ Linh Uyển kéo tay Thần Thiên Quân Hoa vào phòng rồi lục tung đồng đồ đạc của nàng mới được chuyển đến mấy ngày trước.

“Mẫu hậu.” Thần Thiên Quân Hoa hờn giận sửa lại xưng hô.

“Hả?” Dạ Linh Uyển có chút không hiểu, nàng đang hỏi hắn nên tặng gì cho thái hậu. Hắn làm chi tự nhiên gọi mẫu hậu, thái hậu cũng đâu có ở đây.

“Gọi mẫu hậu rồi hỏi lại. Lúc này người cũng nhắc nàng rồi, không được gọi thái hậu nữa.”

“Ách, này, được rồi. Quân Hoa, chàng nói xem ta nên tặng gì ầu hậu?” Dạ Linh Uyển ngoan ngoãn hỏi lại, cũng chỉ là xưng hô thôi mà.

“Uyển nhi, nàng nghe câu ‘lễ khinh tình ý trọng’ chưa? Chỉ cần nàng tấm lòng nàng thật tâm, nàng tặng gì mẫu hậu cũng sẽ thích.” Thần Thiên Quân Hoa sủng nịnh ôm lấy nàng.

Hắn hiểu rõ mẫu hậu hắn, người sẽ không vì một chút lễ vật mà ghét bỏ nàng. Huống chi như hắn thấy, mẫu hậu thật sự rất yêu thích Uyển nhi của hắn.

“Àn, ta hiểu ý chàng.” Dạ Linh Uyển nghe xong mới ngộ ra, ngọt ngào tựa vào người hắn. Chỉ vì là hắn nên nàng mới muốn thái hậu không ghét mình, nàng không muốn mang đến cho hắn thêm phiền phức. Nếu hắn đã nói thế thì nàng cứ nghe theo đi.

Cuối cùng Dạ Linh Uyển mang theo một bình ‘Tuyết hoa ngọc lộ’ làm lễ vật tặng cho thái hậu, cũng tặng cho Tình Hoa công chúa một mảnh ‘Tử Uyển Bội’ khiến nàng rất thích thú.

“Linh Uyển tỷ, ngọc bội này đẹp quá, trước đây muội chưa thấy bao giờ.”

Dạ Linh Uyển cười cười không nói. Nàng chưa thấy bao giờ cũng phải thôi, thứ này là Dạ Linh Uyển phải tốn rất nhiều công sức Bạch Lạc Thần mới chịu cho nàng.

“Ngọc bội này có tính ôn hòa, đông giữ thì ấm, hạ giữ thì mát, muội mang nó thì có thể không chịu ảnh hưởng của khí trời.”

“Muội thích lắm.”

Thái hậu càng nhìn Dạ Linh Uyển càng thích, lúc trước nghe Thần Thiên Thế Hoa kể về nàng đã thấy yêu thương rồi. Bây giờ thấy nàng thân thiện lại không phải xu nịnh thì thấy hài lòng. Nhi tử của bà quả nhiên không chọn nhầm người.

“Uyển Uyển, ai gia thực thích ‘Tuyết hoa ngọc lộ’ của con.” Thái hậu cười hiền hậu, bà chỉ dùng thử một chút mà cảm giác tinh thần thoải mái cứ như trẻ lại đến mấy tuổi.

“Mẫu hậu thích là tốt rồi.”

Không khí đang rất vui vẻ, thái hậu cũng ời cả những tiểu thư khuê các, tri thư đạt lễ của những quan lớn trong triều đến cùng thưởng hoa. Nhưng Dạ Linh Uyển trong mắt các nàng vẫn như cái gai trong mắt vậy, người nào cũng muốn nghĩ cách khiến nàng mất mặt.

“Dạ Uyển công chúa, không biết có ai từng nói người trông rất giống hoa nương của Thanh Nhã Các chưa?” Một giọng nói thanh thúy vang lên làm chấn động mọi người tại đó.

Dạ Linh Uyển thầm kêu không ổn, xoay người nhìn người vừa lên tiếng. Người này nàng chỉ có chút quen mặt, là người cùng tiểu thư của Định Bắc Hầu diễn tấu tài nghệ ở tiệc sinh thần của Thần Thiên Quân Hoa.

“Đỗ tiểu thư nói rõ một chút, ai gia chưa hiểu ý của người.” Thái hậu vừa nghe vẻ mặt liền trở nên lạnh nhạt mấy phần nhìn thẳng tiểu tư của Đỗ thượng thư.

“Bẩm thái hậu, tiểu nữ vì ngưỡng mộ tài danh của Dạ Uyển công chúa nên có tìm hiểu đôi chút. Không ngờ gặp được người nói rằng công chúa và một hoa nương có dung mạo giống nhau đến chín phần.” Đỗ Tâm Nguyệt có vẻ đắc ý. Đối thủ lớn nhất của nàng ta là tiểu thư Định Bắc Hầu nay đã không còn vì phụ thân của nàng ta tạo phản không thành mà bị định tội. Bây giờ chứng ngại lớn nhất chỉ còn Dạ Linh Uyển, nàng ta phải nắm chắc thời cơ.

“Người nào?”

“Bẩm thái hậu, người đang ở bên ngoài, thỉnh thái hậu truyền vào hỏi sẽ rõ.”

Dạ Linh Uyển vẫn trầm mặc không nói gì, bởi nàng không biết phải nói gì cả. Thân phận kỹ nữ ở cổ đại rất thấp hèn, thậm chí còn không bằng một tỷ nữ. Cô nương Thanh Nhã Các bán nghệ không bán thân thì như thế nào, các nàng có thanh cao hơn nữa thì cũng thế nào? Trong mắt người đời các nàng vẫn chỉ là kỹ nữ. Người ta chỉ xem mọi chuyện ở bề nổi, còn những chuyện khác có ai quan tâm?

“Thảo dân tham kiến thái hậu.”

Người được tuyên kiến không ai khác là Tôn Khương. Hắn vẫn ôm mối hận với Dạ Linh Uyển, nhưng thế lực Thanh Nhã Các thật không thể xem thường. Đừng nói hắn muốn hại cô nương nào trong Thanh Nhã Các, mà trong phạm vi năm thước hắn muốn đến gần cũng khó. Cuối cùng trời không phụ lòng người, hắn nhìn thấy bức tranh vẽ nàng trong công cáo thiên hạ của hoàng đế. Lòng nghĩ nếu để mọi người biết một công chúa, vương phi tương lai lại xuất thân kỹ viện thì nàng ta còn mặt mũi nào. Hắn không thể truyền tin lung tung vì không cẩn thận sẽ bị chém đầu, ngờ đâu lại gặp được tiểu nữ của Đỗ thượng thư. Sau khi nghe hắn nói chuyện thì nàng ta nói sẽ đưa hắn vào cung bẩm báo với thái hậu chuyện này.

“Người nói cho ai gia biết, thật sự công chúa và hoa nương đó rất giống nhau?” Thái hậu lúc này không còn là một vị bà bà hiền hậu như lúc trò chuyện với Dạ Linh Uyển nữa mà đang toát ra khí thế của người đứng đầu hậu cung.

“Bẩm thái hậu, giống như hai giọt nước. Thảo dân nghĩ, có thể công chúa và vị hoa nương kia...là một.”

“Uyển Uyển, con nói đi.”

Dạ Linh Uyển trầm mặc, nếu như lúc này nàng phủ định thì sẽ chẳng có ai làm gì được nàng. Nhưng người gặp nàng lúc ở Thanh Nhã Các không phải ít, đã có một Tôn Khương thì làm sao dám đảm bảo không có Tôn Khương thứ hai xuất hiện? Nhiều người cũng lên án liệu thái hậu có còn tin nàng? Hơn nữa, nàng không nghĩ mình làm gì sai cả, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ lộ, chỉ bằng giải quyết sớm còn hơn.

“Thưa mẫu hậu, Thanh Nhã Các đúng là của con.” Dạ Linh Uyển ngay thẳng thừa nhận.

Đỗ Tâm Nguyệt thấy nàng thừa nhận thì vui mừng vô cùng, nghĩ thái hậu chắc chắn sẽ phế danh hiệu công chúa của Dạ Linh Uyển. Sau đó, chắc chắn cũng sẽ phản đối nàng trở thành vương phi. Một kỹ nữ thì quá lắm cũng chỉ được làm một nha hoàn thị tẩm mà thôi.

Trái với suy nghĩ của mọi người, thái hậu không nổi trận lôi đình mà nhẹ nhàng hỏi Dạ Linh Uyển.

“Ta hỏi con, có phải nơi đó chuyên thu nhận những nữ tử bất hạnh, mồ côi không thân nhân?”

“Dạ phải.” Dạ Linh Uyển có chút bất ngờ trả lời thái hậu.

“Nơi đó các cô nương đều bán nghệ không bán thân?”

“Dạ phải, với con nơi đó chỉ là để thưởng thức tài nghệ của mọi người.”

“Nếu như có cô nương muốn bán thân?” Thái hậu nhướn mày hỏi tiếp.

“Nếu vậy người đó tuyệt đối không phải cô nương của Thanh Nhã Các.”

Thái hậu hài lòng không hỏi tiếp nữa, Đỗ Tâm Nguyệt thấy thế lại gấp gáp, tại sao thái hậu không truy cứu nữa?

“Thái hậu, sao có thể để một nữ tử phong trần làm công chúa, như thế thể diện của hoàng cung...”

“Nàng có lỗi gì?” Không đợi nàng ta nói hết thái hậu đã lên tiếng. “Những nữ tử Thanh Nhã Các không ăn trộm, không ăn cướp, lại không làm điều gì cố lỗi với bản thân, với người khác. Nếu vậy, tại sao lại liên quan đến thể diện hoàng thất?”

“Ai gia nói cho những người ở đây biết, các người hơn những nữ tử lầu xanh chỉ vì các người may mắn có xuất thân tốt thôi. Nếu bây giờ gia quyến các người không còn, các người có nuôi sống được mình không?”

“Tiểu nữ...” Đỗ Tâm Nguyệt không ngờ thái hậu lại nói như vậy, nhất thời sợ hãi á khẩu không biết nên nói thế nào.

“Hừ, như vậy không phải các người còn thua những người mà các người khinh bỏ đó sao. Chuyện này ai gia không muốn nhắc lại nữa, nếu kẻ nào dám để lộ đừng trách ai gia không nể tình tôi thần.” Thái hậu uy nghiêm ra lệnh khiến tất cả nữ tử ở đó sợ hãi không dám thở mạnh. Dạ Linh Uyển thì vừa mừng vừa sợ, cũng hiểu thái hậu không có ý bắt nàng rời khỏi Thần Thiên Quân Hoa.

Tôn Khương thấy thái hậu không truy cứu thì tức giận. Dù sao sau chuyện này Dạ Linh Uyển cùng Thiên Quân vương gia nhất định sẽ không tha cho hắn, nếu đã chết thì cùng nhau chết đi. Nghĩ kỹ liền rút ra chủy thủ hướng Dạ Linh Uyển đâm tới, Tình Hoa công chúa vừa thấy liền nhớ lại ký ức xưa hét lớn một tiếng.

“Aaaaaaaaa.....”

Dạ Linh Uyển dễ dàng né tránh một dao chém tới, Tôn Khương không có một chút nội lực. Hắn muốn đấu với nàng còn không bằng châu chấu đá xe nữa kia. Dạ Linh Uyển đánh rớt chủy thủ trên tay hắn rồi điểm huyết, giao cho thủ vệ xử lý. Ngẫm nghĩ một chút thấy mình cũng nên chặt đứt ý niệm còn sót lại trong lòng những nữ tử này liền rút ra ngân châm hướng phía Đỗ Tâm Nguyệt lên tiếng.

“Hy vọng Đỗ tiểu thư nhớ rõ những lời thái hậu đã nói, ta cũng không ngại nói cho các vị tiểu thư biết. Ta không nhưng là nữ tử phong trần, mà còn là nữ tử giang hồ. Vì thế, có rất nhiều chuyện ta sẽ xử lý theo cách của người giang hồ. Ta không hy vọng các vị tiểu thư lỡ miệng nói ra điều gì, nếu không, sẽ như tảng đá này vậy.” Dứt lời phi ngân châm về phía tảng đá cách đó không xa, tảng đá liền vỡ vụn.

Những nữ tử ở đây đến trời gà còn không chặt làm sao hình dung được Dạ Linh Uyển chỉ dùng một cây ngân châm lại làm cho tảng đá vỡ vụn, liền run rẩy không thôi.

Xảy ra chuyện như thế cũng không còn tâm trạng ngắm hoa nữa, thái hậu cho tất cả ra về, chỉ lưu lại Dạ Linh Uyển.

“Uyển Uyển, con có biết vì sao ai gia không truy cứu chuyện của con không?”

“Thái hậu tha lỗi, con thật sự không hiểu.”

“Thật ra trước đây ai gia chỉ là một nữ nhi của một người nông dân nghèo. Năm đó xảy ra đại dịch, phụ mẫu của ai gia đều qua đời, chỉ còn lại ai gia cùng tỷ tỷ.” Thái hậu u buồn nhắc lại quãng thời gian cay đắng nhất đời bà. Dạ Linh Uyển cũng không xem ngang, chỉ lắng lắng đứng nghe.

“Tỷ tỷ vì nuôi sống ai gia, không còn cách nào khác liền đến thanh lâu bán mình. Tỷ ấy lúc đầu chỉ muốn làm tiểu nha đầu làm tạp vụ trong thanh lâu thôi, nhưng ma của kỹ viện thấy tỷ ấy có nhan sắc nên luôn muốn ép tỷ ấy hầu khách. Tỷ tỷ không chịu nhưng lúc ấy ta lại đang bị bệnh, cần rất nhiều tiền để chạy chữa. Tỷ ấy vì không biết làm sao đành nhắm mắt đưa chân. Nhưng sau đó khi ai gia gặp được tiên hoàng lúc người di phục xuất tòng, tỷ tỷ thấy ai gia đã có nơi nương tựa liền tự vẫn mà chết. Tỷ ấy cảm

thấy mình như bản, không muốn tiếp tục sống. Vì vậy sau đó ai gia đã nghĩ, những nữ tử thanh lâu luôn tươi cười ngoài kia, biết đâu sâu trong lòng họ lại là vạn bất đắc dĩ.” Thái hậu nói xong cũng không hỏi Dạ Linh Uyển thêm gì. Thanh Nhã Các bà cũng đã từng nghe nói. Bà cũng luôn nghĩ nếu khi ấy cũng có một Thanh Nhã Các như thế, thì có lẽ tỷ tỷ của bà cũng sẽ không qua đời sớm như vậy.

“Uyển Uyển, ta hy vọng con có thể giúp đỡ nữ tử đáng thương trong thiên hạ nhiều hơn. Thế nhưng thế tục rất đáng sợ, nên nếu có thể con hãy ít ra mặt.” Thái hậu nhẹ nhàng lên tiếng gợi ý.

“Thái hậu, cảm tạ người, con đã hiểu.” Dạ Linh Uyển mừng rỡ ôm lấy thái hậu. Lúc này, thật sự nàng xem thái hậu như mẹ của mình vậy.

“Hài tử ngoan.”

Khi Dạ Linh Uyển trở lại thì thấy Thần Thiên Quân Hoa đang đợi nàng, tự động chui vào lòng hân hưởng thụ ấm áp.

“Có muốn xử lý tiểu thư Đỗ gia không?” Hân vừa xoa nắn bàn tay nàng vừa hỏi.

“Chàng biết?” Dạ Linh Uyển kinh ngạc, hân làm sao mà biết.

Thần Thiên Quân Hoa không nói do hân không yên tâm nên vẫn theo nàng. Hân định ra mặt nhưng vì tin tưởng nàng cùng mẫu hậu, còn nếu thật sự không được thì hân cứ cưới nàng, người nào dám cản hân. Cái gì mà thể diện hoàng gia, thế tục lễ giáo, hân mới lười đi quản. Vấn đề đó cứ để hoàng huynh hân lo là được.

“Không cần, ta nghĩ nàng ta vẫn còn muốn sống lắm.” Dạ Linh Uyển thú vị nhớ lại vẻ mặt sợ hãi tái mét ngày hôm nay của Đỗ Tâm Nguyệt.

“Uyển nhi, Uyển nhi, ta nhất định không để điều gì khiến nàng rời xa ta thêm nữa.” Dứt lời, nhẹ hôn lên môi nàng. Khác với những lần trước đây, nụ hôn của hân như mang theo vô vàn ôn nhu, nhẫn nại cùng yêu thương. Dạ Linh Uyển nghĩ, chỉ cần có hân bên cạnh nàng, dù có chuyện gì đi nữa, nàng cũng vẫn sẽ vượt qua.

“Quân Hoa, sau này chúng ta ở trên Tinh Linh Đảo có được không?” Dạ Linh Uyển chờ mong nhìn hân.

“Được.” Thần Thiên Quân Hoa không chút do dự.

“Thật sao?”

“Đương nhiên. Uyển nhi, ở đây ta có thể chỉ yêu một mình nàng nhưng không thể chỉ có trách nhiệm với một mình nàng. Nếu đi cùng nàng, thì tình yêu cùng trách nhiệm của ta sẽ chỉ hướng về nàng mà thôi.” Thần Thiên Quân Hoa cười gian, cũng đến lúc hoàng huynh hân nên tự lo mọi chuyện rồi.

Ôm lấy thiên hạ trong lòng đang say ngủ, Thần Thiên Quân Hoa cũng không biết chấp niệm của hân với nàng bắt đầu từ khi nào. Lúc đầu chỉ là muốn dùng nàng làm bình phong để thừa tướng nghĩ hân không chú ý đến lão ta. Để nàng làm nha hoàn là một phút hứng thú, sau cùng thì chuyện đấy cũng bị hân và nàng quăng đến tận mây xanh. Không biết là ai cuốn hút ai, chỉ biết lúc hân nhận ra thì đã hãm sâu dưới ánh mắt của nàng rồi. Nàng đã khiến hân không thể quay đầu, vậy đời này nàng chỉ có thể là của hân.

HOÀN CHÍNH VĂN

Cuối cùng đã hoàn chính truyện rồi ạ, cảm ơn mọi người đã ủng hộ ta đến bây giờ. Còn ba ngoại truyện ta sẽ viết tiếp nhanh chóng, truyện có gì không hay hoặc không vừa ý mọi người cứ góp ý. Ta sẽ cố gắng rút kinh nghiệm nếu còn viết thêm truyện nào khác. Chân thành cảm ơn!

Ngoại truyện 1: Thần Thiên Quân Hoa – Dạ Linh Uyển

N lâu sau đó, khi Thần Thiên Quân Hoa cùng Dạ Linh Uyển đã tổ chức hôn lễ linh đình, hiện tại đang định cư tại Tinh Linh Đảo.

Bạn nam chính của chúng ta mấy ngày qua đang rất hoang mang khó hiểu, cùng với bị kìm nén cảm xúc. Chẳng là nhi tử của hân trước giờ vẫn thích đi theo hân học hỏi, sùng bái hân không ngớt. Chỉ cần là lời của hân thì sẽ nghe theo ngay, vậy mà không hiểu sao mấy ngày nay cứ bám lấy Dạ Linh Uyển, khiến hân

có vài việc không thể làm. Hậu quả của việc kéo dài tâm trạng không tốt là cuối cùng hôm nay hấn cũng bùng nổ. Mặc kệ ánh nhìn ngỡ ngàng của Dạ Linh Uyển, cấp lấy cái tiểu rắc rối của hấn tha ra ngoài khỏi chuyện.

“Lãnh Phong, nam tử hán sao lại bám dính lấy mẹ như vậy?” Thần Thiên Quân Hoa uy nghiêm, quyết định dạy con vào nếp.

“Cha, tại vì mẹ thật lợi hại.” Thần Thiên Lãnh Phong ba tuổi ngây thơ trả lời.

“Vậy cha không lợi hại sao?”

“Cha lợi hại, nhưng mẹ lợi hại hơn.”

“Như thế nào?”

“Bạch thúc thúc nói, mẹ chỉ cần nói một tiếng thì cha không làm gì được mẹ cả.” Tiếng nói non nớt vang lên, không biết rằng có người nào đó vẻ mặt tái mét.

“Bạch – Lạc – Thần” Tiếng thét vang vọng cả hòn đảo khiến thú vật run rẩy bầy tìm chỗ trốn.

“Tiểu tử đáng ghét, sao lại bán đứng thúc thúc cơ chứ.” Bạch Lạc Thần đáng thương, trời mưa mà phải núp trong động. Nghe nói Thần Thiên Quân Hoa đang hóa thành bạo long phun lửa tìm hấn đây.

Đêm đến, Thần Thiên Quân Hoa đã lâu không được ôm thê tử ngủ. Bởi gần đây Thần Thiên Lãnh Phong lúc nào cũng ôm lấy nàng ngủ chung. Càng nghĩ càng phần nộ, bàn tay hạnh kiếm xấu nhẹ nhàng thoát lớp áo ngoài của nàng, với vào bên trong cái yếm.

“Bốp.” Dạ Linh Uyển không nương tình đập vào cái tay đang ở trên người mình, xấu hổ lên tiếng.

“Chàng làm gì vậy, con đang ở đây mà.”

“Nó ngủ rồi, ta lâu rồi chưa được ôm nàng.” Thần Thiên Quân Hoa mặc kệ nàng ngăn cản, hôm nay hấn nhất định phải ôm được nàng.

“Đừng mà, chàng làm con dậy mất.” Dạ Linh Uyển nói không được, tránh trái tránh phải né ra bàn tay của hấn, cổ chân lại bị hấn túm lấy.

“Uyển nhi, ta rất nhớ nàng, cho ta được không?” Thần Thiên Quân Hoa vẻ mặt bất mãn rất đáng yêu. Dạ Linh Uyển xem chút là gật đầu đồng ý nhưng lại nghĩ đến nhi tử còn bên cạnh nên dứt khoát từ chối.

“Lúc khác được không, ngày mai chàng muốn gì cũng được.” Nhẹ giọng dỗ dành hấn làm nàng muốn cười mà không dám.

Thần Thiên Quân Hoa vốn kìm nén đã lâu, thế nhưng bây giờ nói gì nàng chắc cũng không chịu. Ngày mai hấn muốn gì cũng được, này, nghe rất dụ hoặc nha.

“Được, nàng hứa rồi đấy.” Đồng ý với nàng xong còn không quên hôn lên môi nàng, ăn chút đậu hũ mềm mại.

Sáng ngày hôm sau vừa lúc Thần Thiên Lãnh Phong đi tìm Bạch Lạc Thần, Thần Thiên Quân Hoa không để lỡ cơ hội bám lấy Dạ Linh Uyển.

“Uyển nhi, Uyển nhi...”

Dạ Linh Uyển vì đã hứa với hấn, với gần đây không có hấn ôm quả thật nàng có chút khó ngủ, vì thế cũng ôm ở để hấn thoát đi áo ngoài. Ngay khi Thần Thiên Quân Hoa đang mê đắm, bàn tay to đang làm càn trên ngực nàng thì tiếng trẻ con khóc vang vọng khiến hấn nhíu mày.

Dạ Linh Uyển đương nhiên nhận ra tiếng khóc đó là của nhi tử iền vùng vẫy muốn ngồi dậy.

“Quân Hoa, tiểu Phong làm sao lại khóc rồi, chàng để ta đi xem con thế nào.”

“Mặc kệ nó.” Thần Thiên Quân Hoa không chịu, cố chấp nằm lên người nàng, ỷ vào lợi thế thân thể mà ngăn cản nàng. Tiếng khóc mỗi lúc một lớn, Dạ Linh Uyển gấp như kiến bò trong chảo không còn cách nào khác liền điểm huyệt hấn. Thần Thiên Quân Hoa trợn lớn mắt, nàng lại dám điểm huyệt hấn.

“Quân Hoa, phu quân thân ái, thiếp chỉ đi xem nhi tử thôi mà, chàng đừng giận nha.” Dạ Linh Uyển cố lờ đi cái ánh mắt muốn giết người phóng tới của hần, phi ra ngoài tìm nhi tử.

“Tiểu Phong, con làm sao vậy?” Dạ Linh Uyển sốt ruột nhìn con từ trên xuống dưới, sợ hần bị độc vật trên đảo làm hại.

“Mẹ, tiểu Phong không sao.” Tiểu nam hài mồm mím, môi hồng răng trắng, thừa hưởng nét đẹp yêu mị của mẹ cùng họa thủy của cha, chớp chớp đôi mắt to tròn nói.

“Vậy tại sao con khóc?”

“Bạch thúc thúc nói nếu con đứng đây khóc mà mẹ nghe thấy được chứng tỏ con rất lợi hại.”

Dạ Linh Uyển lần này mặt mày xanh mét, sư huynh của nàng chính là không hài lòng nàng và Thần Thiên Quân Hoa hạnh phúc, luôn tìm cách phá đám, đáng ghét.

“Bạch – Lạc – Thần”

Bạch Lạc Thần lần này đang núp trên một cây cổ thụ rất to.

“Ai, lần này tiểu sư muội cũng gào thét tên ta rồi, xem ra mấy ngày tới không nên gặp muội ấy.”

Kể từ sau lần Thần Thiên Quân Hoa cầu hoan thất bại, mở đầu bằng nhi tử nằm cạnh, kết thúc với việc bị điểm huyết, Dạ Linh Uyển dở khóc dở cười. Hần từ lúc đó không thèm đưa về mặt để chịu ra với nàng, ngày nào cũng mặt mày chù ụ, làm mặt lạnh với nàng. Có lần Dạ Linh Uyển chủ động quyến rũ hần, chỉ thấy hần nhìn nàng hai mắt bốc lên hỏa diễm, nhưng lại như đang ẩn nhẫn cái gì, sau đó quay đi. Dạ Linh Uyển càng lúc càng thấy khó hiểu, không phải hần chán nàng rồi đó chứ.

Dạ Linh Uyển cuối cùng quyết định đêm nay sẽ dùng kế hoạch ngự phu. Thần Thiên Quân Hoa như thường ngày trở về đảo sau khi đi mua những đồ vật cần thiết. Thật ra mấy ngày nay hần rất muốn ôm tiểu thê tử của hần, yêu nàng thật tốt, nhưng chết tiệt hần chán ghét việc bị quấy rầy lúc đang vận sức chờ phát động. Đêm đến, hần không thấy nhi tử đâu, lại thấy tiểu thê tử mặc một bộ sa y mỏng manh đang ngồi trước gương. Vốn muốn lại gần ôm lấy nàng mà hôn nhưng mấy hôm nay chiến tranh lạnh với nàng. Giờ đi tới lại ngại vấn đề mặt mũi, cũng không biết nhi tử sẽ xuất hiện phá đám lúc nào. Cuối cùng kìm nén dục hỏa ử rữ bò lên giường nằm giả vờ ngủ.

Dạ Linh Uyển thấy bộ dáng hần như thế gần như kìm nén không cười đến nội thương. Nàng mà cười thì kế hoạch quyến rũ hần sẽ thất bại mất.

“Phu quân...” Dạ Linh Uyển kêu my kêu một tiếng, ngón tay vẽ vòng trên ngực hần.

Thần Thiên Quân Hoa hơi thở hỗn loạn, dù hần có muốn kìm nén cũng không được. Hương thơm của nàng vương vấn trên chóp mũi khiến hần tâm thần nhộn nhạo, hướng chỉ hần lại không phải Liễu Hạ Huệ. Đảo khách thành chủ, lật người lên hôn lấy nàng. Dạ Linh Uyển y phục vốn chẳng có tác dụng che chắn gì, bây giờ bị hần cởi hơn phân nửa, nửa kín nửa hở, mê người vô cùng.

“Ưm...phu quân, sao chàng lại dừng lại?” Dạ Linh Uyển đang bị hần hôn hôn cắn cắn cả người ngứa ngáy, lại thấy hần bỗng đứng ngẩng dậy nhìn thẳng nàng.

“Ta làm sao biết khi nào thì nàng lại bị nhi tử dụ đi mất.” Giọng nói của hần mang theo chút hờn dỗi.

“Chàng, haha, chàng không cần lo. Sáng nay tiểu Phong đã theo sư huynh rời đảo rồi, ba ngày nữa mới quay về.” Dạ Linh Uyển buồn cười nhìn hần.

Thần Thiên Quân Hoa vừa nghe xong ánh mắt sáng rực, liền dùng hành động trực tiếp chứng minh sự hài lòng của hần. Vừa yêu nàng vừa suy nghĩ, có lẽ hần nên để nàng sinh thêm một đứa, cho chúng tự chơi với nhau. Như vậy chắc sẽ không còn ai cản trở nàng và hần nữa, nghĩ vậy hần càng thêm ra sức cày cấy.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính. Thần Thiên Quân Hoa vẫn là một bước sai thành thiên cổ hận, hần chỉ là tạo thêm inh một người tranh giành thê tử cùng hần thôi. Đó lại là một câu chuyện khác.

Ngoại truyện 2 : Đông Thiên Phong – Nam Thiên Hạo

Đông Thiên Phong hẳn đúng là xui xẻo, tại sao lại ngu ngốc hứa bậy hứa bạ như thế chứ. Bây giờ thì hay rồi, bị cái tên đáng ghét kia đeo bám.

“Phong nhi, làm sao thế?” Nam Thiên Hạo giọng nói khàn đục vì nhục cảm, quay sang ôm lấy thiên hạ trong lòng.

“Người tránh ra.”

“Còn xấu hổ sao? Haha, hay là ta làm người không thoải mái?” Vừa nói bàn tay cũng không nhàn rồi chu du khắp nơi.

“Người...người... Nam Thiên Hạo, người coi như chưa nghe thấy lời hứa của ta được không? Cũng đã lâu như vậy rồi.” Đông Thiên Phong khóc không ra nước mắt, chỉ trách hắn tài không bằng người, nếu không đã sớm đánh bay cái tên Nam Thiên Hạo này rồi.

“Không được, Phong nhi, nam thử hán một lời đã định.”

“Người cũng biết ta là nam tử hán, vậy người ép ta làm cái đít gì?” Đông Thiên Phong tức.

“Phong nhi, không được nói bậy.” Nam Thiên Hạo không khách khí vỗ vào tiểu thí thí của hắn.

“Đau.”

“Vật nhỏ, không bị đau không biết ngoan. Còn sức tranh luận với ta? Không bằng chúng ta làm chút chuyện thú vị khác đi.”

Tiếng kêu la phản đối của Đông Thiên Phong rất nhanh biến thành những âm thanh rên rỉ đứt quãng. =.=”

Đông Thiên Phong ảo não đập đầu vào bàn, vốn tưởng sau vụ Hứa Mãn gia trang đã cắt đuôi được Nam Thiên Hạo. Ai mà ngờ đâu lại phải giúp Dạ Linh Uyển đánh lạc hướng các đại phái trong giang hồ để Mạc Lãnh Thiên điều quân đến bảo vệ hoàng cung. Khi hắn vừa mang theo người của Phong Thiên Cung cùng Tịch Linh Các xuống phía nam trợ giúp đánh quân Tuyết Băng cùng Nam Hãn thì đã thấy Nam Thiên Hạo đang ở đó. Cuối cùng là bị hắn bắt được, dây dưa không dứt.

Sự việc thật ra là do Đông Thiên Phong khi ấy bảy tuổi, trốn phụ thân vào kinh thành chơi. Không may ở chỗ hắn lại bị lạc đường lúc trở về, không tìm lại chỗ cũ của xa phu được.

“Này, tiểu tử, người làm sao thế?” Nam Thiên Hạo lúc này 14 tuổi đang nằm trên cây nghỉ trưa.

“Ta không tìm được xa phu của ta.” Đông Thiên Phong vẻ mặt non mịn đáng yêu, đôi mắt to tròn ầng àng nước.

“Ta giúp người, nhưng mà như vậy ta được lợi gì?”

“Ta...ta...ta cho người tiền được không?” Đông Thiên Phong mặt nghếch ra, hắn muốn lợi gì chứ?

Nam Thiên Hạo nhìn nam hài xinh xắn trước mặt, sau này chắc chắn là một mỹ nam tử, mắt hắn lóe sáng.

“Như vậy đi, sau này người lớn sẽ dùng thân báo đáp ta, thế nào?”

“Ta là nam hài.”

“Ta đương nhiên biết. Người có chịu không?”

Đông Thiên Phong rối rắm suy nghĩ, yêu cầu này sao hắn đồng ý được chứ.

“Người suy nghĩ xong chưa? Nếu không đồng ý thì người tự tìm đường ra đi, ta đi đây.” Nam Thiên Hạo nói xong còn làm bộ muốn phi thân rời đi. Đông Thiên Phong sợ hắn bỏ đi thật liền vội vàng kéo lấy áo hắn.

“Ta đồng ý, người đừng bỏ đi.” Đông Thiên Phong đơn thuần nghĩ Nam Thiên Hạo không biết hắn là ai làm sao tìm hắn đòi nợ được, thế là đồng ý luôn.

“Ngaoan lắm.” Nam Thiên Hạo hài lòng hôn lên hai má non mịn của hắn. (Ày, nhỏ mà háo sắc quá...=.=”)

Chuyện này mười năm sau vốn đã bị Đông Thiên Phong quăng vào góc nào rồi, vốn tưởng sẽ không gặp lại, nào ngờ đúng là nghiệt duyên. Hắn nào khi mới gặp nhau, lúc Thần Thiên Quân Hoa ném hắn cho Nam Thiên Hạo về mặt y lại hơn hử như thế. Còn ép hắn muốn chết nữa, tên háo sắc.

“Phong nhi” Tiếng gọi quen thuộc được Nam Thiên Hạo cho là rất ngọt ngào vang lên, da đầu Đông Thiên Phong lập tức tê dại. Cố gắng muốn lê cái thân mình đau nhức định trốn đi. Chỉ tiếc mới mở được cửa sổ, đặt một chân lên đã bị người nào đó túm áo lôi lại.

“Phong nhi, ngươi định đi đâu? Hửm?” Tiếng cuối cùng nhẹ nhàng biến mất trong không khí nhưng lại làm Đông Thiên Phong sợ chết khiếp.

“Ta...ta...chỉ là..muốn đi...dạo, ừ, đi dạo một chút.”

“Vậy sao lại không đi cửa chính?”

“Ta...ta thích đi bằng cửa sổ, ngươi quản được ta sao?” Đông Thiên Phong cao giọng, ý đồ che giấu mình đang chột dạ.

“Phong nhi thích là được.” Hơi thở ấm nóng từ phía sau truyền đến tai, Nam Thiên Hạo vừa thổi khí vào tai hắn vừa thì thầm.

“Phong nhi, cho ta.”

“Ta sắp bị người ép chết rồi, tha cho ta đi.” Đông Thiên Phong muốn khóc, tên này cả ngày chỉ nghĩ đến việc ép hắn thôi sao?

“Ta vĩnh viễn muốn không đủ người.”

“Ta đối.” Đông Thiên Phong nghĩ kế hoãn binh.

Nam Thiên Hạo nhếch miệng cười, chồm lên người hắn.

“Đợi người cho ta ăn nó rồi nói sau.”

Lại là N lâu sau đó, người nào đó lại là sau ăn no thỏa mãn ôm tiểu bảo bối trong lòng nhẹ dụ dỗ.

“Phong nhi, gả cho ta được không?”

Đông Thiên Phong vốn đang mơ màng buồn ngủ làm tổ trong lòng hắn, vừa nghe xong lập tức mất định ngược lên.

“Gả cái gì mà gả, ta có phải nữ tử đâu. Có gả cũng phải là người gả cho ta mới đúng.”

“Àn, vậy ta gả cho ngươi được không? Ba ngày nữa chúng ta bái đường.”

“Cái gì, ta không...” Đông Thiên Phong định phản bác lại bị người nào đó tà ác dùng chiêu cũ nhưng vô cùng công hiệu ngăn lại.

Tiểu Phong Phong, đời này xác định là bị ép rồi. =.=”

Ngoại truyện 3: Mạc Lãnh Thiên – Cẩm Tuyết

Cẩm Tuyết được xem như chỉ xếp sau Dạ Linh Uyển trong Tịch Linh Các, bởi lẽ nàng suy nghĩ thấu đáo lại hiểu tâm tư người khác, nên các tỷ muội thường tìm đến nàng nói chuyện. Lần này Cẩm Tuyết theo lệnh của Dạ Linh Uyển đến Hứa Mãn gia trang thăm hỏi cái chết của Hứa Lâm tiên bối cùng Cẩm Nguyệt.

Sau khi hỏi han vài chuyện qua loa, Cẩm Tuyết cùng Cẩm Nguyệt được an bài trong một phòng dành cho khách. Cẩm Nguyệt thì lên ra ngoài thông tri cùng đám người Thủy Nhi, Cúc Nhi, chỉ còn lại Cẩm Tuyết trong phòng. Nàng thấy không có gì lạ thường, lại nhàm chán nên muốn thoát xiêm y tắm rửa. Vừa tắm được một nửa nghe thấy tiếng người đột nhập vào phòng liền giật mình.

“Ai?” Chưa kịp mặc lại trang phục nàng đã thấy một bóng đen phi thân đến ôm lấy nàng, tay cũng che lại miệng nàng.

Cẩm Tuyết nghe bên ngoài có tiếng thủ vệ sơn trang tìm kiếm, người này lẽ nào là sát thủ muốn ám sát tân trang chủ của Hứa Mãn gia trang?

Mạc Lãnh Thiên vốn chỉ theo quán tính thấy nàng muốn la lên nên muốn ngăn cản nàng. Bây giờ mới nhận ra tình cảnh áo rách quần manh hiện tại của nàng, ôn hương nhuyễn ngọc trong tay khiến hắn có chút xôn xao. Lại nhìn nữ tử trong tay, mắt ngọc mây ngài giận dữ nhìn hắn.

“Người, đồ háo sắc.” Cẩm Tuyết thét lên đánh về phía hắn, ngay lúc hắn tránh né thì vợ lấy xiêm y trên bình phong quần lại.

“Ta không cố ý.” Mạc Lãnh Thiên cũng không biết sao hắn lại giải thích với nàng, hắn chỉ không muốn nàng nói hắn là kẻ háo sắc. Dù thật sự khi đối mặt với nàng da thịt trắng nõn, gương mặt ửng hồng, hắn có chút...ừm...tâm dương khó nhịn.

“Người là...Mạc Lãnh Thiên?” Cẩm Tuyết có chút không chắc chắn lăm nhìn nam tử tuấn lãng trước mặt.

“Người biết ta?” Mạc Lãnh Thiên có chút ngoài ý muốn. “Người là nữ nhi của trang chủ?”

“Người bị ngốc à, trang chủ hiện tại nhi tử lớn nhất cũng chỉ có mười tuổi.”

“Chẳng lẽ là...tiểu thiếp?” Mạc Lãnh Thiên có chút khó chịu đưa ra suy đoán.

“Có người mới là tiểu thiếp.” Cẩm Tuyết tức tối nhìn hắn, tức giận không thôi liền mặc kệ mình xiêm y không chỉnh cũng muốn đánh hắn.

Mạc Lãnh Thiên nghe nàng chối bỏ không phải tiểu thiếp của trang chủ thì tâm trạng mạc danh kỳ diệu tốt hơn hắn. Nhưng mỹ nhân đánh tới hắn lại không thể để kệ nàng đánh, lại không nỡ làm nàng bị thương. Dù sao cũng là hắn sai trước, thế là nàng đánh hắn né. Cẩm Tuyết đang đánh lại nghe tiếng Cẩm Nguyệt trở về. Mạc Lãnh Thiên cũng nghe tiếng người trở về, tiếc nuối cùng mỹ nhân chơi đùa liền áp sát vào nàng nói nhỏ.

“Ta nhất định sẽ đến tìm nàng.”

Sau đó phi thân theo cửa sổ chạy mất, Cẩm Tuyết ngơ ngẩn đứng nhìn.

“Cẩm Tuyết, tỷ làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Mạc Lãnh Thiên vốn chưa rời đi, vẫn ẩn mình trên nóc nhà cười đắc ý. Thì ra nàng tên là Cẩm Tuyết, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại. Bất quá hắn không ngờ lần gặp lại này lại là sau khi hắn từ quỷ môn quan trở về.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nuong-vuong-phi>